



NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ



Sólisté muzikálu NDM s dcerou

**Martina, Viola
a Lukáš Vlčkovi**

Děláme divadlo, protože ho milujeme

OPERA



Galakonzert k jubileu
Evý Dřízgové-Jirušové

ČINOHRA



Bouřlivá plavba
104. sezónou začíná

BALET



Balet Youriho Vámoše
Louskáček – Vánoční koleda

EXTRA



Komorní koncert – Jitka
Molavcová zpívá šanson



MECENÁŠSKÝ KLUB
NÁRODNÍHO DIVADLA
MORAVSKOSLEZSKÉHO

MECENÁŠEM SE MŮŽE STÁT KAŽDÝ VY, VAŠE RODINA NEBO FIRMA



LÁSKA K DIVADLU



SPOLEČNÝ CÍL



DOBŘÍ POCIT



OSOBITÉ VÝHODY

KONTAKTUJTE NÁS:

Kateřina Svobodová, tel.: 605 008 607, e-mail: katerina.svobodova@ndm.cz

SLOVO ŘEDITELE DIVADLA



Vážení a milí přátelé, milí diváci,

otvírá se před námi 104. sezóna Národního divadla moravskoslezského, sezóna 2022/2023. A s jejím začátkem otvíráte již 58. číslo našeho časopisu. Uvedeme ji po dvouleté přestávce opět jedinečným **Galavečerem k zahájení sezóny 2022/2023**, a to 3. a 4. září 2022. V bohatém programu, který začíná v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka a po přestávce pokračuje v Divadle Jiřího Myrona, se představí všechny naše čtyři umělecké soubory s ochutnávkou právě začínající sezóny! A pak sezónu rozjždíme naplno. Hned v září a říjnu nás čekají první dvě premiéry! Dne 17. září vyplouvá v Divadle Antonína Dvořáka činoherní **Bouřlivá plavba** a 27. října ovládnou jeviště Divadla Jiřího Myrona muzikáloví **Producenti**. Obě dvě hry přinášejí pohled do divadelní kuchyně, jak se produkce připravuje, co vše se při tom může stát a jaký propletenec vztahů může vzniknout. Co se může stát, když se z cíleně naplánovaného propadáku stane hit? Anebo jak dokončit hru, která musí mít úspěch? Pevně věřím, že se budete při obou těchto komediích, činoherní i muzikálové, dobře bavit. A zároveň bych Vás rád ujistil, že takto divadelní práce rozhodně, ale opravdu rozhodně nevypadá! Ze zářijové nabídky bych Vás rád pozval na jednu neopakovatelnou významnou událost. Ve čtvrtek 22. září 2022 se v Divadle Antonína Dvořáka uskuteční **Narozeninový galakonzert Evy Dřízgové-Jirušové**, dlouholeté první dámy ostravské opery, můžeme směle dodat. I když jsme s Evou stejně staří, dlouhou dobu jsme se pracovně míjeli. Každý jsme působili v jiných divadlech. Poprvé jsem ji ale na jevišti viděl již v roce 1983. A byl jsem tehdy okouzlen jako většina návštěvníků její křehkou, krásnou, niternou Vendulkou při premiéře

Smetanovy *Hubičky* v Olomouci. Tuto inscenaci režíroval můj otec, který ji poté doporučil „své domovské ostravské opeře“, která se stala Eviným uměleckým osudem – domovem. Troufám si konstatovat, že velmi šťastným. Z Ostravy vyrážela na mnohá úspěšná hostování doma i v zahraničí. Do divadel, na koncertní pódia, do nahrávacích studií. Ostravě však zůstala věrná a za to jí patří velký dík! Určitě si tento mimořádný koncert nenechte ujít! Více se dočtete na stranách 10 a 11.

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU – to jsme si určili jako motto, jako průvodce této 104. sezóny Národního divadla moravskoslezského.

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU! S vírou, že zlo, krutost, agresivita budou poraženy!

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU! S vírou v pravdu, lidskost a humanismus!

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU! S vírou v sílu umění a kultury. V naše evropské hodnoty!

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU! Hledíme to podstatné!

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU! Usedáme do hlediště, zhasíná se světlo a ze tmy dychtivého očekávání začínají světla reflektorů osvětlovat aktéry a prostory právě počínajícího divadelního příběhu, který skýtá tolik rozmanitých divadelních setkání.

SVĚTLO PROCHÁZÍ TMOU! Aby znova či poprvé nasvítlo naše divadelní vyprávění známých i neznámých příběhů interpretovaných našimi soubory prostřednictvím rozličných divadelních žánrů. Jsme divadlo; je naší povinností, závazkem a radostí naplno plnit náš hlavní úkol: dělat co nejlepší divadlo!

SVĚTLO AŽ PROCHÁZÍ TMOU! V každém našem divadelním setkání ve 104. sezóně Národního divadla moravskoslezského i nadále! Divadlo je přece místo společného sdílení, radosti i katarze!

SVĚTLO AŽ PROCHÁZÍ TMOU! Do našich životů, do našeho světa! Těšíme se na Vás v našich divadlech! A děkujeme za Vaši přízeň!

Srdečné Váš

Jiří Nekvasil

OPERA _____ 5

ČINOHRA _____ 17

BALET _____ 27

MUZIKÁL _____ 35

EXTRA _____ 48

ATELIÉR _____ 50

PROGRAM _____ 56

PREMIÉRY ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2022

ČINOHRA
Tom Stoppard

BOUŘLIVÁ PLAVBA

Premiéra 17. září 2022
v Divadle Antonína Dvořáka

OPERA NAROZENINOVÝ GALAKONCERT Evy DŘÍZGOVÉ- -JIRUŠOVÉ

Uvedeme 22. září 2022
v Divadle Antonína Dvořáka

MUZIKÁL
Mel Brooks – Thomas Meehan

PRODUCENTI

Premiéra 27. října 2022
v Divadle Jiřího Myrona

Bud'te s námi i ve virtuálním světě...

INTERNETOVÝ
MAGAZÍN
magazin.ndm.cz



Národní divadlo
moravskoslezské



ndm ostrava



ndm.ostrava



Národní divadlo
moravskoslezské



www.ndm.cz

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ (založeno 1919)

Národní divadlo moravskoslezské se sídlem v Ostravě je největším a nejstarším profesionálním divadlem v Moravskoslezském kraji a zároveň největší kulturní institucí zřizovanou statutárním městem Ostrava. Je nepřehlédnutelným centrem kulturního, duchovního, intelektuálního a společenského života občanů Ostravy a širokého okolí. Jako jediné na Moravě má divadlo čtyři umělecké soubory – operu, činohru, balet a muzikál, které hrají pravidelně na třech stálých scénách: v Divadle Antonína Dvořáka, Divadle Jiřího Myrona a Divadle „12“.

Široce rozkročená ambiciózní dramaturgie všech čtyř uměleckých souborů je vedena systematickou snahou oslovit co nejširší divácké spektrum všech generací a zájmů. Od klasického českého a světového repertoáru přes objevnou dramaturgii a současnou tvorbu až k experimentálním dílům a projektům mnohdy na hranicích žánrů. Svou úrovní se dnes Národní divadlo moravskoslezské řadí ke špičce českého divadelního umění, což dokládají jak ocenění na divadelních festivalech, tak zájem domácích i zahraničních inscenátorů, choreografů i sólistů, kteří zde hostují.

Společně s Ostravským centrem nové hudby je Národní divadlo moravskoslezské pořadatelem festivalu NODO (Dny nové opery Ostrava / New Opera Days Ostrava). Několikadenní festival poskytuje co dva roky prostor pro realizaci nových operních děl současných skladatelů. Poprvé se festival NODO konal v roce 2012, kdy se setkal s velkým zájmem účastníků i médií.

Divadlo Antonína Dvořáka bylo postaveno v novobaročném stylu vídeňským architektem Alexandrem Grafem. Městské divadlo bylo slavnostně otevřeno 28. září 1907 a do roku 1919 se v něm hrálo výhradně německy. Od roku 1919 bylo stálou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Během války divadlo zasáhlo bombardování a byla nutná jeho rekonstrukce. Po ní budova vystřídala označení Zemské divadlo, Velké divadlo a od roku 1948 Divadlo Zdeňka Nejedlého. V 50. letech došlo ke změně vnějšího vzhledu divadla, novobaroční prvky byly nahrazeny sloupovou řadou v průčelí. Název Divadlo Antonína Dvořáka nese od roku 1990. Divadlo Antonína Dvořáka je domovskou scénou souboru opery, hrají zde i soubory činohry a baletu. Hlediště pojme 513 diváků.

Divadlo Jiřího Myrona bylo původně Národním domem, jehož stavba byla zahájena v roce 1892 podle návrhu architekta Josefa Srba v novorenesančním slohu. Slavnostní otevření se uskutečnilo 16. a 17. června 1894. V letech 1908–1919 zde působilo první stálé české profesionální divadlo, v roce 1919 se stal Národní dům druhou scénou Národního divadla moravsko-slezského. Národní dům sloužil ale převážně ke společenským účelům, od roku 1925 zde sídlilo kino Kosmos. Od roku 1954 nese budova jméno Divadlo Jiřího Myrona. V prosinci roku 1976 došlo k požáru, který budovu prakticky zničil. Po rekonstrukci a dostavbě bylo divadlo opět otevřeno v roce 1986. Divadlo Jiřího Myrona je domovskou scénou souboru muzikál, účinkuje zde také činoherní a baletní soubor a hlediště pojme 623 diváků.

Divadlo „12“ je od 100. sezóny komorním divadelním prostorem Národního divadla moravskoslezského. Slavnostní otevření se uskutečnilo dne 16. září 2018. Scéna se nachází v areálu budov Divadla Jiřího Myrona na třídě Čs. legií 12 v prostorách, kde dříve bývala Občanská záložna. Divadlo tvoří dva prostory – mimo hlediště a sál je to také divadelní bar Ve Dvanáctce. Autorem architektonické studie je architekt Jiří Stejskalík. Toto divadlo pro 60 diváků nabízí velmi intimní atmosféru a jedinečný intenzivní kontakt mezi hercem a divákem. Je místem pro inscenace a aktivity všech souborů NDM a další experimentální divadelní projekty na pomezí žánrů. Na programu jsou také talkshow nebo komorní hudební vystoupení. V období divadelních prázdnin „Dvanáctka“ hostí Měsíc autorského čtení.

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ
příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Ředitel: Jiří Nekvasil
Správní ředitel: Vítězslav Raszka
Hudební ředitel opery: Marek Šedivý
Šéf činohry: Vojtěch Štěpánek
Šéfka baletu: Lenka Dřímálová
Šéfka muzikálu: Gabriela Petráková
Šéf výpravy, scénograf: David Bazila
Šéfka marketingu a obchodu: Markéta Chlebová
Umělecko-provozní šéfka: Kateřina Svobodová
Adresa redakce: Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava
Odpovědná redaktorka: Lenka Schreiberová

Autoři textů: Juraj Bajús, Lukáš Berný, Esther Dreesen-Schabacková, Lenka Dřímálová, Pavel Gejguš, Daniela Jirmanová, Eva Kijonková, Pavlína Macháčková, Martin Mikolášek, Jiří Nekvasil, Hana Nováková, Tomáš Novotný, Tereza Osmančíková, Karolína Pečenková, Zuzana Rafajová, Tereza Strmisková, Kateřina Svobodová, Šárka Swiderová, Alice Taussiková, Norbert Závodský
Program a repertoár: Milena Sladká
Technická spolupráce: Hana Marušáková
Grafická úprava: Václav Melecký
Redakční uzávěrka: 10. června 2022
Vychází: 19. srpna 2022
Vydalo: Národní divadlo moravskoslezské
Tisk: CZECH NEWS CENTER a. s., CZECH PRINT CENTER tiskárna Ostrava
ISSN 2533-705X

Máte zájem inzerovat v časopise NDM? Kontaktujte paní **Andreu Pánkovou**, andrea.pankova@ndm.cz, tel: 731 498 581

opera

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Bedřich Smetana (1824–1884)
PRODANÁ NEVĚSTA
Komická zpěvohra z roku 1866
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 15. a 17. prosince 2022 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulkami
V koprodukcí se Slovinským národním divadlem opery a baletu Lublaň



Viktor Ullmann (1898–1944)
ROZBITÝ DŽBÁN (Der zerbrochene Krug)
Jednoaktová opera z roku 1942
CÍSAŘ ATLANTIDY aneb ODEPŘENÍ SMRTI (Der Kaiser von Atlantis oder Die Tod-Verweigerung)
Jednoaktová opera z roku 1943
Hudební nastudování: Jakub Klecker
Režie: Rocc
Premiéry 16. a 18. února 2023 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém přebásnění Jaromíra Nohavici s českými a anglickými titulkami



Richard Wagner (1813–1883)
TANNHÄUSER (Tannhäuser und der Sängerkrieg auf Wartburg)
Velká romantická opera o třech dějstvích z roku 1845
Hudební nastudování: Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 27. a 29. dubna 2023 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v německém originále s českými a anglickými titulkami

Claudio Monteverdi (1567–1643) & Henry Purcell (1659–1695)
TANEC NEVDĚČNIC (Il ballo delle ingrate)
Opera-balet z roku 1608
DIDO A AENEAS (Dido and Aeneas)
Opera o prologu a třech dějstvích z roku 1688
Hudební nastudování: Jiří Habart
Režie: Jiří Nekvasil
Premiéry 9. a 10. února 2023 v Divadle „12“ a ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona
Uvádíme v italském a anglickém originále



Bedřich Smetana (1824–1884)
DALIBOR
Opera o třech jednáních z roku 1867
Hudební nastudování: Robert Jindra
Režie: Martin Otava
Premiéry 22. a 24. června 2023 v Divadle Antonína Dvořáka
Uvádíme v českém originále s českými a anglickými titulkami
V koprodukcí s Divadlem J. K. Tyla v Plzni



Opera NDM je na Facebooku:
Opera Národního divadla moravskoslezského

DVĚ VDOVY – v popředí Veronika Rovná (Anežka), Martin Gurbaľ (Mumlal), Martin Šrejma (Ladislav Podhajský), Lada Bočková (Karolina), vzadu Václav Čížek (Toník), Ivana Ambrúsová (Lidka)
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR OPERY (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2022)

Jules Massenet
MANON

Hudební nastudování: Bruno Ferrandis
Dirigent: Bruno Ferrandis / Jiří Habart
Režie: Jiří Nekvasil
8. 9. (18.30), 20. 10. (18.30)

Giacomo Puccini
TOSCA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
9. 9. (18.30), 15. 10. (18.30)

Bedřich Smetana
DVĚ VDOVY

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Jiří Habart / Marek Šedivý
Režie: Rocc
14. 9. (18.30), 29. 9. (18.30), 25. 10. (18.30)

**NAROZENINOVÝ GALAKONCERT
EVY DŘÍZGOVÉ-JIRUŠOVÉ**

Dirigent: Marek Šedivý
22. 9. (18.30)

Maurice Ravel
**DÍTĚ A KOUZLA
(L'Enfant et les Sortilèges)**

Hudební příprava: Paolo Gatto
Klaviříni doprovod: Michal Bárta,
Martin Pančocha
Režie: Juraj Čiernik
**24. 9. (19.00), 25. 9. (16.00), 28. 9. (16.00),
5. 10. (19.00), 22. 10. (19.00), 30. 10. (16.00)**

Giuseppe Verdi
NABUCCO

Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Jiří Habart / Adam Sedlický
Režie: Jiří Nekvasil
1. 10. (18.30)

Jaroslav Křička
**BÍLÝ PÁN aneb Těžko se
dnes duchům straší**

Hudební nastudování: David Švec
Dirigent: Jiří Habart / David Švec
Režie: Ondřej Havelka
8. 10. (18.30), 18. 10. (18.30)

Hans Krása
**ZASNUBY VE SNU
(Verlobung im Traum)**

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
12. 10. (18.30)

Bedřich Smetana
HUBIČKA

Hudební nastudování: Marek Šedivý
Dirigent: Adam Sedlický / Marek Šedivý
Režie: Jiří Nekvasil
14. 10. (18.30)

Antonín Dvořák
RUSALKA

Hudební nastudování: Jakub Klecker
Dirigent: Jakub Klecker / Adam Sedlický
Režie: Radovan Lipus
23. 10. (16.00), 28. 10. (16.00)

Půl hodiny
před každým operním
představením v Divadle
Antonína Dvořáka jsou pro vás
připraveny ve foyer 1. balkónu
**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

ÚVODNÍK HUDEBNÍHO ŘEDITELE OPERY



Vážení a milí čtenáři,

rád bych Vás přivítal po letní dovolené a popřál Vám mnoho krásných divadelních zážitků v nadcházející sezóně!

Ta bude ve znamení dvou skvostných Smetanových oper (*Prodaná nevěsta* a *Dalibor*), dvou aktovek Viktora Ullmanna (*Rozbitý džbán*, *Císař Atlantidy aneb Odepření smrti*), barokního večera spolupořádaného Ostravskou univerzitou (Purcellův *Dido a Aeneas*, Monteverdiho *Tanec nevděčnic*) a po mnoha letech se dočkáme nového uvedení Wagnerova *Tannhäusera*.

Moc se těším na zářijový galakonzert, kterým společně oslavíme narozeniny Evy Dřízgové-Jirušové. Vystoupí nejen tato významná umělkyně a velká opora ostravského operního souboru, ale také několik hostů, které si sama přála přivítat

ke spolupráci, mezi nimiž pochopitelně nemohou chybět ani kolegové z našeho operního souboru. Program koncertu bude reflektovat báječnou éru paní Dřízgové-Jirušové v Národním divadle moravskoslezském a zazní tak mnoho krásné hudby z jejich oblíbených oper, ve kterých na prknech Divadla Antonína Dvořáka sama excelovala.

Rovněž bych rád zmínil naši novou inscenaci *Dvě vdovy*, která měla premiéru těsně před skončením sezóny, a dočkali jsme se zatím jen tří uvedení. Dle reakcí publika soudím, že se při představeních

velmi dobře bavilo, z čehož jsem měl obrovskou radost. Doufám, že si nenecháte operu ujít, a srdečně Vás tímto zvu nejen na tento titul, ale na všechny operní večery, které pro Vás s láskou hrajeme!

Vše dobré.

Váš

Marek Šedivý

Marek Šedivý



DVĚ VDOVY – Soňa Godarská (Karolina),
Livia Obručníková Vénosová (Anežka)
Foto Martin Popelář

OHLÉDNUTÍ

NODO / Dny nové opery Ostrava



PROMETEO v Trojhalí Karolina
Foto Martin Popelář

Národní divadlo moravskoslezské spolu s Ostravským centrem nové hudby uspořádalo koncem měsíce června **6. bienále operního festivalu současné hudby NODO / Dny nové opery Ostrava**.

Diváci viděli v šesti dnech celkem devět českých nebo světových premiér oper renomovaných autorů 20. a 21. století (Salvatora Sciarrina, Petra Kotíka nebo Luigiho Nona), ale také mladých nadějných skladatelů z Česka, Velké Británie, Slovenska nebo USA. Kromě Divadel Antonína Dvořáka a Jiřího Myrona se hrálo také v terénu – ve Ski areálu Opálená. Finále festivalu zaplnilo industriální prostor Trojhalí Karolina v Ostravě.

(red)

„Devadesátiminutová opera **Superflumina** je v podstatě monodramatem, jež stojí na sólovém výkonu mezzosopranistky Anny Radziejewské. (...) V ostravském Divadle Jiřího Myrona byl její výkon prostě fantastický, výrazově nesmírně působivý a zároveň podtrhující skutečnost, že Sciarrinovy opery vycházejí z belcantových kořenů. Vzdech, šeptání, sípání i výkřiky je potřeba skutečně zpívat a nepomáhat si při nich mluveným slovem: Radziejewská tyto požadavky splňuje bezesbýtku. Vynikajícími partnery jsou jí orchestr i sbor Canticum Ostrava vedený Jurijem Galatenkem.“

Boris Klepal (Aktuálně.cz)

„Uvedení opery **Prometeo** významného italského skladatele 20. století Luigiho Nona zakončilo ve čtvrtek Dny nové opery Ostrava (NODO). Šesté bienále potvrdilo, že moravskoslezská metropole je pulsujícím centrem soudobé hudby v České republice a Praha zůstává pouhou periferií. (...) Vrcholem letošního NODO bylo bezesporu uvedení klíčového Nonova díla, jež nepřináší jen známý řecký mýtus o pokroku, o víře v nutnost pomáhat slabším a pozvedat je i o neochotě se podřizovat diktátu autority zneužívající svou moc i za cenu nesmírného nekonečného utrpení, přičemž nemusí jít jen o olympské bohy v čele s Diem, který po ruské invazi na Ukrajinu nabyt na významu.“ Alex Švamberk (Novinky.cz)

SUPERFLUMINA – uprostřed Anna Radziejewska
Foto Martin Popelář



UVEDLI JSME

Jules Massenet (1842–1912)

MANON

Opéra comique o pěti dějstvích z roku 1884

Jana Sibera (Manon Lescaut),
Mickael Spadaccini (Rytíř de Grieux)
Foto Martin Popelář

Libreto Henri Meilhac (1830–1897)
a Philippe Gille (1831–1901) podle románu
abbého Antoina Françoise Prévosta d'Exiles
(1697–1763) L'Histoire du chevalier des
Grieux et de Manon Lescaut z roku 1731

**Reprízy 8. 9. (18.30) a 20. 10. 2022
(18.30) v Divadle Antonína Dvořáka**

„... nastudování **Manon** rozhodně
patří k nejpозорhodnějším počínům
současnosti.“ Milan Bátor (Ostravan)

„... režisér **Jiří Nekvasil**. Drží se tématu
a nehledá v textu jiný výklad, jen
zvýrazňuje vedle lásky dravost prostředí,
do kterého Manon přichází. Manon vedle
mladičkého nadšení životem akcentuje
jako dravou a sobeckou, oslněnou
přepychem a bohatstvím. (...) Je to
plnokrevné divadlo, na jevišti nejsou
jen zpěváci, ale především herci, kteří
přesvědčivě vykreslují život.“

Karla Hofmannová (KlasikaPlus)

„Scéna **Daniela Dvořáka**
a kostýmy **Simony Rybákové** patří
k nejatraktivnějším, které lze v současnosti
na operních jevištích vidět. Přitom se
daří skloubit několik narativních rovin
– od historizující linky k aktualizačním
prvkům, jež jsou citlivě a racionálně
využity v proměnách jednotlivých dějství.
Milan Bátor (Ostravan)

„Na správnosti ostravské volby
Massenetovy **Manon** měl zásadní podíl
dirigent **Bruno Ferrandis**, a to nejen díky
francouzštině, kterou tento francouzský
dirigent s alžbýrskými kořeny se sólisty

večer nakonec nebyl marný. Provedla
minuciózně každou frázi marnivě
zdobeného partu, předvedla vývoj postavy
od naivní dívky přes samolibou vládkyni,
která zbohatla a manipuluje všemi kolem
sebe, především muži, až po dohasínající
hvězdičku účtující se svým marným
životem. Bravo, chápu, že pěvkyně našla
roli svých snů.“

Josef Herman (Divadelní noviny)

„Rytířem des Grieux jí byl **Mickael
Spadaccini**, italsko-belgický tenorista
s italsky školeným tenorem, kterým
boural operní dům. Dal do role vroucí cit,
vášeň i zoufalství a herecky byl přirozený
a přesvědčivý. (...) Skvělý byl herecky
i pěvecky **Václav Morys** v roli Guillota de
Morfontaine...“

Karla Hofmannová (KlasikaPlus)

„**Manon Soni Godarské** byla naprosto
úchvatná, podmanivá a strhující. Podání,
které sopranistka představila, patří
do kategorie z „říše snů“: nádherně
promyšlené a vystupňované pěvecké
linie, obrovská dynamická škála a vzácná
technická dokonalost, s níž se přenesla
přes všechna úskalí, jsou jen zlomkem
z mnoha benefitů jejího dechberoucího
výkonu. Své **Manon Godarská** vtiskla
neobyčejnou pečeti autentičnosti. Byla
neodolatelně lehkovážná, nebezpečně
svůdná, dráždivá, hravě bezstarostná,
hedonistická, požitkářská, vášnivá
i dojemná (...) **Luciano Mastro** si
vedl rovněž výborně. Jeho rytíř byl
po všech stránkách sugestivní, ale
největší doménou byla Mastrova
svrchovaná představitelská výstižnost
a barevná krása jeho hlasu. Rytíř des
Grieux měl v podání tenoristy velké
charisma. Jeho hlas byl sametově hebký,
pružný. Výstižný v lyrických partiích
a vždy pohotový a způsobilý vyzpívat
lásku i hněv, štěstí i touhu, svůdný
temperament i ohnivě srdce.“

Milan Bátor (Ostravan)



V popředí Soňa Godarská (Manon Lescaut), František Zahradníček
(Hrabě des Grieux), v zádu sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

UVEDLI JSME

Bedřich Smetana (1824–1884)

DVĚ VDOVY

Komická opera o dvou jednáních
z roku 1874 v definitivní verzi z roku 1878



Libreto Emanuel František Zünger (1840–
1894), inspirováno jednoaktovou komedií
Jeana Pierra Féliciena Mallefille (1831–
1868) Les deux veuves z roku 1860

**Reprízy 14. 9. (18.30), 29. 9. (18.30)
a 25. 10. 2022 (18.30) v Divadle
Antonína Dvořáka**

„Národní divadlo moravskoslezské
chystá na Smetanův rok 2024 cyklus
skladatelových oper. Sláva mu – je totiž
jediné.“ Olga Janáčková (Harmonie)

„**Rocc** realizuje operu jako konverzační
komedii, akcentuje přirozené vztahy
mezi postavami a vylehčené herecké
výkony, které podávají pěvci s mírnou
nadsázkou a se smyslem pro humor, a to
i v dramatických scénách.“

Karla Hofmannová (KlasikaPlus)

„**Marek Šedivý** skloubil lyrickou něhu
i posmutnělost, rossiniovskou odlehčenost
a lidovou jadrnost. Partituru vedl s jistotou
přiměřených temp, bria zbytečně nehnal,
aniž ztratila brilanci, vystihl dynamické
odstíny a hlavně melodické fráze vystavěl
s citem pro detaily agogiky, jemných změn
tempa i ve vztahu k textu.“

Helena Havlíková (Opera Plus)

„**Lada Bočková** (...) v Ostravě rolí
Karolíny debutovala. Její průrazný,
kulatý a sladký soprán měl klenutou
kantilénu i pevně koloratury, a dokázala
předvést ohňostroj herecké komiky
i noblesy (...) Jejím opakem byla

Martin Šrejma (Ladislav Podhajský), Soňa Godarská (Karolína),
Martin Gurbal (Mumlal), Livia Obručník Vénosová (Anežka)
Foto Martin Popelář



Veronika Rovná, vdova v permanentní
depresi [Anežka], s objemným, sytým,
barevným a dramatickým sopránem,
která dokázala dát stěžíni árii ve druhém
jednání „Odházejí spolu – k radosti...“
dramatický wagnerovský rozměr. V roli
Mumlala exceloval **Martin Gurbal**, který
dal hajnému dobromyslnost i nadsázku
a užil si komiku v árii o mumlání, kterou
podal zvukným a barevným basem. **Martin
Šrejma** je ideálním typem pro roli Ladislava
Podhájského, a to jak exteriérově, tak
i hlasově. (...) Zářil zejména v árii „Když
zavítá máj“, která je efektní a obtížná
a režisér ho nechal zpívat z výšky balkonu
hlediště.“ Karla Hofmannová (KlasikaPlus)

„Z premiérového obsazení absolutorium
zaslouží **Václav Čížek** v roli Toníka. (...)
technicky suverénní tenor propojil s přesně
dávkovou komikou. A se subretně
jasným sopránem **Karolíny Levkové** v roli

Lidky tvořili přesně vylehčený kontrast
škádlení venkovského páru.“

Helena Havlíková (Opera Plus)

„Karolína **Soni Godarské** je mile frivolní,
lascivní a dráždivá. Celou svou bytostí
se raduje ze života a užívá si ho plnými
doušky. (...) **František Zahradníček**
hajného Mumlala zachytil v báječně
servírované souhře komiky a žádostivosti.
(...) **Martin Javorský** nešťastně
zamilovaného Podhájského hraje dobře.
(...) Příjemně zpívá ve středních polohách
a lyrických partiích (...) Anežka **Livia
Obručníkové Vénosové** je psychologicky
velmi zajímavou figurou. (...) své city
odhaluje postupně, dává je citlivě
a výstižnou gradací. Přitom dokáže potěšit
velmi hezkým, plným sopránem medově
zlatavé barvy s okrouhlými výškami
a znělými spodními tóny.“

Milan Bátor (Ostravan)



Václav Čížek (Toník), Petr Urbánek (Kněz), Ivana Ambrusová (Lidka),
Lada Bočková (Karolína), Veronika Rovná (Anežka), sbor opery NDM
Foto Martin Popelář

EVA DŘÍZGOVÁ- -JIRUŠOVÁ Mám na co vzpomínat

Foto Tamara Černá – SofiG

Při příležitosti významného životního jubilea první dámy ostravské opery **Evy Dřízgové-Jirušové** jsme si s ní povídali o ostravských začátcích i současnosti.

Jaký je život na operním jevišti?

Pestrobarevný, zábavný, plný výzev, vnitřních zážitků i překvapení. Je to život propojený s hudbou a mnoha druhy umění, kde se pracovním nástrojem stává vaše vlastní tělo a vaše emoce. Život tvrdého pracovního úsilí, věčného studia a hledání, ale také obav ze selhání psychické či hlasové formy nebo paměti. Možnost působení na operním jevišti vnímám jako velký dar od života, který jsem s velkou pokorou přijala a snažila se naplnit smysluplně, s láskou k lidem a k umění.

Na scéně opery NDM jste debutovala 12. června 1983 v roli Vendulky

ve Smetanově Hubičce. Jak na svůj debut a tuto inscenaci vzpomínáte?

Měla jsem v té době roli Vendulky čerstvě nastudovanou v olomouckém divadle v režii Miloslava Nekvasila. Byl to právě on, který se zasloužil o moje pozvání na vystoupení v ostravské inscenaci *Hubičky*, po kterém následovala nabídka do ostravského operního angažmá. Mám z toho představení dokonce fotografii, jak mě dirigent Václav Návrát před začátkem „nakopává“ pro štěstí. Zafungovalo.

S jakým pocitem dnes sledujete v této roli svoji žákyni Veroniku Rovnou?

Veronika je moje velká radost. Naše cesty se spojily, když jí bylo 15 let, a ona za tu dobu prošla neuvěřitelným vývojem profesním i lidským. Je to člověk nesmírně poctivý, dobrý a obětavý. A to se také odráží i v jejím ztvárnění Vendulky, kterou hraje a zpívá mimořádně.

Za svou kariéru jste na našem jevišti vytvořila přes sedmdesát operních postav. Mnohé i opakovaně. Které vám byly nejdražší?

Z českého repertoáru jsou to určitě Rusalka, Mařenka, Jenůfa, Káťa Kabanová. Ze světového repertoáru pak Pucciniho *Madame Butterfly*, *Mimi*, *Manon Lescaut*, *Liu*, Verdiho *Violetta*, *Alžběta z Valois*, *Desdemona*, *Straussova Ariadne* nebo Čajkovského *Tatána*, *Líza* nebo *Roxane* z *Alfanova Cyrana de Bergrac* a mnoho, mnoho dalších. Když si doma otevřu knihovnu se všemi klavírními výtahy, vyskakují z nich na mne jednotlivé postavy v konkrétních vzpomínkách. Ale nejsem sentimentální, bylo to super, mám na co vzpomínat, ale nechci se vracet do minulosti. Je třeba jít dál a sbírat další výzvy života, být užitečný. Ty klavíráky často používám při výběru studijního materiálu pro své studenty a své zkušenosti i poznámky v nich zapsané naplno využívám.

Jste vedoucí katedry sólového zpěvu Fakulty umění Ostravské univerzity. Jaká generace pěvců vám momentálně roste „v školních lavicích“?

Nemyslím si, že by dnešní studenti byli jiní než generace před nimi. Co je ale výrazně jiné, jsou okolnosti. Dnešní studenti mají daleko více možností, mohou slyšet i vidět prakticky všechny pěvce světa, mohou vyjet na studijní pobyt do zahraničí. O tom se nám ani nezdálo. Na druhou stranu si ale na své studium musí dnešní studenti vesměs sami vydělat, což bohužel často ovlivňuje jejich studijní čas a nasazení pro vlastní rozvoj. Mají větší konkurenci a získat sólové uplatnění je dnes velmi těžké. To však nebylo jednoduché nikdy. Nicméně opravdu talentovaný student, který má



Debut Evy Dřízgové-Jirušové v našem divadle, pro štěstí ji „nakopává“ dirigent Václav Návrát
Foto archiv Evy Dřízgové-Jirušové



Za roli Mimi v Pucciniho opeře LA BOHÈME (1996) získala svou první Cenu Thálie
Foto Josef Hradil

správně nastavené priority, poctivě na sobě pracuje a ve všech směrech se rozvíjí, se jistě dobře uplatní i dnes. Takové studenty máme a jsme na ně patřičně pyšní.

Jste také vedoucí Operního studia Fakulty umění Ostravské univerzity, se kterým NDM vytvořilo platformu Operní akademie Ostrava. Jak doposud vnímáte výsledky našich společných projektů? Jaký projekt na nás čeká v začínající sezóně 2022/2023?

Jsem velmi ráda za tuto spolupráci. Je to pro naše studenty velká příležitost dostat se do praxe se vším všudy, a některým se dokonce díky těmto společným projektům, ve kterých se mohou tzv. „ukázat“, otevřou dveře k další profesionální spolupráci s divadlem.

V rámci společného projektu alternují s profesionály a mnozí jsou pak součástí obsazení dalších repríz, kterých není málo. Takováto spolupráce je v ČR naprosto ojedinělá.

Pro nový akademický rok připravujeme dvě jednoaktové opery v hudebním nastudování Jiřího Habarta a v režii Jiřího Nekvasila, které budou realizovány v Divadle „12“ a ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona. Raně barokní italské dílo Claudia Monteverdiho *Tanec nevděčnic* spolu s anglickou barokní operou Henryho Purcella *Dido a Aeneas*

budou dle mého názoru velmi zajímavým obohacením ostravského operního repertoáru.

Ve čtvrtek 22. září se k oslavě vašeho životního jubilea uskuteční Narozeninový galakonzert Evy Dřízgové-Jirušové. Jako dárek pro své fanoušky a ostravské operní publikum jej připravujete ve spolupráci s hudebním ředitelem opery Markem



Za roli Mélisandy v opeře PELLÉAS ET MÉLISANDE (1998) získala druhou Cenu Thálie
Foto Josef Hradil

Poprvé jsme se pracovně potkali až v roce 2011 při zkouškách inscenace opery *Cardillac* Paula Hindemitha, kde ztvárnila náročnou roli Cardillacovy dcery. A z dalších velkých rolí to byla *Dvořákova Armida* či *Janáčkova Káťa Kabanová*, kterou jsme si tak trochu nadělili k našim kulatinám v roce 2012. Anebo brilantní interpretace partu Ženského sboru, což je sólová, opět velmi náročná role v opeře *Zneuctění Lukrécie* Benjamina Brittena. Eva je perfektní profesionál, vždy skvěle připravená, výsostně muzikální, s mimořádnou jevištní inteligencí, citlivostí a otevřeností. A taky není možno nezmínit její na první pohled nečekaný komediální talent a smysl pro jevištní nadsázku a groteskní stylizaci, jak k mému velkému a příjemnému překvapení ukázala v roli Eblouie Barbichette v opeře Bohuslava Martinů *Tři přání aneb Vrtkavosti života*. A navíc je nesmírně kolegiální, a to i vůči svým alternantkám. Což nebývá mnohdy pravidlem. A k dovršení všeho je vynikající pedagožka a je skvělé, že již několik let stojí v čele katedry sólového zpěvu Fakulty umění Ostravské univerzity. Od roku 2019 společně s Fakultou umění realizujeme projekt Operní akademie Ostrava, z něhož vzejde vždy jedna (převážně komorní) inscenace, ve které studenti alternují s profesionálními pěvci, mnohdy se svými pedagogy. Eva tak s plným nasazením svým účinkováním již ve dvou inscenacích Operní akademie Ostrava dává jedinečný příklad svým studentům a studentkám, a to nejen svým alternantkám. To není vůbec běžné, ale je to skvělé a nesmírně cenné!

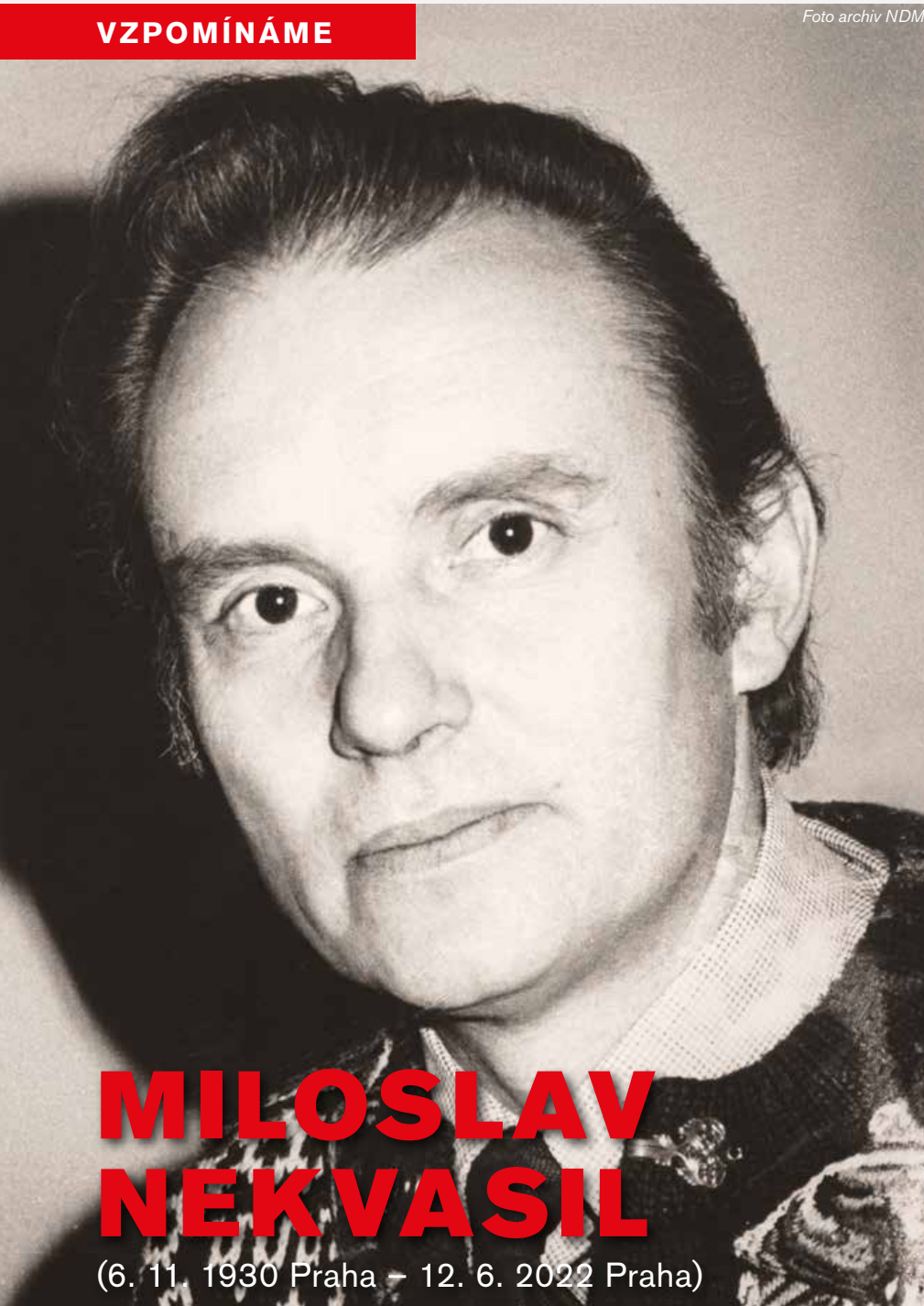
Jiří Nekvasil

Šedivým. Prozradíte nám, na co se už teď můžeme těšit?

Vybrali jsme ukázky z oper, které jsem zpívala nejraději. Zazní hudba, kterou miluji, a spolu se mnou budou zpívat i mí milí kolegové, se kterými jsem zpívala po řadu let, ať už v divadle, či na koncertních pódii, a se kterými mě pojí nejen umělecké přátelství. Věřím, že si ten koncert všichni moc užijeme. Srdečně všechny zvu a moc se těším na naše milované publikum.

Evo, srdečně blahopřejeme, děkujeme vám za rozhovor, za všechny krásné role, jež jste nám doposud zazpívala, a těšíme se na všechna další setkání s vámi na jevišti!

(jb)



MILOSLAV NEKVASIL

(6. 11. 1930 Praha – 12. 6. 2022 Praha)

Emeritní sólista opery, operní režisér, pedagog a farář Českobratrské církve evangelické

V neděli 12. června se uzavřela životní pouť osobnosti spojené od roku 1955 do roku 1993 s ostravskou operou, operního režiséra **Miloslava Nekvasila**.

Do Ostravy byl však angažován tehdejší šéfem opery a dirigentem Rudolfem Vašatou jako sólista. Do svého prvního a jediného divadelního angažmá přišel z rodné Prahy, kde se 6. listopadu 1930 narodil. Vyrůstal na Žižkově, kde měl jeho otec lakýrnickou dílnu. Po válce vystudoval s vyznamenáním gymnázium, na vysokou školu přesto nebyl přijat. Ačkoliv doma žádné hudební zázemí neměl, již za gymnaziálních studií se stal nadšeným návštěvníkem pražských

operních představení jak v Národním divadle, tak i v Divadle 5. května. Opera jej zcela uchvátila. Rok po maturitě byl přijat na pražskou konzervatoř, kterou absolvoval roku 1955 v oboru sólového zpěvu pod vedením profesora Jana Berlíka, někdejšího dramatického tenoristy a sólisty Národního divadla. Velký vliv zde na něj měla osobnost pěvce a režiséra Hanuše Theina, který vyučoval operní herectví. Ten u něj zároveň prohloubil zájem o operní režii a stal se až do konce svého života jeho laskavým mentorem a přítelem.

První režijní příležitost mu nabídl režisér Ilja Hylas, který ho přizval k práci asistenta režie při zkouškách opery *Boris Godunov* (1959), a následovaly další asistence. V této pozici se osvědčil, a tak dostal v roce 1960 možnost vytvořit první samostatnou režii –

nastudování Pucciniho opery *Tosca* (1960), při které poprvé spolupracoval s výtvarníkem Vladimírem Šrámkem, jenž se posléze stal jedním z jeho nejbližších uměleckých spolupracovníků, a to až do roku 1990.

Záhy zaujal svou hned druhou inscenací opery Gaetana Donizettiho *Nápoj lásky* (1960), v níž poprvé pro spolupráci na opeře získal do té doby výlučně činoherního scénografa Otakara Schindlera působícího v sousedním Divadle Petra Bezruče. Vladimír Šrámek a Otakar Schindler se stali v následujících letech jeho nejčastějšími spolupracovníky. V *Nápoji lásky* se projevil poprvé jako režisér s velkým citem pro komiku a komediální tituly, které inscenoval s hravým smyslem pro humor, s vkusem a lehkostí. Dráhu operního sólisty opustil, když v Ostravě získal režijní smlouvu. Osobní zájem a aktivní láska ke zpěvu a zejména k písňové tvorbě však u něj přetrvávaly až do konce života.

V ostravském angažmá během třiceti sedmi let vytvořil více než šest desítek inscenací světového i domácího repertoáru.

Nejdéle hranou inscenací Miloslava Nekvasila v tehdejší Státní divadle v Ostravě byla *Rusalka* Antonína Dvořáka. Svou premiéru měla v roce 1965, dočkala se dvou obnovených premiér a poslední představení se odehrálo v roce 1994! Prošly jí generace interpretů a okouzila generace diváků.

Na práci s Vladimírem Šrámkem při přípravě *Rusalky* Miloslav Nekvasil vzpomínal těmito slovy: „*S Vladimírem jsme společně dělali například Rusalku. Oba jsme vzpomínali na výkon Viléma Zítka v roli Vodníka, jak jsme ho kdysi jako studenti viděli v Národním divadle. Když zpíval ‚Prokletí živlů jsi propadla‘ – stále jsme viděli ty živly a chtěli jsme je v naší inscenaci zobrazit. Nechtěli jsme je ale malovat, spíše k jejich zobrazení využít nějaký materiál – plech, železo, dřevo, koudel atd. Rozhodli jsme se, že vodu uděláme z plechu. Ve Vítkovicích jsme získali plechové pláty a naleštli je, aby se leskly jako zrcadlo. Položili jsme je na podlahu a okolo nich umístili dřevěné praktikáblý, jejichž kovové konstrukce jako by připomínaly kořeny. Ty jsme omotali koudelí. Celé jsme to umístili za závoj, čímž jsme docílili divadelní snovosti. V Rusalku najdete velké hudební plochy, my jsme jejich témata sledovali především světelnými prostředky. Od zpěváků, kteří zpočátku nevěřili, že tato scénografie bude na jevišti fungovat, jsem chtěl pravdivost citů, oduševnělost slov, aby zkrátka celé představení bylo pravdivé a citově naplněné. S Vladimírem jsme společně vytvořili řadu dalších inscenací; z těch nejvýznamnějších to byly Figarova*



Karel Průša jako Vodník na scéně Vladimíra Šrámka v inscenaci *RUSALKA* (1965)
Foto František Krasl

svatba (1962, 1968), Manon (1969), Rienzi (1982), Simone Boccanegra (1985), Samson a Dalila (1986), Ifigenie na Tauridě (1987) či Zlato Rýna (1989), kterým se naše téměř třicetiletá spolupráce uzavřela. Nad každým novým úkolem jsme se dlouho scházeli a hledali nové cesty. Vladimír také miloval přírodu a ta byla naším největším společným inspiračním zdrojem. Vzor jsme měli v Divadle 5. května, jehož inscenace jsme znali ze studentských let. Chtěli jsme na ně, po éře socialistického realismu, který vládl v 50. letech, na počátku šedesátých let navázat. Neměl jsem rád tzv. kašíru, chtěl jsem vše vyjádřit materiálem, nechtěli jsme ilustrovat, chtěli jsme představit, co hudba vyjadřuje, ne co popisuje. Vladimír byl architekt a naším společným výtvarným východiskem byl vždy architektonický prostor.

Otakar Schindler byl malíř, a pokud jsem tedy některé dílo cítil k inscenování spíše malířsky, nabídl jsem spolupráci jemu. Jeho výtvarné vidění divadla oplývalo neobyčejným vtípem a smyslem pro fantazii. Společně jsme inscenovali například již zmíněný Donizettiho *Nápoj lásky* (1960), dále Martinů Dvakrát Alexander (1976) nebo Janáčkovu Její pastorkyni (1996 v Státní opeře Praha). Výsostně originální pak bylo jeho scénografické řešení dvou veristických jednoaktovek Sedlák kavalír a Komedianti v roce 1972.“

V roce 1990 pak připravil pozoruhodnou inscenaci první opery Bohuslava Martinů *Voják a tanečnice* s tehdy mladým týmem výtvarníků Milanem Davidem a Alešem Votavou. Byla to tehdy teprve třetí inscenace tohoto díla. Pro mě dosud nepřekonaná!

V letech 1990–1992 se stal na dva roky uměleckým šéfem ostravské opery. K zásadním činům jeho krátké šéfovské éry patří uvedení dvou vynikajících a z ideologických důvodů opomíjených, až zakazovaných děl – *Veroniky* (1991) Rafaela Kubelíka a *Armidy* (1991) Antonína

Dvořáka. Jeho poslední inscenací ve stálém angažmá byla *Arabella* (1992).

Naposledy, již jako host, v Ostravě v roce 1995 nastudoval operu Ladislava Matějky pro malé i velké diváky *Broučci*, přičemž byl zároveň i autorem libreta podle stejnojmenné knihy Jana Karafiáta. Byla to zároveň první opera, která vznikla pro tehdy nové a dodnes skvěle fungující Operní studio NDM vedené Lenkou Živockou.

Během své režijní dráhy hostoval kromě Liberce a Bratislavy ve všech operních souborech tehdejšího Československa. Nejsystematičtější byla jeho spolupráce s operou Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, kterou zahájil v roce 1978 pozoruhodnou inscenací opery *Osud* Leoše Janáčka, a následně zde režíroval do roku 1987 celkem 9 operních inscenací. Hostoval také v zahraničí (Finsko, Lotyšsko). Celkem realizoval přes 130 operních inscenací. Jeho režijní práce se vyznačovala tvůrčím respektem k inscenovanému dílu. Vždy poctivě usiloval, podpořen pečlivou přípravou, nejen divadelním jazykem vyjádřit jeho vnitřní smysl, ale i kultivovaným rukopisem, neokázalou divadelní fantazií a zaujatým citlivým osobním přístupem k herci spojeným s hledáním jevištní pravdy a přirozenosti.

Po poněkud vynuceném odchodu ze svého jediného divadelního angažmá v Ostravě, kde strávil od roku 1955 celkem 38 let, se v roce 1993 přestěhoval do rodné Prahy. Již v roce 1992 začal studovat teologii na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy, kterou absolvoval v roce 1999. Již od roku 1994 byl v činné církevní službě a jako farář Českobratrské církve evangelické působil až do roku 2008 hned v několika sborech v Praze i jinde v Čechách. Na divadlo však nezanevřel. Věnoval se pedagogické činnosti na katedře zpěvu a operní režie na Hudební fakultě AMU. K jeho žákům patřila například současná šéfkyně ostravského muzikálového souboru Gabriela Petránková nebo režisér Jiří Heřman, současný umělecký šéf



SEDLÁK KAVALÍR (1972)
Foto František Krasl

Janáčkovy opery Národního divadla Brno. Ještě do roku 1999 příležitostně režíroval na operních scénách v Olomouci, Plzni, Ústí nad Labem a ve Státní opeře Praha. Veškeré práci, před kterou byl životem postaven, se věnoval s pokorou, úctou, s plným nasazením, odpovědností a radostí.

Na ostravské jeviště se symbolicky vrátil krátce před svými 90. narozeninami při premiéře nové inscenace opery Giuseppe Verdiho *Nabucco* (2020), která vznikla jako replika inscenace, kterou zde připravil v roce 1968 spolu se scénografem Vladimírem Šrámkem.

„*Všechno stálo za to, všechno bylo dobré.*“ Těmito slovy ze závěru jedné písně Gustava Mahlera uzavřel Miloslav Nekvasil svůj rozhovor pro Paměť národa v roce 2019. S láskou, úctou a obdivem vzpomínáme a děkujeme!

Jiří Nekvasil

V Ostravě za dlouhý naplněný život poděkujeme a umělecký, a především lidský odkaz Miloslava Nekvasila připomeneme 1. října 2022 na těchto místech:

Ve 14 hodin v Evangelickém Kristově kostele v Moravské Ostravě, Husovo náměstí 2245, Ostrava 1.

V 17 hodin ve foyeru Divadla Antonína Dvořáka při besedě a vzpomínkách na jeho divadelní působení.

V 18.30 hodin pak následuje repríza opery Giuseppe Verdiho *NABUCCO*. Tato inscenace z roku 2020 vznikla jako replika původní inscenace Miloslava Nekvasila v tomto divadle z roku 1968. Toto představení věnujeme jeho památce a památce Drahomíry Drobnkové, představitelce Feneny v prvním nastudování této opery v Ostravě v roce 1968.

DRAHOMÍRA DROBKOVÁ NÁVRATOVÁ

(28. 2. 1935, Čáslav – 30. 6. 2022, Ostrava)

Foto archiv NDM

Absolvovala na brněnské konzervatoři pod vedením profesorky Milady Weinbergerové v roce 1960. Po šestiletém působení v opeře v Banské Bystrici získává angažmá v ostravské opeře, v čase začínající šéfovské éry dirigenta Jiřího Pinkase. Zde se hned ve své první sezóně 1966/1967 představila ve dvou výrazných rolích: jako Marfa ve Dvořákově opeře *Dimitrij* a jako Octavián v *Růžovém kavalírovi* Richarda Strausse. Odehrála většinu mezzosopránových a altových rolí českého repertoáru. V operách Antonína Dvořáka byla například skvělou Cizí kněžnou a později i Ježibabou v *Rusalcě*. V Ostravě se poprvé setkává s rolemi v operách Giuseppe Verdiho: v letech 1967 a 1968 ztvárnila Emílii v *Otellovi* a Fenenu



DON CARLOS (1980)
– Drahomíra Drobková
(Princezna Eboli)
Foto František Krasl



V roli Azuceny v inscenaci TRUBADÚR (1982)
Foto František Krasl

v *Nabuccovi*, poté následovaly Preziosilla (*Síla osudu*, 1969), Ulrika (*Maškarní ples*, 1970) a Amneris (*Aida*, 1972). V roce 1980 exceluje jako Princezna Eboli v *Donu Carlosovi* a o dva roky později jako Azucena v *Trubadúrovi*. V roce 1983 sklídila velký úspěch také jako Ortruda ve Wagnerově *Lohengrinovi*. Azucenu i Eboli s velkým úspěchem ztvárnila i v pražském Národním divadle, kam v roce 1983 přechází do stálého angažmá. Roku 1987 získala cenu ministra kultury ČR za mimořádný výkon Azuceny ve Verdiho opeře *Trubadúr*. Jako první operní sólistce jí byla roku 1993 udělena *Cena Thálie*, a to za jedinečné ztvárnění role Eboli v *Donu Carlosovi*. Byla i vyhledávanou koncertní, oratorní a písňovou interpretkou. Jako sólistka vystupovala rovněž s Českou filharmonií, se kterou zpívala zejména díla českých skladatelů (Jana Dismase Zelenky, Antonína Dvořáka nebo Leoše Janáčka). Její neopakovatelný sytý barevný hlas s technicky vytříbeným niterným projevem si můžeme připomenout na řadě operních a oratorních nahrávek. Škoda, že ta řada není větší.



NA STARÉM BĚLIDLE (1971) – Libuše Šalamounová (Barunka), Marie Krausová (Jeník), Drahomíra Drobková (Babička), Radmila Minářová (Komtesa Hortensie), Jana Dejmková (Adélka), Jiří Nekvasil (Vilém)
Foto František Krasl

Je údělem hlubších ženských hlasů (altů a mezzosopránů), že jsou od svých mladých profesionálních let záhy odsouzeny k rolím matek, ale i babiček. Koneckonců Marfa Ivanovna, vdova po Ivanu Hrozném, by měla mít dospělého syna. A tento úděl neminul pochopitelně ani Drahomíru Drobkovou. Hned v roce 1967 byla poprvé obsazena do role Stařenky Burjovky v Janáčkově *Její pastorkyni*, která ji pak provázela po celý život. V roce 2011 se právě touto

rolí rozloučila ve dvou představeních i s ostravskými diváky v obnoveném nastudování této opery pod taktovkou Roberta Jindry.

V roce 1971 jsme se dostali na jevišti do „příbuzenského vztahu“ v nastudování opery Karla Kovařovice *Na Starém bělidle*. V režii mého otce byla Babičkou a já jejím vnukem Vilémem.

A v roce 2015 jsme se v pražském Národním divadle potkali ve vztahu sólistka a režisér. Bylo to při spolupráci na opeře

Leoše Janáčka *Její pastorkyňa* v hudebním nastudování Jiřího Kouta. Jsem moc rád, že mou nabídku přijala. Byla skvělou Stařenkou. Nejlepší, jakou jsem kdy zažil. A na jedné ze zkoušek se mi dostalo od paní Drahůšky velkého ocenění. Řekla mi: „*Víš, já se tu cítím tak dobře jako před léty při práci s tvým tátou v Ostravě. Byla pohoda, i legrace, a přitom jsme udělali velký kus dobré práce. Tak mě tenkrát bavilo dělat divadlo.*“

Jiří Nekvasil



V roli Ulriky v inscenaci MAŠKARNÍ PLES (1970)
Foto František Krasl



V roli Amneris v inscenaci AIDA (1972)
Foto František Krasl

JAK JSME STĚHOVALI NEVĚSTU

Bedřich Smetana (1824–1884)

PRODANÁ NEVĚSTA

Komická zpěvohra z roku 1866 v definitivní verzi o třech jednáních z roku 1870



Scénografie PRODANÉ NEVĚSTY obsahuje i český národní nápoj
Foto archiv

Premiéry 15. a 17. prosince 2022 v 18.30 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Přestože tóny operního repertoáru našeho divadla utichly již 13. června posledním představením sezóny a mohlo se zdát,

že opera započala vytoužené divadelní prázdniny, nebylo tomu tak. Koncem měsíce se naše divadla rozezněla zvuky soudobých oper festivalu NODO (New Opera Days Ostrava / Dny nové opery Ostrava), který NDM organizuje ve spolupráci

s Ostravským centrem nové hudby.

Také však proběhla důležitá logistická akce nesoucí krycí jméno „stěhování Nevěsty“. Šlo o převoz kulis, kostýmů a rekvizit nové inscenace Smetanovy *Prodáné nevěsty*, která se na našem jevišti premiérově představí v polovině prosince. Inscenace vznikla v koprodukcii se Slovinským národním divadlem opery a baletu Lublaň, kde slavila úspěchy od ledna 2019.

Vztah Slovinců k české hudbě a Smetanovy zvláště je pozoruhodně silný. Koncem minulých sezón nám to ostatně potvrdil i předvedl slovinský režisér Rocc. *Prodáná nevěsta*, jak se jí v Slovinsku říká, zazněla prvně v Lublaňské opeře v roce 1894 a od těch dob se těší znamenité oblibě.

Jaká inscenace na vás v prosinci čeká, popsal její režisér Jiří Nekvasil slovy: „*Naše nová Prodáná nevěsta je především divadlem, přiznaným, otevřeným, hravým. Chceme tak přinést tři hodiny divadelní zábavy v rytmu a lehkosti Smetanovy hudby, kde se v groteskním zrcadle mohou objevit vážné tóny o čistém citu, zradě, nedorozumění a kupčení s lidskými osudy. Hlavně vám chceme hrát poetickou barevnou komedii, hru o radosti, ale i o zmizelém světě, který si jako dědictví neseme v sobě, jako zdroj inspirace a vědomí souvislosti.*“ (j.b)

INZERCE

svatováclavský hudební festival

33 koncertů

19. ROČNÍK
02–28/09/2022

Koncert v kostele je zážitek

Lotz Trio 04/09	In Medias Brass 06/09	Roberta Mameli 07/09
Jiří Vodička 09/09	Adam Plachetka 09/09	Adam Bałdych 13/09
Hana Blažíková 14/09	Elīna Garanča 19/09	La Quinta Pars 20/09

ZA FINANČNÍ PODPORY

OSTRAVA!!!

Moravskoslezský kraj

MINISTERSTVO KULTURY

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Česká televize

NOE

SPOLUPRACUJÍCÍ INSTITUTE

www.shf.cz



Činohra

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Tom Stoppard (1937)
BOURLIVÁ PLAVBA
Možná to bude trochu házet...
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Šimon Dominik
Premiéra 17. září 2022
v Divadle Antonína Dvořáka

Miloš Forman (1932–2018)
– Jaroslav Papoušek (1929–1995)
– Ivan Passer (1933–2020)
– Tomáš Svoboda (1972)
HORÍ, MÁ PANENKO
Kdo si nenakrad, musí to brát, jako že nevyhrál!
Režie: Tomáš Svoboda
Premiéra 26. listopadu 2022
v Divadle Jiřího Myrona

Alena Kastnerová (1973)
O LINÉ BABIČCE
„Proboha, babi, to... to... přece... nejde!!“
Režie: Tomáš Jirman
Dramatizace: Daniela Jirmanová
Premiéra 22. ledna 2023 v Divadle „12“

Stefan Zweig (1881–1942)
MARIE ANTOINETTA
„Jedinec může vehnat masu do vášně, ale téměř nikdy se mu již nepodaří rozpoutanou vášně opět spoutat.“
Režie: Vojtěch Štěpánek
Překlad: Bedřich Vaniček
Dramatizace: Pavel Gejguš, Vojtěch Štěpánek, Norbert Závodský
Premiéra 11. března 2023
v Divadle Antonína Dvořáka

Henrik Ibsen (1828–1906)
NORA
Domeček pro panenky
Režie: Pavel Gejguš
Překlad: František Fröhlich
Premiéra 20. května 2023
v Divadle Antonína Dvořáka

William Shakespeare (1564–1616)
MARNA LASKY SNAHA
MLS o několika chodech
Režie: Roman Polák
Překlad: Martin Hilský
Premiéra 10. června 2023
v Divadle Jiřího Myrona



Činohra NDM je na Facebooku:
Činohra Národního divadla moravskoslezského



Činohra NDM je na Instagramu:
cinohrandm

BOURLIVÁ PLAVBA – vizuál inscenace
Foto David Turecký, koláž Miroslav Bláha

REPERTOÁR ČINOHRY (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2022)

Andrzej Saramonowicz
TESTOSTERON
Režie: Vojtěch Štěpánek
6. 9. (18.30), 8. 10. (18.30), 18. 10. (18.30)

Michael Cooney
HABAŽURA
Režie: Roman Groszmann
8. 9. (18.30), 30. 10. (16.00)

Nikolaj Vasiljevič Gogol
REVIZOR
Režie: Vojtěch Štěpánek
10. 9. (18.30), 20. 9. (18.30), 9. 10. (16.00),
26. 10. (18.30)

Tom Stoppard
BOUŘLIVÁ PLAVBA
Režie: Vojtěch Štěpánek
17. 9. (18.30) – premiéra,
19. 9. (18.30) – první repríza,
28. 9. (16.00), 19. 10. (18.30), 27. 10. (18.30)

Ota Filip – Tomáš Vůjtek
**NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA
LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY**
Režie: Janusz Klimsza
22. 9. (18.30), 14. 10. (18.30)

Tomáš Svoboda
**GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb
Sluha dvou pánů**
Režie: Tomáš Svoboda
24. 9. (18.30), 29. 10. (18.30)

Vojtěch Štěpánek
NĚCO PRO LIDI
Režie: Tomáš Jirman
25. 9. (19.00), 7. 10. (19.00), 12. 10. (19.00)

Neil Simon
HODNÝ PAN DOKTOR
Režie: Bedřich Jansa
30. 9. (19.00), 13. 10. (19.00), 28. 10. (16.00)

Terrence McNally – David Yazbek
DONAHA! (Hole dupy)
Režie: Pavel Šimák
1. 10. (18.30)

Ferdinand von Schirach
TEROR
Režie: Tereza Řihová
3. 10. (19.00), 11. 10. (19.00), 25. 10. (19.00)

Anton Pavlovič Čechov
VIŠŇOVÝ SAD
Režie: Vojtěch Štěpánek
5. 10. (18.30), 16. 10. (15.00)

ÚVODNÍK ŠÉFA ČINOHRY



Vážení diváci,

do nové sezóny vplujeme bouřlivě! Nalodíte se na palubu zaoceánského parníku spolu s Turaiem a Galem, autory bulvárních operetek, kteří musí během plavby do New Yorku napsat kasovní trháč. Ale nedaří se jim napsat začátek, velké starosti jim dělá konec a rozhodně musí zapracovat na prostředku... A taky by se hodilo, kdyby práci neohrozil vášnivý milostný trojúhelník mezi (kdysi) prvním milovníkem, ambiciózní subretou a geniálním skladatelem, který trpí prapodivnou vadou řeči (mluví jindy).

Realita dostává výraz bulvární operety, ve které se ztrácí i její autoři, jediný, kdo se v ní orientuje, je všehoschopný stevard s nápadně českými kořeny. Konverzační situační komedie geniálního Toma Stopparda *Bouřlivá plavba* s Martinem Dědochem a Robertem Fintou v hlavních rolích má premiéru 17. září! Tak na palubě či v hledišti: „Ahoj!“

Vojtěch Štěpánek

HODNÝ PAN DOKTOR – Stanislav Šarský (Muž), Alexandra Gasnářková (Žena)
Foto Martin Kusyn



PLAVBA SEZÓNOU

TRASA PLAVBY 104. SEZÓNOU

*Prosíme, držte se pevně,
bude to místy houpat!*



Roman Polák připraví poslední inscenaci sezóny – Shakespearovu MARNOU LÁSKY SNAHU
Foto archiv

Na začátku nové sezóny se nalodíme na divadelní palubu s konverzační komedií Toma Stopparda *Bouřlivá plavba* v režii Vojtěcha Štěpánka. Na palubě zaoceánského parníku se bude servírovat anglický humor s jiskrnými slovními přestřelkami, lechtivými bulvárními zápletkami, ale i s patřičnou elegancí. Podle všech předpovědí to bude nejspíš pořádně houpat!

Snad je dobrý nápad podívat se na palubní kompas i barometr a položit si následující otázku: jaké další cíle se rýsují na obzoru? Divoké vlnobití zábavy, velkých příběhů, historických dramát i světové klasiky se jen tak neuklidní. Z vln se tyčí břehy Francie, Anglie i Norska. A dokonce i Morava a Slezsko, zdá se, leží u moře.

A co se tedy bude v sezóně odehrávat dál, až se dohoupeme na bouřlivých vlnách?

Vypukne požár! Jak vidno, sezóna vskutku kontrastní. Sbor hasičů naštěstí může odčerpávat mořskou vodu k hašení požáru a volat do tlapkačů: **Hoří, má panenko!** Čeká nás velkolepý hasičský ples s živou kapelou, tancovačkou i tombolou, stejně jako se zpěněným püllitrem. Režisér Tomáš Svoboda nám ten püllitr jistě natočí s velkou dávkou provokace, rozptýlení a po chmelu nahořklého veselí.

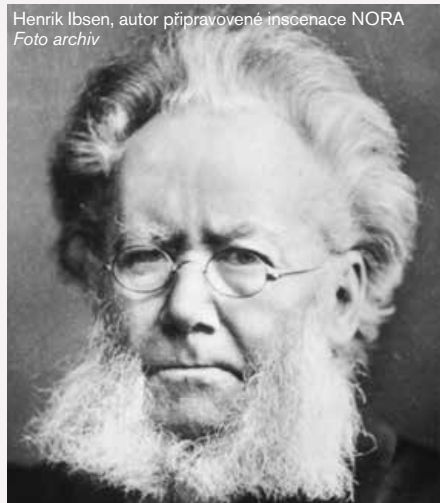
Na divokých vlnách zábavy a dobrodružství se však bude plavit také „zahálčivá“ babička. Rodinnou divadelní inscenaci **O líné babičce** nastuduje činohra v koprodukcí s Ateliérem pro divadelní vzdělávání při NDM. Inscenace nejen pro děti v režii Tomáše Jirmana vypráví o babičce, která je líná hlídat vnoučata, plést jim svetry v křesle a plnit

jiné další povinnosti „správné“ babičky. Rozhodla se raději, že si v důchodu začne plnit své celoživotní sny: jet nejrychlejším autem, zdolat vrchol osmitisícovky

v Himalájích, letět balónem... a kdo ví, třeba na jejím adrenalinovém seznamu přání najdeme také bod: plavba jachtou po zpěněných vlnách.

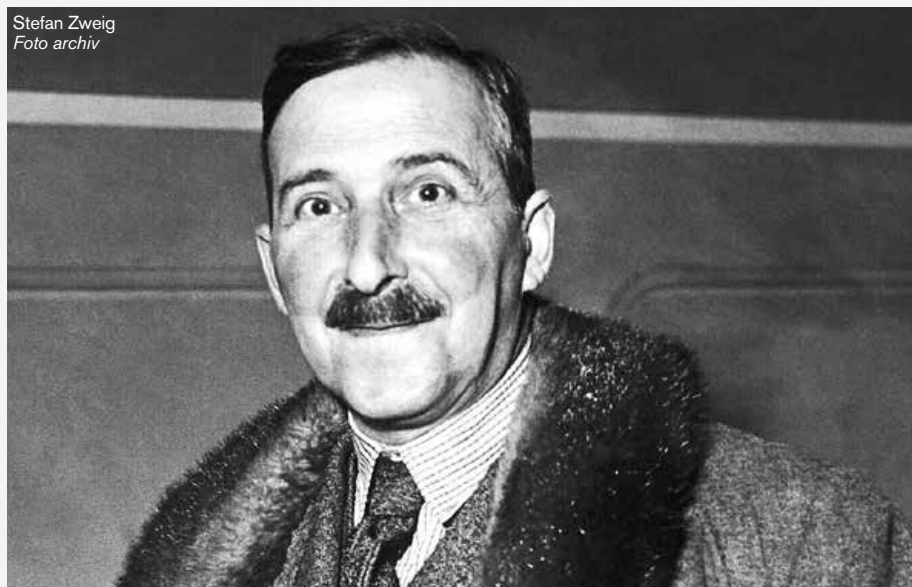
Jiří Sedláček při focení plakátu k inscenaci HOŘÍ, MÁ PANENKO
Foto David Turecký





Henrik Ibsen, autor připravované inscenace NORA
Foto archiv

Během zimních měsíců na chvíli zakotvíme u pobřeží Francie. Tam nás čeká životní příběh královny jménem **Marie Antoinetta**. Mladická habsburská princezna byla provdána za francouzského krále. Zažila přepych a opulentnost rokokového dvora, ale také strmý pád během Velké francouzské revoluce. Tam, kde končí frivolní královské bály, bohatství sálů a dvorský přepych šperků i šatů, lámou se dějiny Evropy o ostří gilotiny a přichází nemilosrdný převrat. Svět se přerodil a dějiny přinesly nový politický řád za cenu velkého krveprolití. A teklo opravdu moře krve. Román velikána světové literatury Stefana Zweiga analyticky zobrazuje sled zákulisních událostí a autor ve svých komentářích vysvětluje, jak se jednotlivé epizody řetězily a jedna akce vyvolávala druhou. A tak i dvorské hašteření či drobné nedostatky v osobním životě mocných mohly spustit procesy, které vedly k obrovským tragickým událostem evropského rozměru. Obrazu světa, ve kterém postava Stefana Zweiga píše svůj román a nahlíží do královských komnat a ložnic ve Versailles, ve kterém se rej rokokových bálů se změní paruk prolíná



Stefan Zweig
Foto archiv

s osudy autora v době silícího nacismu, se režijně ujme umělecký šéf činohry Vojtěch Štěpánek. **Marie Antoinetta** jako autorská celosouborová inscenace by pak měla plout v čele divadelní flotily jako vlajková loď sezóny.

Poté se kurz naší plavby sezónou obrátí do vod severských a s Ibsenovým dramatem **Nora** vplujeme do fjordu zlatého fondu světové dramatiky. Ačkoliv Noře svítí na obzoru maják naděje a rodinného štěstí, loď jejího osudu se bude značně potápět a režisér Pavel Gejguš bude muset za dramatických okolností pumpovat vodu z podpalubí.



Marie Antoinetta
Autor Martin van Meytens

Ale, jak by řekl klasik: *dobrý konec všechno spraví!* Tím klasikem je Shakespeare, ale uvedeme jinou z jeho her než tu z citátu. S poslední premiérou sezóny vplujeme do vln milostných i komických, zakotvíme u ostrova rozmarů. **Marná lásky snaha** – velký titul v rukou velkého režiséra Romana Poláka.

Vážení diváci, vítejte na palubě činohry NDM a přejeme vám příjemnou a na zážitky plnou plavbu.

(pg)

**BOUŘLIVÁ
PLAVBA**

**HOŘÍ, MÁ
PANENKO**

**O LÍNÉ
BABIČCE**

**MARIE
ANTOINETTA**

NORA

**MARNÁ
LÁSKY
SNAHA**

PLAVBA SEZÓNOU

**Po stopách
TOMA
STOPPARD**

Foto archiv

Do 104. sezóny vpluje soubor činohry na divokých vlnách s titulem **Bouřlivá plavba autora Toma Stopparda**. Na první činoherní premiéru nové sezóny se diváci mohou těšit 17. září 2022.

O inscenaci samotné a jejích bouřlivých přípravách pojednáváme blíže v jiném článku, v tomto medailonku bychom vám rádi představili osobu autora hry sira Toma Stopparda, který je dokonce spřízněn s moravskou kotlinou, neboť je rodákem ze Zlína. Narodil se 3. července roku 1937 jako Tomáš Straussler do židovské rodiny, jeho otec byl lékařem Baťovy nemocnice ve Zlíně. Roku 1939 se rodina ze strachu před nacismem odstěhovala do Singapur, kde měla pobočku Baťova firma. Otec jako dobrovolník britské armády zahynul při japonské invazi na bombardované lodi. Tomáš se s bratrem a matkou přestěhovali po vypuknutí druhé světové války do Indie, kde děti dostaly anglické vzdělání. Po skončení války se Tomášovým otčímem stal britský důstojník Kenneth Stoppard, po kterém tedy získal své nové příjmení a celá rodina se přesunula do Anglie, kde poté Tom Stoppard trvale žil a pracoval.

Ačkoli se celoživotně zajímal o osud rodné země, vracel se sem už jen výjimečně jako návštěvník. **Vzhledem k tomu, že se**

mimo jiné zabýval tematikou lidských práv v zemích východního bloku, publikoval řadu článků na podporu československého disentu. V roce 1977 navštívil Prahu na podporu iniciativy Charty 77 a setkal se s Václavem Havlem. Později se vrátil do Česka až v roce 1998, kdy navštívil také svůj rodný dům, nebo v roce 2007, aby navštívil premiéru své hry v Národním divadle v Praze a také převzal čestný doktorát Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Za zmínku také stojí, že Stoppard je nositelem Řádu britského impéria a roku 1997 byl pasován královnou Alžbětou II. do rytířského stavu a získal titul sir.

Od svých sedmnácti let pracoval Tom Stoppard jako novinář a divadelní kritik v Bristolu, od 60. let psal divadelní hry, později také scénáře pro televizi, rozhlas i pro film.

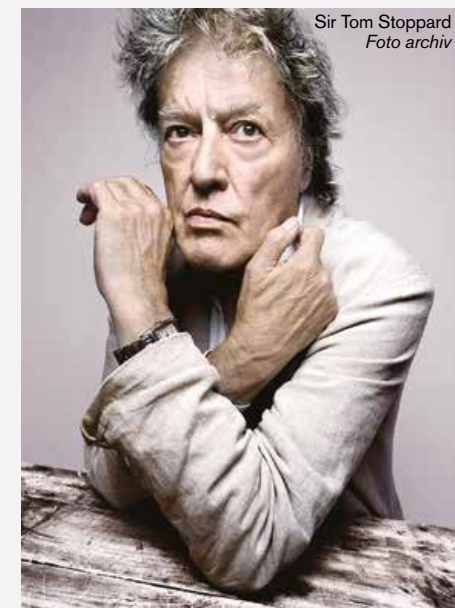
První divadelní hra, kterou na sebe talentovaný dramatik upozornil, byla parafráze na hamletovské téma **Rosenkrantz a Guildenstern jsou mrtvi**. Touto hrou, která v sobě kloubí slovní komiku, metafyzické úvahy i originální úhly pohledu na Shakespearův původní text, zaujal v roce 1966 na divadelním Edinburském festivalu. Později, v roce

1990, hru přepracoval na filmový scénář a jako režisér vydařený snímek také natočil. Do dvou titulních postav obsadil Garyho Oldmana a Tima Rotha.

Pravděpodobně největší věhlas přinesla Stoppardovi jeho hra Zamilovaný Shakespeare (v originále *Shakespeare in Love*). Ta se v poslední dekádě objevila také v celé řadě tuzemských divadel. Mnozí diváci si jistě budou pamatovat nastudování tohoto titulu činohrou NDM z roku 2017 v režii Radovana Lipuse a v dramaturgii Lenky Lagronové. (Byla to mimochodem inscenace, kterou se poprvé ostravskému publiku představil v iniciační roli Vít Roleček.) Tuto hru nastudovalo také divadlo ve Zlíně, Pardubicích, Liberci, Mostě, Divadlo pod Palmovkou v Praze či Městské divadlo Brno. Jak můžeme vyčíst z tohoto seznamu, jedná se o titul velice úspěšný i oblíbený.

Také *Zamilovaný Shakespeare* se dočkal filmového zpracování z roku 1998 v režii Johna Maddena. Na scénáři spolupracoval Marc Norman s Tomem Stoppardem a za scénář byli oceněni soškou Oscara. A když už jsme zapluli do těchto filmových vod a oscarových vln, dodejme, že nominaci na Oscara získal Stoppard za scénář ke kultovnímu filmu *Brazil*, na kterém se podílel s režisérem snímku Terryem Gilliamem.

Z dalších divadelních her Toma Stopparda stojí za zmínku a povšimnutí také tituly *Pravý inspektor Hound*, ve kterém si autor komediálně a brilantně pohrává s žánrem anglické detektivky, *Rock'n'Roll*, který odkazuje na normalizaci v socialistickém Československu (při uvedení v Národním divadle v Praze představení této inscenace doprovázela legendární kapela *The Plastic People of the Universe*), nebo hry *Arkádie*, *Leopoldstadt*, *Na flámu* či *Travestie*. (pg)



Sir Tom Stoppard
Foto archiv



Tom Stoppard (1937)

BOUŘLIVÁ PLAVBA

Možná to bude trochu házet...

Překlad
Režie
Dramaturgie
Scéna
Kostýmy
Hudba

Šimon Dominik
Vojtěch Štěpánek
Norbert Závodský
Michal Syrový
Marcela Lysáček
Michal Sedláček

Osoby a obsazení:
Martin Dědoch (Turai), **Robert Finta** (Gal),
Vít Roleček (Adam), **Petra Kocmanová**
(Nataša), **Jan Fišar** (René) a **František**
Večeřa (Dvorníček)

Premiéra 17. září 2022 v 18.30 hodin
v Divadle Antonína Dvořáka

Reprízy 19. 9. (18.30), 28. 9. (16.00),
19. 10. (18.30) a 27. 10. (18.30) v Divadle
Antonína Dvořáka

Nenechte si ujít první premiéru souboru činohry v sezóně 2022/2023! **V září vás zveme na *Bouřlivou plavbu* od Toma Stopparda.** Na jevišti našeho divadla se tak opět vrací britská konverzačka, tentokrát skvěle namíchaná s montypythonovským humorem!

Na palubu zaoceánského parníku právě nasedli úspěšní autoři operet Turai a Gal spolu se skladatelem Adamem, který jako by vypadl ze skeče Ministerstvo švihlé mluvy. Společně s herci Natašou a Reném Sledem mají jen pár dnů na to, aby dopsali a nazkoušeli nejnovější hru. Co na tom, že zatím nemají začátek ani konec. A nejspíš ani prostředek. Přípravy na premiéru však více než bouřlivé moře narušují bouřlivé vztahy. A taky stevard Dvorníček, trochu blázen a trochu génius: „*Tuhle loď vymyslel šílenec. Když jdete zepředu, pravobok je nalevo.*“

V době, kdy divadlo odkládá důraz na jazyk a často upřednostňuje estetickou složku inscenace před tou textovou, Stoppard stále věří v nadřazenost slov. **Navazuje tak na tradici nejlepších, nejzábavnějších a nejvtipnějších anglických dramatiků, jakými byli George Bernard Shaw nebo Oscar Wilde,** kteří dokázali proměnit jeviště ve výkladní skříň pro vynalézavé používání jazyka.

Stoppard píše o tom, co zná a co miluje: o divadle. Ve všech jeho formách a odstínech. Rád obohacuje staré žánry o nové prvky, což činí jeho dílo jedinečným a výstředním. Jinými slovy: Stoppard dělá všechno staré znovu novým. Odkazováním na předchozí texty, příběhy, tropy, styly, typy postav a zápletky a jejich umístěním do nových kontextů žádá své publikum, aby je znovu zvážilo, přemýšlelo o již dříve známém novým způsobem. Chce zkrátka vyvolat v publiku

Návrh scény Michala Syrového



nové reakce na staré a opotřebované „materiály“. Není tedy divu, že *Bouřlivá plavba* je zčásti volnou adaptací komedie *Hra na zámku* maďarského dramatika Ference Molnára, zčásti hudební komedií, zčásti fraškou a zčásti metaadivelním zkoumáním reality a fikce.

Někteří kritici Stoppardovi v minulosti vyčítali, že zbavuje divadlo jeho vážnosti.

Ve skutečnosti je ono odmítání vážnosti divadla a neustálé zdůrazňování teatrálnosti charakteristickým znakem jeho tvorby i osobnosti. A zdá se, že mu to nijak nevadí, o čemž svědčí jeho odzbrojující odpověď v jednom ze starších rozhovorů: „*Je pro mě velmi obtížné odmítnout nabídku napsat vodní balet pro delfíny nebo hru pro motorkáře na okraji zdi smrti...*“

Přijďte se tak sami přesvědčit, že ne náhodou je autor *Bouřlivé plavby* považován za další evoluci britského vtipu, který se v jeho podání opírá o výsměch nesnesitelným egům, o parodii sexuálního napětí i o absurditu laciných scénářů a vynalézavým způsobem si pohrává s jídlem jako fetišem a s různými výstřednostmi, které mohou mít jen herci. (nz)

INZERCE



Návrhy kostýmů Marcely Lysáček

50
YEARS
1970 - 2020

Kytary, které si zamilujete!

WWW.SIGMAGUITARS.CZ

Produkty značky Sigma Guitars žádejte u svých prodejců hudebních nástrojů!

JAN FIŠAR

Člověk neví, co přijde

Vizuál ODCHÁZENÍ
Foto David Turecký

Herec **Jan Fišar** se roku 1982 stal členem činoherního souboru dnešního NDM. V srpnu tohoto roku tak slaví neuvěřitelných čtyřicet let v angažmá. Mohli jste jej vidět v desítkách rolí, za mnohé jmenujme např. Dona Juana, Cyrana de Bergerac či Salieriho v *Amadeovi*. Miluje poezii a umělecký přednes, za nějž si v roce 2012 vysloužil i ocenění nejvyšší – Křišťálovou růži. Za roli Dr. Viléma Riegera v inscenaci *Odcházení* byl nominován na moravskoslezskou kulturní Cenu Jantar a zároveň se dostal do užší nominace na prestižní divadelní Cenu Thálie. V místní kavárně jsme spolu hovořili nejen o jeho osudových rolích a lásce k poezii, ale také o setkání s Václavem Havlem.

Nedá mi to a hned na začátek se vás musím zeptat, jestli patříte mezi tzv. bilanční typy, respektive ohlížíte se teď více za sebe na své role, nebo to bylo spíše tak, že vám někdo musel oněch 40 let v angažmá připomenout?

Já si to popravdě ani neuvědomuju, protože u divadla to plyne tak strašně rychle, většinou má herec čtyři premiéry za sezónu. Proto je pro mě nejdůležitější nevnímat divadlo jako fabriku, kde se každý den vyrábí stejné šroubky a týden tudíž

herec, který je nervózní, ať už před představením, nebo před zkouškou, je špatný herec a nedokáže se na jevišti uvolnit. S tím absolutně nesouhlasím. Něco úplně jiného je být nervózní celou dobu, ale určitá nervozita, napětí, chvění je naopak zdravé a ve chvíli, kdy to není, přichází ona rutina. A je jedno, jak velkou postavu zrovna hrajete. Ať už je role jakákoli, jakmile opadne chvění, nemá smysl se dál věnovat téhle profesi. Musím zmínit i bývalého kolegu Jirku Čapku, ten vždycky říkal, že když dělá s dobrým režisérem, o to míň práce ho to stojí, a když dělá se špatným, tak musí daleko více makat a svým způsobem to udělat za něj. Několikrát se mi to již potvrdilo. Ideální je samozřejmě připravený, inspirující a charismatický režisér, který vás vede. Neznamená to hned, že vás pouze přesně aranžuje a říká vám, kde a jak máte stát, u opravdu vynikajících režisérů má herec vždy pocit, že postavu vytváří sám, ale pak postupně zjišťuje, že ho režisér celou dobu nenápadně a nenásilně navádí tam, kam vlastně sám chce a potřebuje.

Když jste zmínil režiséry, nelze opomenout Michaela Taranta a vaši spolupráci na Donu Juanovi z roku 1991, kde jste hrál titulní roli.

Dona Juana považuji za naprosto zlomový okamžik svého hereckého života. Tehdy jsem Michaela Taranta nevnímal jako šéfa, ale spíše jako režiséra své „osudové“ inscenace. Netušil jsem ještě, že si ji budu navždy pamatovat. Bylo to pro mě hodně osobní téma, celé zkoušení se neslo v intenzivní atmosféře, každá zkouška měla obrovský náboj, napětí, nabíjela nás, ani mi nevadila razantnost, až agresivita režiséra, spíše naopak, vybičovávala mě k lepšímu výkonu, až se stalo přesně to, co se herci vlastně stát nemá – zcela jsem se s postavou ztotožnil, uvěřil jsem, že jsem to vlastně já sám. Ale brzy jsem i Michaelovou zásluhou našel tu pravou cestu k vytvoření figury. Žil jsem tehdy dost bohémsky, kupodivu to ale nevadilo a nebránilo procesu zkoušení. Do toho všeho jsem navíc musel splnit zvláštní požadavek režiséra, abych za krátkou dobu zhubl o deset kilo. Všichni mi říkali: „*To nedáš!*“ Já to ale díkybohu zvládl a od té doby vím, že je to možné, když člověk hodně chce a nevádí mu být několik týdnů jen na sýru a bílém vínu.

Těch velkých rolí bylo ve vašem případě opravdu hodně, ale mezi ty osudové patří zřejmě postava Riegera z Havlova Odcházení. Stýská se vám po této roli?

Odcházení je můj velký splín. I smutek z toho, že už není na našem repertoáru, že nedošlo ani k derniéře vzhledem

ke covidu. Ale alespoň jsme tohle krásné divadlo natočili. Jinak z derniér jsem naměkko vždy. Stejně jsem to měl i s již zmiňovaným *Donem Juanem* nebo se *Cyranem z Bergeracu*. Něco se povedlo víc, něco míň, to je přirozené, ale vždy jsem na konci představení cítil, že jsem zažil setkání s něčím zázračným. Hry Václava Havla jsou navíc specifické, je to úplně jiný svět. Když mě Vojtěch Štěpánek do role Riegera obsadil, tak jsem si vůbec neuměl představit, jak tuhle mimořádně náročnou roli zvládnou. Naštěstí byla spolupráce s Vojtou skvělá. Hlavní bylo naučit se plně vnímat mnohovrstevnatý a hodně komplikovaný Havlův jazyk.

Pro vás byla role hodně osobní i vzhledem k tomu, že jste měl možnost setkat se s naším bývalým prezidentem a zároveň autorem hry osobně.

Ano, právě o to to bylo celé zázračnější, když víte, jak výjimečný člověk tu hru napsal. Vidět ho takhle zblízka, jako teď vy sedíte proti mně, byl nezapomenutelný zážitek. Mezi mé koníčky patří i focení, tak jsem pak šel za jeho osobní ochrankou a zeptal se jich, jestli si můžu udělat pár fotek. Můj tatínek byl předsedou *Společnosti bratří Čapků*, a měl tak možnost se s Václavem Havlem také setkat. I z tohoto setkání vznikly fotografie, které mám doma. Poprosil jsem tedy pana prezidenta, jestli by byl tak laskavý a podepsal mi mé i tátovy fotografie a knížky. Souhlasil. Zkrátka po všech stránkách byla pro mě inscenace *Odcházení* osudová.

Váš otec Vlastimil Fišar byl skvělým hercem i recitátorem. Zřejmě i odtud pramení vaše láska k poezii.

Jedna z prvních básní, kterou jsem se já sám a dobrovolně naučil, byla Vrchlického báseň *Balada vánoční* a Šrámkův *Raport*. Bylo mi čtrnáct nebo patnáct a samozřejmě jsem v tom věku na to neměl, ale protože jsem miloval Zdeňka Štěpánka a měl jsem doma malou desku, kde byla v jeho podání zmíněná báseň od Vrchlického, tak jsem se pokusil ten přednes napodobit. Napodobit je možná až příliš silné slovo, protože napodobit Zdeňka Štěpánka nebylo a nikdy nebude možné, ale řekněme, že to byl můj první dotek s poezií.

Čtete současné básníky, nebo se raději vracíte ke svým oblíbeným?

Nedávno jsem znovu pročítal dílo Jana Skácela a došlo mi, jak nebetýčný rozdíl je mezi jeho poezií a tou současnou. O kolik tříd je jeho poezie výš. Nechci zatracovat současnou poezii, ale když připravuji v rozhlase nějaký pořad o „novějších“ básnících, přijde mi jejich tvorba podobná.

Zatímco např. Seifert, Halas, Holan, Skácel, Mikulášek, Blatný, co jméno, to úplně jiný a nenapodobitelný hlas. Pak samozřejmě nemůžu zapomenout na *Sonety* Williama Shakespeara. Mám šedesátý šestý a stý dvacátý devátý sonet ve dvaceti dvou překladech od různých českých básníků, takže můžu porovnávat. Nechci pochopitelně říct, že Skácelelem pro mě celá česká poezie končí, to skutečně ne, následují skvělí Ivan Wernisch, Pavel Šrut a mnoho, mnoho dalších.

Což mě přivádí k jinému nezapomenutelnému básníkovi Františku Hrubínovi, k jeho Romanci pro křídlovku, která měla v našem divadle premiéru v roce 1998.

Připravili ji režisér Radovan Lipus s dramaturgem Markem Pivovarem, ale velkou zásluhu na výsledném textu měl profesor Jaroslav Vostrý, jehož úprava byla brilantní. Scénu dělal Petr Matásek. Zkrátka famózní po všech stránkách. Hrál jsem postavu Básníka, tedy vlastně Františka Hrubína, a vzpomínám si, že mi před jednou z repríz dala paní oblékačka každou ponožku jinou, a navíc byly obě hodně jeté. Když jsem si postěžoval, tak mi řekla: „*Šak co, šak hrajete takeho hadraře.*“ Málem jsem se neudržel: „*Proboha, to není hadrař!* Ano, byl sice třikrát na léčení, ale je to veliký český básník, tak mi dejte alespoň dvě stejné ponožky.“ (Smích)

Rád bych se ještě vrátil k vašemu hostování v Komorní scéně Aréna, kde jste v režii Ivana Krejčího hrál v inscenaci Goldbergovské variace. Jaké bylo pro vás setkání s tamním souborem?

Goldbergovské variace mají také zásadní roli v mém životě. V rámci zkoušení jsme se jeli podívat do Osvětimi, kde jsem nikdy předtím nebyl. Alena (*herečka Alena Sasínová-Polarczyk, pozn. red.*) mi tehdy říkala: „*Až tam pojedáš, budeš týden absolutně mimo.*“ Říkal jsem si, že přeháním, že člověk to v sobě nějak zpracuje. Měla ale pravdu. Trvalo mi několik týdnů, než jsem se z toho alespoň částečně dostal. Dodnes vidím tu příjezdovou cestu, kde se rozdělovali lidi doleva, nebo doprava, vidím ty kufrы, vlasy. Každý by to měl aspoň jednou v životě vidět. Co se spolupráce s Arénou týče, byla hodně intenzivní a silná. Tandem Krejčí–Vůjtek byl ve skvělé formě a i díky nim se povedlo stvořit inscenaci, která ve mně a nejen ve mně stále rezonuje. A spolupráce se souborem byla prostě báječná. Dodnes rád vzpomínám.

V současné době zkoušíte hru Bouřlivá plavba, kde hrajete Reného Sledě,

Focení vizuálu k BOUŘLIVÉ PLABBĚ
Foto David Turecký



herce plného manýr, což je přesně váš opak. Navíc vás čeká i zpěv. Jak se těšíte?

Mám krásné pyžamko a župánek, do toho přehazovačku na hlavě, moc se těším. (Smích). Ohledně zpěvu řeknu jediné: Zpěv je pro mě trauma. Vzpomínám si, že za mnou po premiéře *Snu noci svatojánské* přišel režisér inscenace Janusz Klimesza a předal mi vzkaz od skladatele, který ke *Snu* složil hudbu: „*Pane Fišare, zpíváte moc hezky, ale naposledy!*“ (Smích)

Existuje vysněná role, která k vám ještě nedoputovala?

Nikdy jsem neměl nějakou vysněnou roli. Člověk neví, co přijde. Ty nejkrásnější a nejlepší role přišly často nečekaně.

Děkujeme Janu Fišarovi za jeho čtyřicetileté a nezapomenutelné působení v řadách herců souboru činohry Národního divadla moravskoslezského a těšíme se na další postavy, které ztvární.

(nz)

TOMÁŠ SVOBODA

Chci zpřítomnit divákovi zážitek

Foto Martin Divíšek

V souvislosti s inscenací *Hoří, má panenko*, která bude mít premiéru **26. listopadu 2022**, jsme položili několik otázek jejímu režisérovi **Tomášovi Svobodovi**.

Tomáši, po úspěšném nastudování titulu Goldoni po ostravsku, tedy tvé autorské parafráze na Goldoniho Sluhu dvou pánů, jsi sáhl po dalším velkém titulu. Tentokrát po perle československé nové filmové vlny Hoří, má panenko. Proč sis vybral jako předlohu právě tento titul? Předpokládám správně, že stejně jako u Goldoniho se pustíš i zde do smělých autorských úprav? Jak moc se chystáš do původního scénáře zasahovat?

Musím předeslat, že Formanův film *Hoří, má panenko* mám rád specifickým kritickým způsobem. Líbí se mi na něm totiž to, co způsobil v době svého vzniku. Abychom vyvolali podobný efekt, budeme muset do scénáře trochu zasáhnout, ale tentokrát asi mnohem méně. Přejde mi, že divadelní metafora už je do filmu zakleta, aniž by si to možná tvůrci uvědomovali nebo na ni tlačili. A to, že skupina „uniformovaných“ osob se mylně domnívá, že vládne skupině osob v civilu. A z průběhu děje zjišťujeme, že nic není více vzdálené skutečnosti.

Vzhledem k tomu, co se děje v současné Evropě, mi tato metafora připadá velice aktuální.

Film tvůrčího tria Forman–Papoušek–Passer Hoří, má panenko je skvostem české kinematografie. Ty samozřejmě nebudeš na jeviště převádět film, ale nastuduješ novou inscenaci na motivy scénáře. Přesto se však nabízí srovnání se skvostným filmem. Řekl bych, že na jednu stranu držíš v ruce nádhernou

předlohu, na druhou stranu se nevyhneš srovnávání inscenace s filmem a to je vzhledem k jeho kvalitám velká výzva. Čím se podle tebe dá divadlem předloha obohatit? Co může být přínosem v jejím přenesení na divadelní jeviště?

Miloš Forman v době natáčení filmu *Hoří, má panenko* přišel s naprosto odlišným typem herectví. Nebál se nudy, nebál se trapnosti a toužil po autenticitě. Proto i tak často sahál po nehercích. V kinech běžely socialisticky realistické filmy o překračování plánu, kde přehrávali národní umělci v montérkách v rolích traktoristů, a on hledal protipól. Formanově touze po autenticitě bych chtěl zůstat věrný. Jenom hranice trapnosti, nudy i autenticity se výrazně posunuly. Chci zpřítomnit divákovi zážitek plesu tak intenzivně, že by se měl cítit tak, jako by na plesu skutečně byl... a možná si bude moc i zatančit. Zároveň chci divákovi zaručit komfort a luxus zážitku národního divadla v Ostravě.

GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů – vpravo Petr Panzenberger (Truf)
Foto Martin Kusyn



Pro uvedení Hoří, má panenko byla zvolena budova Divadla Jiřího Myrona – tedy divadla s velkým jevištěm i hledištěm. Jak se chystáš ten velký prostor využít a naplnit? Můžeme se těšit na velká scénická gesta a velkou spektakulárnost? A bude přítomný i humor a zábava?

Ano, bude tam hodně lidí, ano, bude tam velká kapela, ano, bude tam spousta hasičů. Velkolepost k tomuto zážitku neoddělitelně patří. Pro mne není důležité počítat postavy na jevišti, ale zpřítomnit divákům zážitek z divadla, které bude vtipné, zábavné a veskrze současné.

Co je podle tebe největším tématem tohoto titulu a v čem se domníváš, že stále rezonuje se současnou společenskou situací?

Já tam především vidím metaforu moci. Ta se ale nesmí tláčit a podtrhovat červenou fixou. Bude stále přítomna. Lidé (a to hlavně na plesu) se moc snaží být důležití, důstojní, ale narážejí na limity, které jim do cesty kladou jejich povahy a často i míra jejich inteligence. A to by mohlo být zábavné. A pak jsou tam lidé, kteří chtějí být šťastní a chtějí se bavit, a to by mohlo být veselé.

Děkuji za odpovědi.

(pg)

TOMÁŠ SVOBODA

(* 1972)

Český dramatik, překladatel, scenárista, filmový a divadelní režisér. Studoval divadelní vědu na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a divadelní režii na brněnské JAMU. Působil jako umělecký šéf v Divadle Rokoko (2004–2006) a v Městském divadle Kladno (2010–2013), dnes je režisérem v Divadle Na Fidlovačce. Překládá také hry z polštiny; činohra NDM momentálně uvádí jeho překlad oblíbené komedie *Testosteron*. Diváci NDM ho mohou také znát jako autora a režiséra úspěšné inscenace *Goldoni po ostravsku aneb Sluha dvou pánů*.

V poslední době našel Tomáš Svoboda zalíbení v hasičských uniformách, podezřele často mluví o kanystrech benzínu, sirkách a sní o zobrazování hořících budov na divadelních plakátech. Neustále vykřikuje, že „kdo chce zapalovat, musí sám hořet“ a trochu páchne hořavinou. Doufejme, že jeho doslova žhavá vášeň pro požáry je ryze profesionální...



balet

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Petr Iljič Čajkovskij (1840–1893)

LOUSKÁČEK – VÁNOČNÍ KOLEDA

Balet Youriho Vámoše na motivy povídky Charlese Dickense

a pohádky E. T. A. Hoffmanna

Choreografie a režie: Youri Vámos

Hudební nastudování: Adam Sedlický

Premiéra 10. listopadu 2022

v Divadle Antonína Dvořáka

HORA

Choreografie: Ohad Naharin

Hudební provedení a aranžmá: Isao Tomita

Kompozice skladby *Data Matrix*: Ryoji Ikeda

Premiéra 16. března 2023

v Divadle Jiřího Myrona



Balet NDM je na Facebooku:
Balet Národního divadla moravskoslezského



Balet NDM je na Instagramu:
baletndm

CARMEN – uprostřed Yu Matsumoto (Carmen),
členky baletu NDM
Foto Sergei Gherciu

REPERTOÁR BALETU (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2022)

Léo Delibes
COPPELIA

Choreografie: Giorgio Madia
Hudební nastudování: Adam Sedlický
Dirigent: Maroš Potokár / Adam Sedlický
18. 9. (16.00), 20. 9. (18.30)

**RODINNÉ
VSTUPNÉ**

Rodion Konstantinovič Ščedrin – Georges Bizet
CARMEN

Choreografie: Jiří Pokorný
Hudební aranžmá: Davidson Jaconello
4. 10. (18.30), 7. 10. (18.30), 13. 10. (18.30)

Půl hodiny
před každým
baletním představením
jsou pro vás připraveny

**DRAMATURGICKÉ
ÚVODY**
k danému titulu!

Gustav Mahler – Bergmund Waal Skaslien
MAHLEROVY VZPOMÍNKY
Choreografie: Jo Strömgren
29. 9. (18.30), 30. 9. (18.30), 19. 10. (18.30)

ÚVODNÍK ŠÉFKY BALETU



Vážená a milí čtenáři – příznivci tanečního umění,

ráda bych Vás přivítala po dovolené a věřím, že jste společně s námi připraveni na rozjezd nové sezóny. Těšíme se na to.

Náš soubor bude posílen o nové tanečnický a počítám s tím, že se pracovně a kreativně opět sladíme. Zvlášť v umění je to důležité, musí vzniknout patřičná chemie, která je při zkouškách a k vytváření inscenací potřebná.

Uvedeme dvě velké inscenace. První je balet *Louskáček – Vánoční koleda*, což je v choreografii Youriho Vámoše velkotonážní klasika, která je nádherná svou tematikou a způsobem zpracování.

Původně avizovaný titul *Peer Gynt* ve spolupráci se švédským choreografem Johanem Ingerem bohužel nebylo možné scénograficky přizpůsobit na rozměry jeviště Divadla Jiřího Myrona. Jelikož jsme chtěli jít cestou celovečerní inscenace a současně reflektovat technickou vyzrálost souboru v moderní technice, máme příslibenou spolupráci s choreografem Ohadem Naharinem. Poprvé v historii bychom uvedli celovečerní balet s názvem *Hora* tohoto legendárního izraelského choreografa, který již několik desetiletí patří ke světové choreografické špičce moderního tanečního divadla. Rozhodli jsme se pro poměrně progresivní titul, protože chceme hrát do noty náročnému ostravskému publiku.

Dále si dovoluji doporučit Vaší pozornosti tituly, které nabízí náš repertoár. Nejdříve je to *Carmen* a *Mahlerovy vzpomínky*. *Rossiniho karty* budeme vykládat v této sezóně již naposled – 23. února 2023 – a poté se s nimi rozjedeme do Německa, do Divadla Bonn a na taneční festival v Oldenburku, a celé turné pak zakončíme v Izraeli.

Neodmyslitelnou součástí naší nabídky jsou také klasická díla *Don Quijote* a *Coppélia*, která dlouhodobě zůstávají na repertoáru a stále se těší diváckému zájmu.

Doufáme, že se budeme nadále setkávat stejně často a stejně radostně, jako tomu bylo v době předchozí, a že Vám naše inscenace a výkony našeho souboru přinesou ty nejlepší a nezapomenutelné umělecké zážitky.

Těším se na setkání v sezóně 2022/2023!

Lenka Dřimalová

Lenka Dřimalová



DON QUIJOTE – v popředí Shino Sakurada (Kitri / Lilie)
Foto Serghei Gherciu

OHLÉDNUTÍ

MAHLEROVY VZPOMÍNKY – Takafumi Tamagawa, Laura Moreno Gasulla
Foto Petr Tkáč

Program Janáčkova festivalu ozdobila Taneční hostina v oboře



Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka letos zařadil do svého programu originální průřez repertoárem souboru baletu Národního divadla moravskoslezského. V inspirujícím prostředí hukvaldské obory se odehrála *Taneční hostina* a vystoupení nezůstalo tomuto názvu nic dlužno. Zahájil ho slavnostní vstup toreadora Escamilla z nově uváděného baletu *Carmen* na hudbu Rodiona Konstantinoviče Ščedrina a Georgese Bizeta. Romantický duet vystřídal slavné „černé“ pas de deux prince s Odilíí z *Labutího jezera*, nastudované speciálně pro festival.

„*Rada skladatelů se proslavila právě baletní hudbou, proto jsme chtěli našim*

divákům přinést to nejlepší z baletu. Ohlasy i samotná spolupráce nás velmi potěšily,“ uvedl Jaromír Javůrek, ředitel MHF Leoše Janáčka.

Šlo o jeden z nejkrásnějších večerů tohoto ročníku Janáčkova festivalu.

Jaromír Javůrek, ředitel MHF Leoše Janáčka

Připomeňme, že do reprezentativního večera byl zařazen také dramatický taneční soubor z inscenace *Nebezpečné známosti*, dvě písně z cyklu *Písně o mrtvých dětech*, tedy připomínka geniálního Gustava Mahlera z inscenace

Mahlerovy vzpomínky. Hukvaldskou *Taneční hostinu v oboře* pak skvěle završila závěrečná scéna z inscenace *Rossiniho karty*. „*Šlo o jeden*

z nejkrásnějších večerů tohoto ročníku Janáčkova festivalu,“ zhodnotil vystoupení baletu NDM Jaromír Javůrek. Ve spojení s tancem podle něj hudba získává další rozměr a festival se chce k těmto přesahům vracet. (ek)



LABUTÍ JEZERO – Arianna Marchigri (Odilie), Solieh Samudio (Siegfried)
Foto Petr Tkáč



CARMEN – Natalia Adamska (Carmen)
Foto Petr Tkáč

Rodion Konstantinovič Ščedrin (1932)
– Georges Bizet (1838–1875)

CARMEN

Kdo, koho a čím zabíjí...?

Reprízy 4. 10. (18.30), 7. 10. (18.30)
a 13. 10. (18.30) v Divadle Jiřího Myrona

„Ocitáme se v blíže neurčeném potem-
nělém tanečním klubu ohraničeném
pojízdnými poloprůhlednými i odrazivými
paravány. Ty se později ukážou jako velmi
funkční **scénický prvek**, který dokáže při
správném nasvícení zajímavě deformovat
obrysy postav. (...)

Pohybová kvalita umocněná spojením
choreografova současného tanečního
výraziva a převážně baletní zkušenosti
ostravských tanečníků je ale očividná.
Jiskří to, pulzuje; postavy tepou životem.
Pro vyjádření napětí v soubojích či
rvačkách stačí výrazná pohybová stylizace,
zpomalení, reakce na pohybový impuls
protistrany. Žádná velká gesta, natož
naturalismus.

**Zhruba od jedné třetiny se
choreograf více soustřeďuje na hlavní**

**aktéry a nervní napětí roste. Ostravský
balet v tu chvíli už „šlape“ naplno.
V dynamice a také kvalitě a přesnosti
nazkoušení dokazuje, že patří**

Francesco Fasano (Don José), Rita Pires (Rivalka), Arianna Marchiori (Mercedes),
Aurora Donadiós Munoz (Frasquita), Barnaby James Packham (Remendado)
Foto Serghei Gherciu



**ke špičce mezi českými baletními
ansámblly. (...)**

Carmen je sebevědomá dívka žijící
přítomností, hvězda tanečního parketu,
která miluje dle aktuálního rozpoložení
a situace. Svou sílu prezentuje
zdůrazněním svých bicepsů a zatatou
pěstí. V podání **Natalie Adamské** jde
o zvláštní rozpor, kdy křehká tanečnice
často uzurpuje veškerou pozornost.
Jako by její život byl rychlou jízdou,
které dodává pohon extáze či jiná droga.
Francesco Fasano jako Don José je
postupně usmýkáván milostnou touhou.
Podléhá pudům, iracionalitou svého
jednání vzbuzuje až lítost. Nechává
se ponížit, jen aby zaujal. A pak je
tu Lady M v podání křehké **Shino**
Sakurado – postava hodně vzdálená
od Micaely z Bizetovy opery. Složitá
a nejednoznačná. Přítelkyně Carmen
a ochránitelka Josého, ale také intrikánka
podléhající své sexuální touze a zřejmě
jen ve svých představách utíkající
do milostného objetí se symbolickým
býkem. Josého sok Escamillo se zdá
v tomto čtyřúhelníku nejčitelnější.
Rei Masatomi v této roli ohromuje
sebevědomím a skokanskou suverenitou.
Jeho vstup nebo spíš vlet na pomyslný
taneční parket je impozantní.“

Roman Vašek (Divadelní noviny)

„Jiří Pokorný se do tanečního zpracování
narativního díla pustil ve své kariéře
poprvé, na výsledné inscenaci to
však není ani v nejmenším znát. Jeho
příběh jednoduše drží pohromadě,
scény logicky navazují, vrství se, ale
neodbíhají, charaktery postav jsou
jasné a srozumitelné, ačkoli se vylupují
z pozadí postupně a mnohdy nenápadně,
a vyprávění plyne s nesmírnou lehkostí
a čitelností. Součástí programu je i pečlivě
sepsané libreto, což považuji u dějového
baletu za jeho nedílnou součást, jakkoli



zastávám názor, že by měla být taneční
inscenace pochopitelná i sama o sobě
bez předchozího studia, a to Pokorného
a Janečkova Carmen splňuje.

Lehkost prostupuje celou inscenací
– pohybový slovník vycházející ze
současného tance je plastický a tvárný,
dynamicky poháněný ze sníženého
těžiště těla tanečníků. Choreografův
rukopis v sobě v některých momentech
nezapře jeho zkušenost s tvůrčími
principy Crystal Pite, čímž však neztrácí
nic ze své osobitosti. Dovedně pracuje
s kontrasty striktně rytmizovaných
a izolovaných pohybů (úplně první
scéna baletu je v tomto minimalistickém
principu až primitivně jednoduchá,
a proto zcela geniální), fluidní plynost
nezastavitelného tekoucího magmatu
i jakýmsi koketováním se sebeironickým
humorem, což je aspekt v pohybu
zatraceně obtížně aplikovatelný. (...)

**Zhruba hodinová inscenace výborně
graduje a svým interpretům (a to
nejen ústřední čtveřici) dává
dostatek prostoru pro hru, objevování**

Natalia Adamska (Carmen), Rei Masatomi (Escamillo)
Foto Serghei Gherciu



**i vzájemnou komunikaci. Baletní soubor
Národního divadla moravskoslezského
se nadto předvedl ve výborné formě
a s choreografem a jeho požadavky
si zcela očividně rozuměl. Svěžest
v uchopení tématu je jedním
z určujících znaků díla, který mu dodává
na přesvědčivosti a je důkazem (nikoli
snad nutně jediným), že tancem je stále
možné vyprávět relevantně, současně,
bez patosu a kýče.“**

Zuzana Rafajová (Taneční aktuality)

„Především trojice Carmen – **Natalia**
Adamska, José – **Francesco Fasano**
a Escamillo – **Rei Masatomi** podávají
strhující výkony. Samozřejmě nechybí
exhibice Escamilla a sólová variace,
která si trochu pohrává i se skokovým
materiálem z akademické oblasti, aby byl
efekt zaručen.

Lady M. v podání **Shino**
Sakurado překvapuje svou jemností
a nenápadností...

**Věřím, že bude současná taneční
Carmen dobře přijata i konzervativním**

**publikem, protože není ničím
vulgární či pobuřující, její aktualizace
není násilná, ale dramaturgicky
opodstatněná, a především jde
o inscenaci, která ukazuje soubor
ve vynikající formě. Jiří Pokorný je
nepřehltil současným slovníkem
a soustředil se na vybudování
charakteru postav, je to citlivá
práce, která inscenaci svědčí. Divák
s otevřenou myslí inscenaci ocení.“**

Lucie Kocourková (Operaplus.cz)

**„To, co scénu přivádělo k životu, byl
dechberoucí světelný design, který
na mě v ostravském divadle působil
trochu jako z jiného světa a kterým
Schakenbos dokázala vytvořit naprosto
magické okamžiky.**

Během premiérového večera se
do Carmen převtělila charismatická
Natalia Adamska, která dokázala kromě
technické suverenity spojit něžnost
a nekompromisnost a u níž stejně
jako u ostatních charakterů docházelo
k neustálému proměňování ženské
a mužské energie. Z polohy křehké
a zranitelné se během chvilky přehoupala
do role svůdkyně a bojovnice, která ve své
síle mnohdy převyšovala muže kolem
sebe.

Francesco Fasano jako Don
José bojoval mezi bezhlavou touhou
a racionalitou a dokázal vykreslit proměnu
od něžné lásky k nesnesitelné žárlivosti.
S emocemi více šetřila **Shino Sakurado**
(Lady M), která se stala nenápadnou,
ale zato velmi podstatnou hybatelkou
děje. V energií nabitých variacích zazářil
Rei Masatomi jako Escamillo a silným
protipólem Carmen se stala její rivalka
Rita Pires. Nesmíme zapomenout ani
na Alessia Coralla, který velmi plasticky
ztvářil až mytické Zvíře.“

Tereza Cigánková (Ostravan.cz)



Shino Sakurado (Lady M), Alessio Coralo (Zvíře)
Foto Serghei Gherciu

LOUSKÁČEK, vánoční fenomén

Málokteré roční období je spojeno s konkrétním baletním titulem tak, jako **Louskáček** s Vánocemi. Dílo, jehož děj se nejen během vánočních svátků odehrává, ale je rovněž během prosince uváděno téměř na všech divadelních scénách po celém světě, oslaví v tomto roce 130. výročí své premiéry v prosinci 1892 v Mariinském divadle v Petrohradě.

Vánoční strom, oživlá loutka dřevěného louskáčka na ořechy, myší král a barevné tančící cukroví. To je jen několik atributů, které se s příběhem baletního *Louskáčka* pojí. Příběh původní pohádky *Louskáček a Myší král* německého romantika **E. T. A. Hoffmanna** pro taneční svět upravili a do formy libreta přepsali tehdejší ředitel Carských divadel **Ivan Vsevoložskij** s jeho prvním baletním mistrem **Mariusem Petipou**. Ti děj zjednodušili a připravili dvouaktový balet, kdy se první dějství odehrává ve skutečném světě na předvánoční oslavě, na níž se seznamujeme s dívkou Klárou, která od strýčka Drosselmeyera dostává loutku Louskáčka, a druhé v kouzelném Cukrovém království, jemuž vládne Cukrová víla se svým princem a kam se vydává Klárka s oživeným Louskáčkem poté, co zvítězí nad zlým Myším králem.

Příběh, jež zhudebnil **Petr Iljič Čajkovskij** jako svůj třetí a poslední balet a choreograficky ztvárnil **Lev Ivanov** poté, co Petipa onemocněl, se však během historie mnohokrát proměnil. **Alexandr Gorskij** na příklad již nenechal Klárku a Louskáčka tančit děti, ale dospělé tanečnický a celé druhé jednání proměnil v sen, z něhož se dívka v závěru probudí. **Vasilij Vajnonen** poté v Sovětském svazu změnil dívčino

jméno na ruský znějící Mášu (nutno však přiznat, že i v Hoffmannově pohádce se dívka jmenuje Marie), na což pak navázala většina choreografů bývalého východního bloku.

Na Západě se nejvýrazněji do historie uvádění tohoto vánočního baletu zapsal **George Balanchine**, který svou inscenaci uvedl v New Yorku v 50. letech 20. století a čerpal mimo jiné i z vlastní jevištní zkušenosti, jelikož sám tančil chlapeckou roli Louskáčka, když studoval na Carském baletním učilišti v Petrohradě.

Ostravské **Národní divadlo moravskoslezské** během své historie uvedlo hned několik rozdílných variant baletu. Nejprve to byl **Achille Viscusi** (1921), poté **Emerich Gabzdyl** (1939, 1948, 1959), následně **Jaroslav Slavický** (2001). Všechny inscenace se do značné míry odvolávaly na původní ruské či sovětské vzory, s jiným režijně-choreografickým přístupem přišel až **William Fomin** (2010).

Nyní se připravuje další zpracování ikonického vánočního titulu, tentokrát opět

trochu jiné než všechna předchozí. Výběr padl na inscenaci choreografa **Youriho Vámose**, který spojuje jednak atributy Hoffmannovy pohádky a jejího zpracování Vsevoložským a Petipou, jednak přidává další, silnější inspirační zdroj – *Vánoční koledu* anglického spisovatele **Charlese Dickense**. Přivítejte tedy *Louskáčka – Vánoční koledu*!

Ke Klárce a dřevěnému Louskáčkovi tentokrát přibude starý rozmrzelý Scrooge, který provází diváka celým příběhem. V Dickensově povídce je zapšklý, všechny a všechno nesnášející starý, lakotný mrzout Scrooge vystaven zkoušce duchů minulých, současných a budoucích Vánoc, aby dokázal, že je schopen napravit své hříchy. V baletu duchy nenajdeme, zato je zde Dábel a Víla Vánoc, kteří spolu soupeří o Scroogeovu duši. Jelikož jsou Vánoce, vše se samozřejmě v dobré obrátí, diváci navíc nepřijdou ani o valčík vloček či roztančené charakterní tance ze Španělska, Ruska, Číny či Indie, které v původní carské inscenaci zobrazovaly čokoládu, cukrové hůlky, čaj a kávu. (zr)



LOUSKÁČEK v provedení souboru Baletu Deutsche Oper am Rhein, Německo
Foto Eduard Straub

Choreograf YURI VÁMOS

Hudba nám umožňuje svobodně fantazírovat

Pane Vámosi, diváky fascinujete vlastními úpravami klasických děl, jejichž děj imaginativně přetváříte v nové příběhy. V pohádce Louskáček a Myší král od E. T. A. Hoffmanna překonává dívka Marie s Louskáčkem nebezpečí v říši hraček a sladkostí, ale prožívá i lásku. Vaše adaptace Čajkovského Louskáčka, která z tohoto díla vychází, je zasazena do sociálněkritické povídky Vánoční koleda Charlese Dickense. Co vás k takovému spojení vedlo?

Když se rozhodnu, že budu dělat choreografii baletu, položím si nejprve otázku: „Co tím chci vyjádřit?“ Pohádka E. T. A. Hoffmanna je sice bohatá na malé epizody, ale její vypovídací síla je pro výpravný balet podle mě přinejmenším nedostatečná. Zejména tehdy, když vedle

„Virtuozita je v klasickém baletu samozřejmostí, ale technická brilantnost nemá stát samostatně. Um nesmí vyčnívat jako atrakce. Musí být začleněn do dramaturgické stavby a celkové nálady, jinak nebude na jevišti prezentováno umění, ale sport.“

Youri Vámos

ní položíme velkolepou Čajkovského kompozici jako další narativní úroveň. Pro mě je v Hoffmannově textu podstatná výpověď, že malá, chytrá dívka má vidět v panence – míněn je zde určitě člověk – nejen vnější krásu, ale i vnitřní hodnoty. Dickensův příběh je však mnohem hlubší. Vypráví o dobročinnosti mezi lidmi, o soudržnosti rodiny, velké toleranci, lásce a o soucitu s dětmi a chudými. Proto jsem zasadil pohádkovou epizodu z *Louskáčka* do Dickensovy sociální tematiky.

Kdysi jste v jednom rozhovoru zmínil, že vás nejvíce a nejdříve fascinuje hudba a od ní pak vede cesta k choreografii. Vyjádřil byste to dnes stejně? A jak tomu bylo u vašeho Louskáčka?

Hudba nám nepředepisuje text. Hudba nám umožňuje svobodně fantazírovat, představovat si, zda se jedná o pohádkovou bytost, nebo skutečnou postavu. Rozhoduje o tom posluchač, tedy režisér. Při poslechu Čajkovského hudby jsem si dokázal velice dobře představit scény z povídky Charlese Dickense. Některé pasáže jsem zachoval z tradiční, původní inscenace Vasilije Vajnonena (z roku 1934), například grand pas de deux. Znal jsem tuto verzi velmi dobře a velice jsem ji obdivoval.

Samozřejmě jsem zachoval i národní tance dané partiturou, španělský, ruský, arabský, čínský tanec a květinový valčík, nebo také místo, na němž roste vánoční strom tak dlouho, dokud není obrovský: to jsem tedy ponechal. Jiné jsem vynechal, například myši, vloženou válečnou pasáž a útoky netopýrů, protože nechci, aby byl můj balet vnímán jako pohádka. Má být pro děti a dospělé hravým a zábavným, zároveň však obsahově závažným příběhem.

„Když hrajete velké, náročné dílo, nikdy nesmí dění na jevišti ustrnout. Každý pohyb má svoji důležitost a kroky nikdy nesmí být nudné. Pak by po chvíli začal nudit děj. Po tanečnicích to můžete vyžadovat, ale nemůžete je to naučit. Amen.“

Youri Vámos

Zapomenout nesmíme ani na to, že by se *Louskáček* nestal jedním ze světově nejznámějších titulů baletního repertoáru bez geniální hudby – a je tomu tak i po více než sto letech. Čajkovskij měl velice emocionální vztah se svojí rodinou, miloval tedy jistě vánoční atmosféru. Už jen proto mi byl velkou inspirací. (eds)

YURI VÁMOS

Narodil se v Budapešti, kde také absolvoval Státní baletní školu. Po svém prvním angažmá na pozici sólisty Maďarské státní opery přijal nabídku stát se prvním sólistou souboru Bavorské státní opery v Mnichově. Téměř celou svou profesionální kariéru pak působil v německy mluvících oblastech Evropy. Poté, co odešel z Mnichova, pracoval jako šéf baletních souborů v Dortmundu, Bonnu a Basileji. Jeho způsob nahlížení tradiční témata v souladu s dobou si vysloužil uznání v baletním souboru Německé opery na Rýně (Deutsche Oper am Rhein), jehož směřování během svého 13letého působení zásadně ovlivnil a jehož mistrovství ocenili nejen diváci v Düsseldorfu a Duisburgu, ale také milovníci tance v dalších městech Německa a jinde ve světě. V roce 2001 byl jmenován čestným profesorem Taneční akademie v Budapešti, v roce 2007 získal Záslužný řád Severního Porýní-Vestfálska. Od roku 2009 je Youri Vámos choreografem ve svobodném povolání. Spolu se svou asistentkou Joyce Cuoco nastudoval a uvedl svá díla po celém světě, v našem divadle jste zatím měli možnost vidět jeho inscenace *Sen noci svatojánské* a *Carmina burana*.

TANEC S LÁSKOU

Baletní mládež opět na jevišti!



Foto Lucie Maceczková

Po dvou letech vynucené pauzy se děti mohly znovu vrátit do baletních sálů a s nadšením a vášní k tanci připravit pod vedením svých lektorek závěrečný koncert. Dne 3. června 2022 na jevišti Divadla Jiřího Myrona zatančily děti s velkou chutí především pro své fanoušky – kamarády a rodinné příslušníky – a dočkaly se samozřejmě dlouhého aplausu!

Lektorky s dětmi připravily hodinový program, pestrou skládáčku choreografií inspirovanou klasickými balety (například *Labutí jezero*, *Paquita* či *Bajadéra*) a moderním tancem. Došlo i na lidovou notičku. Konečně mohly děti opět předvést veřejně to, co se za celý rok naučily.

K tanci můžeme vést každé dítě. Naučí se lépe ovládat své tělo a mysl. Důležité je, aby ho to bavilo! Kurzy pro děti a mládež našeho Baletního studia NDM jsou vedeny členkami baletního souboru, zkušenými lektorkami s adekvátním vzděláním a zkušenostmi v oblasti práce s dětmi.

i profesionálního tanečníka. Díky tomu mám více nápadů, jak pracovat se skupinou kreativně, všestranně. Ráda předávám svým žákům vášně pro tanec. Je to zodpovědnost, ale zodpovědnost, kterou mám ráda.



Anna Knollová je lektorkou jógy, která v příštím roce ukončí magisterský studijní program taneční výchovy na JAMU v Brně.

„Snažím se předávat tanec s láskou a respektem!“



Laura Moreno Gasulla je letošní posilou lektorského týmu Baletního studia NDM.

„Ráda se se svými studenty dělím o svou vášně pro tanec a zároveň se od nich učím.“

Eva Vajsová je externí lektorkou Baletního studia NDM, od roku 2000 vyučuje na Janáčkově konzervatoři v Ostravě lidový tanec.

„Na svých lekcích se snažím dětem předat lásku k tanci, pohybu a taneční tvorbě. Snažím se v nich probudit zvědavost, chuť se rozvíjet a růst.“ (ld, pm)

KONKURZ!

Baletní studio NDM hledá pohybově nadané děti od 6 let. **Nábor se uskuteční ve čtvrtek 8. září 2022 od 15 do 17 hodin ve velkém baletním sále Divadla Antonína Dvořáka v Ostravě.**

Kontaktujte prosím produkční baletu **Pavlinu Macháčovou**: pavlina.machacova@ndm.cz. Uveďte jméno a příjmení dítěte, jeho datum narození a e-mailovou adresu rodiče, kterému zašleme přihlášku k náboru a podrobnější instrukce.

Těšíme se na vás a vaše děti!



Natalia Adamska vyučuje současný tanec v různých studiích a divadlech v Evropě a ve svém rodném Polsku pořádá již třetím rokem festival TheInten Zive.

„Učení je pro mě dobrodružství! Na trénink mám dva pohledy – učitele



Rita Pires pracuje již čtvrtým rokem s dětmi v Baletním studiu NDM.

„Učení mě velmi těší. Je to příležitost dotknout se dětské mysli a také se od dětí učit!“



muzikál

PREMIÉRY V SEZÓNĚ 2022/2023

Mel Brooks (1926)
– Thomas Meehan (1929–2017)
PRODUCENTI
Návod, jak zničit broadwayskou show
Muzikál Mela Brookse
Scénář: Mel Brooks a Thomas Meehan
Hudba a texty písní: Mel Brooks
Původní režie a choreografie: Susan Stroman
Překlad: Adam Novák
Režie: Gabriela Petránková
Choreografie: Ladislav Cmorej
Hudební nastudování: Jakub Židek
Realizováno na základě zvláštní dohody se Studiem Canal
Uváděno v licenci Music Theatre International: www.mtishows.eu
Premiéra 27. října 2022 v Divadle Jiřího Myrona

Jiří Suchý (1931) – Jiří Šlitr (1924–1969)
JONÁŠ A TINGL-TANGL
S láskou ke kabaretu
Režie: Jiří Nekvasil
Hudební nastudování: Jakub Židek
Premiéra 18. prosince 2022 v Divadle „12“

Stephen Sondheim (1930–2021)
– Hugh Wheeler (1912–1987)
SWEENEY TODD: ĎÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET
Muzikálový thriller
Podle divadelní adaptace Christophera Bonda
Původní režie na Broadwayi: Harold Prince
Instrumentace: Jonathan Tunick
Překlad: Hana Nováková
Režie: Juraj Čiernik
Hudební nastudování: Marek Prášil
Uváděno v licenci Music Theatre International (Europe) Ltd.
Premiéra 2. února 2023 v Divadle Jiřího Myrona

Juraj Čiernik (1986) – Brigita Cmuntová (1994)
O ZAJÍČKOVÍ ZAPOMNÍKOVÍ
(z cyklu Tajemství bludných balvanů)
Režie: Juraj Čiernik
Texty písní: Juraj Čiernik, Brigita Cmuntová
Premiéra 27. května 2023 v Divadle „12“



Muzikál NDM je na Facebooku:
Opereta/muzikál Národního divadla moravskoslezského



Muzikál NDM je na Instagramu:
[muzikalostrava](https://www.instagram.com/muzikalostrava)

LÍP SE LOUČÍ V NEDELI – Hana Fialová (Žena)
Foto Martin Popelář

REPERTOÁR MUZIKÁLU (ZÁŘÍ – ŘÍJEN 2022)

Boris Urbánek – Jiří Krhut – Vojtěch Štěpánek
HARPAGON JE LAKOMEC?
 Režie: Vojtěch Štěpánek
 Hudební nastudování: Marek Prášil
 Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
 Choreografie: Ladislav Cmorej
7. 9. (18.30), 28. 9. (16.00)

Leonard Bernstein – Stephen Sondheim
 – Arthur Laurents – Jerome Robbins
WEST SIDE STORY
 Překlad: Jiří Josek
 Režie: Jiří Nekvasil
 Hudební nastudování: Jakub Židek
 Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
 Choreografie: Lucie Holánková
10. 9. (18.30), 11. 9. (16.00), 15. 10. (18.30)

Juraj Čiernik – Jan Vlas – Brigita Cmuntová
POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI
 (z cyklu Tajemství bludných balvanů)
 Režie: Juraj Čiernik
 Hudební nastudování: Vlastimil Ondruška
11. 9. (14.00), 11. 9. (16.30), 15. 10. (16.00)

Michael Kunze – Sylvester Levay
REBECCA
 Český text: Michael Prostějovský
 Režie: Gabriela Petráková
 Hudební nastudování: Marek Prášil
 Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
 Choreografie: Ladislav Cmorej
14. 9. (18.30), 15. 9. (18.30)

Andrew Lloyd Webber – Don Black
LIP SE LOUČÍ V NEDELI
 Český text: Pavel Vrba a Michael Prostějovský
 Režie: Juraj Čiernik
 Hudební nastudování: Jakub Židek
**17. 9. (19.00), 18. 9. (19.00), 10. 10. (19.00),
 18. 10. (19.00), 19. 10. (19.00)**

Jason Robert Brown
PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)
 Překlad: Tomáš Novotný
 Režie: Janka Ryšánek Schmiedtová
 Hudební nastudování: Marek Prášil
 Dirigent: Marek Prášil / David Schreiber
**21. 9. (19.00), 22. 9. (19.00), 1. 10. (19.00),
 14. 10. (19.00)**

Andrew Lloyd Webber na motivy básnické
 sbírky „Praktická kniha o šikovných kočkách“
 T. S. Eliota
KOČKY
 Přebásnil: Michael Prostějovský
 Režie: Gabriela Petráková
 Choreografie: Pavel Strouhal
 Hudební nastudování: Marek Prášil
 Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
**24. 9. (18.30), 25. 9. (16.00), 27. 9. (18.30),
 5. 10. (18.30)**

Stephen Dolginoff
THRILL ME (Vzruš mě!)
 Překlad: Hana Nováková
 Režie: Juraj Čiernik
 Hudební nastudování: Jakub Židek
7. 10. (19.00), 8. 10. (19.00)

Mel Brooks – Thomas Meehan
PRODUCENTI
 Překlad: Adam Novák
 Režie: Gabriela Petráková
 Choreografie: Ladislav Cmorej
 Hudební nastudování: Jakub Židek
 Dirigent: Marek Prášil / Jakub Židek
**27. 10. (18.30) – premiéra,
 29. 10. (18.30) – druhá premiéra**

ÚVODNÍK ŠÉFKY MUZIKÁLU



Milí muzikáloví příznivci,

vstupujeme do další sezóny našich muzikálových projektů. Ta loňská nebyla úplně lehká, ale i přesto máme za sebou bilanci, na kterou můžeme být hrdí. Při ohlédnutí nechci být příliš detailní, ale určitě musím zmínit třetí účast našeho muzikálového souboru na prestižním hudebním festivalu Smetanova Litomyšl, kde jsme se představili vyprodanému hledišti *Gala muzikálem*, tedy koncertem z toho nejlepšího, co náš soubor za více než deset let uvedl. Při vši skromnosti jsme si vědomi skutečnosti, že patříme mezi několik z mála premiových muzikálových scén u nás. A to nejen kvalitou repertoáru, ale i jeho provedením. V červnu jsme uvedli již šestý titul krále světového muzikálu Andrewa Lloyda Webbera *Lip se loučí v neděli*. Tím držíme oficiální

světový rekord v počtu jeho děl uvedených v jednom repertoárovém divadle. A ráda bych připomněla ještě jeden další rekord – Hana Fialová ve všech těchto inscenacích ztělesnila hlavní ženskou roli.

A co na nás čeká v nové sezóně? Koncem října se uskuteční z jara odložená premiéra skvělého komediálního muzikálu *Producenti*. Přitažlivý je nejen vlastním příběhem, ale i skvělými hudebními čísly a politicky nekorektním humorem, díky kterému by asi dnes na Broadwayi už neměl šanci být uveden. U nás naštěstí zatím stále vítězí zdravý rozum i smysl pro nadsázku. Následovat bude v Divadle „12“ premiéra kultovního titulu Jiřího

Suchého a Jiřího Šlitrů *Jonáš a tingl-tangl* a po Novém roce se mohou diváci těšit na nejúspěšnější titul z pera Stephena Sondheimova *Sweeney Todd: Dábelství lazebníka z Fleet Street*, který znají naši muzikáloví příznivci především z filmové adaptace s Johnnym Deppem v titulní roli. Ale to už tak trochu předbílám...

Přeji Vám divadelní sezónu 2022/2023 plnou krásných divadelních zážitků.

Gabriela Petráková

Gabriela Petráková

LIP SE LOUČÍ V NEDELI – Hana Fialová (Žena),
 Jakub Židek (Muži u klavíru)
 Foto Martin Popelář



OPRAŠUJEME

Tomáš Savka s Markétou Schimmerovou
 Procházkovou na choreografické zkoušce
 k muzikálu HARPAGON JE LAKOMEC?
 Foto Martin Kusyn



ZÁŘÍ PLNÉ ZKOUŠENÍ

Začátek sezóny bývá vždy plný intenzivního zkoušení a příprav. Letos tomu není jinak: sezónu tradičně zahajuje *Galavečer* za účasti všech souborů, současně probíhá zkoušení muzikálu *Producenti*. A do toto je třeba po prázdninách oprášit celý stávající repertoár!

„Produkční příprava opášovacích zkoušek začíná už v červnu,“ popisuje vedoucí produkce a tajemnice souboru muzikálu Barbora Chramostová. „Je třeba na konkrétní termíny zkoušek zajistit všechny inscenační týmy a účinkující, což bývá vzhledem k počtu externistů náročné. V ideálním případě by měl

být na zkouškách přítomen režisér, choreograf a samozřejmě ten, kdo dělá hudební nastudování – to bývá dirigent, takže ten je přítomen vždy.“

Smyslem opášovacích zkoušek je zopakovat si každou inscenaci po prázdninové pauze, aby byli všichni stoprocentně připraveni a při prvním představení pro diváky mohli podat maximální výkon. „Protože u většiny rolí máme alternace, probíhají vždy dvě velké opášovačky – a měly by opravdu proběhnout v obou obsazeních. V plné verzi včetně kostýmů, které mohou někomu být po prázdninách volné či naopak těsné,“ vysvětluje s úsměvem

tajemnice souboru. „Někdy se řeší také zaskoky a doobsazení rolí, zejména po covidové těhotenské vlně. A před těmito dvěma finálními zkouškami bývají podle potřeby další dílčí zkoušky: choreografie, hudební zkoušky sboru, sólistů... Ideálně bychom potřebovali týden na každou inscenaci, ale musíme to většinou zvládnout za dva až tři dny!“

Jako první uvedeme po prázdninách komediální muzikál *Harpagon je lakomec*. A právě v něm se můžete těšit na jednu novinku v obsazení. Roli Marianny, kterou si Harpagon vyhlídl jako potenciální mladičkou manželku, nově nastuduje **Alžběta Bartošová**. Úspěšná muzikálová herečka působí v několika pražských divadlech, nejčastěji v Divadle Broadway, a na bratislavské Nové scéně. V Ostravě se však představí úplně poprvé.

Hned v průběhu září se můžete těšit i na další oblíbené tituly, jako je *West Side Story*, *Rebecca* a *Kočky*. Také k *Rebecce* se váže jedna zajímavost, tentokrát spíše technického charakteru. Scéna Ondřeje Zichy, které vévodí impozantní schodiště, byla od premiéry v roce 2017 využívána tak hojně, že si vysloužila důkladnou opravu a do začátku sezóny vstupuje opět jako nová.

Na malou scénu Divadla „12“ se v polovině září vrací rodinná *Pohádka o bídném havíři* i nejnovější titul s Hanou Fialovou *Lip se loučí v nedeli*, brzy se můžete těšit i na *Pět let zpět* a *Thrill Me*. Poté se všechny síly přesunou k chystaným premiérám sezóny. Z toho důvodu se na dvě z našich inscenací můžete těšit o něco později: rocková opera *Jesus Christ Superstar* se vrací na repertoár v listopadu a kritikou oceňované *Květiny pro paní Harrisovou* v únoru. (hn)

REBECCA – scéna Ondřeje Zichy
 Foto Martin Popelář



Jiří Suchý (1931) – Jiří Šlitř (1924–1969)

JONÁŠ A TINGL-TANGL

S láskou ke kabaretu

Pocta kabaretu, inscenace *Jonáš a tingl-tangl* s dnes již legendárními písniemi divadla Semafor, se zabydlí na prknech Divadla „12“. Uvedení v letošním roce není úplná náhoda – právě letos totiž uběhne od původní premiéry šedesát let.

Příběh o vzniku hry a tím i vzniku herecké dvojice Suchý a Šlitř je dnes již všeobecně známý. „Je třeba popravdě říct, že to všechno bylo trochu z trucu,“ vyprávěl dramaturg Semaforu Milan Schulz v roce 1965. „Z trucu ke zpěvákým hvězdám, které před časem z divadla odešly a jejichž odchod leckterý posuzovatel považoval za konec Semaforu. Člověk asi někdy potřebuje k napnutí všech svých skrytých sil trochu vzteku a touhy po hazardu se svým talentem. Někdy se takový truc nevyplatí. V případě skutečných talentů však při takové příležitosti vzniká kvalita, která by možná jinak čekala ještě dlouho na svůj zrod.“

Asi je zbytečné spekulovat, zda by herecká dvojice S + Š vznikla, kdyby nebylo odchodu některých hvězd divadla. V Jiřím Šlitřovi zkrátka dozrála chuť vystoupit z anonymního pozadí na pódium a k překvapení všech se zrodil nový komik keatonovského typu. Nebudeme znovu přepisovat mnohokrát citované vyprávění Jiřího Suchého, jak se s režisérem Marešem báli Šlitra na jeviště pustit, jak se jim jeho školácky odříkávané věty zdály toporné a jím vytvářený typ pro současné herectví nepoužitelný. Obavy byly zcela plané. **Předpremiéra hry, která proběhla 18. června 1962 v tehdejší**

Gottwaldově (Suchý vzpomíná, že ještě během přestávky dopisoval závěr hry), jasně ukázala, že Šlitř bude od nynějška v Semaforu patřit i na pódium.

Pražská premiéra proběhla v dnes již neexistujícím divadle Na Slupi, kde Semafor našel dočasné zázemí před získáním sálu v pasáži Alfa, a to v čase pro divadlo poněkud netradičním – v polovině letních prázdnin (18. července 1962). A Jiří Suchý dokázal přesvědčit i mnohé do té doby skálopevné odpůrce Semaforu, že své místo v českém divadelnictví má.

Není bez zajímavosti, že **část zkoušek hry *Jonáš a tingl-tangl* můžeme vidět ve filmové prvotině Miloše Formana *Konkurs* (1964).** Stejný režisér dokonce začal celou hru převádět do celovečerní filmové podoby, bohužel se ani filmový scénář, ani několik natočených fragmentů nedochovalo.

Semafor se krátce po premiéře hry stal součástí Státního divadelního studia, díky

čemuž po ročním kočování konečně získal stálou scénu v někdejším divadle Oldřicha Nového v Alfě. Divadlo pokřtili právě představením *Jonáš a tingl-tangl*, které zde odehráli 15. října 1962. **Mezi hosty tohoto včera nechyběl ani sám Oldřich Nový.** „Na pozvání Semaforu jsem šel sice rád do přízemí, kde jsem někdy sedával jen chvílemi při generálkách, a musím se doznat, že mi bylo u srdce všelijak,“ napsal tehdy pan Nový do Divadelních novin. „A moje nálada se hned po začátku spojila s náladou hlediště, protože Semafor chce dělat dobré divadlo...“ A dodává: „Rozezpívali jste republiku, máte tedy o publikum postaráno. A to je nejkrásnější: mít pro koho hrát a vidět (a ve vašem divadle je to z jeviště vidět moc dobře), že se to lidem líbí...“

Suchý se Šlitrem hráli *Jonáše a tingl-tangl* pravidelně do února 1964, poté si od něj na několik měsíců odpočinuli (v repertoáru divadla ho nahradil jejich *Recital 64*) a nasadili ho znovu až jako „nouzový“ titul v době, kdy kvůli prasklému ušnímu bubínku Evy Pilarové museli hrát náhradní programy za neplánovaně staženou hru *Dobře placená procházka* (říjen 1965). Díky tomu se kabaret znovu usadil v repertoáru a hrál se až do derniéry 16. dubna 1967.

Minimálně stejný úspěch si budeme přát i my. Podobně jako tenkrát z Jiřího Šlitra se totiž i v našem souboru ze skvělého muzikanta vyprofilovala zajímavá herecká osobnost – **Jakub Židek.** Spolu s **Tomášem Savkou** budou od 18. prosince 2022 „řádit“ v Divadle „12“.

(tn, lb)

Andrew Lloyd Webber (1948)
– Don Black (1953)

LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI

Tell Me on a Sunday

Hana Fialová v muzikálovém monodramatu
Foto Martin Popelář

Reprízy 17. 9. (19.00), 18. 9. (19.00), 10. 10. (19.00), 18. 10. (19.00) a 19. 10. (19.00) v Divadle „12“

Na začátku června proběhla v Divadle „12“ premiéra muzikálového monodramatu *Líp se loučí v neděli*. Podařil se tak jistý světový unikát: již pošesté jsme ostravským divákům představili dílo oblíbeného skladatele Andrewa Lloyda Webbera. Poprvé se však jednalo o dílo komorního charakteru.

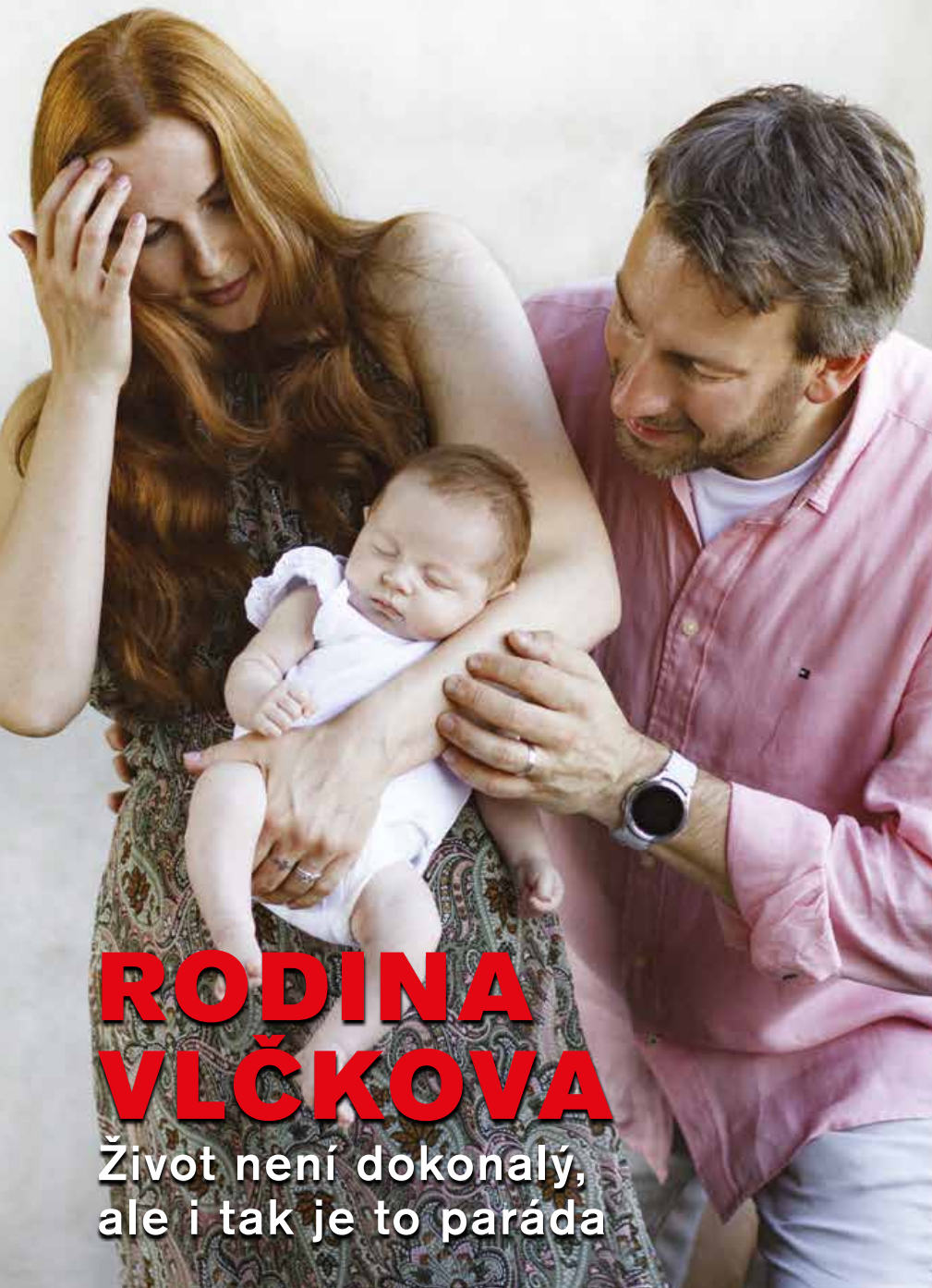
Tragikomický příběh přivítali premiéroví diváci smíchem i dojetím. A také ovacemi pro hlavní interpretku večera. V roli ženy, která se za každou cenu snaží najít štěstí skrze fungující partnerský vztah, se představila **Hana Fialová.** Její všestranný výkon ocenil v recenzi pro server *Ostravan.cz* Milan Bátor: „*Hana Fialová v nové inscenaci vysázela všechny své trumfy. Málokterá*

česká muzikálová herečka a zpěvačka je na jevišti tak bezprostřední, málokterá je tak intenzivně sama sebou. Fialová tuto vlastnost má v sobě a cokoliv udělá, stává se součástí hry. Protože život je hra. Vztahy jsou hra. Fialová svou postavu vede bez křečí a bez laciných gest, tak jak ji sama cítí a prožívá. Reaguje, jak by reagovala ona sama. (...) To samozřejmě není v rozporu s tím, že tato muzikálová diva ovládá širokou paletu výrazových prostředků. Dokáže vyjádřit celé spektrum emocí: naivitu, zamilovanost, deziluzi, ironii, vztek i marnost toho snažení. Právě v tom důsledném, chvíli úsporném, jindy zase vulkanickém herectví je její velikost.“

Jak bylo zmíněno, jedná se o muzikálové monodrama: všechny písně jsou napsány pro jedinou postavu, jež sama vypráví příběh vlastního života. Zvláštností

ostravské inscenace je však zapojení dalšího účinkujícího, kterým se stal **Jakub Židek.** Znáte ho jako dirigenta – také zde v některých pasážích řídí komorní orchestr. Poprvé bylo využito živého přenosu zvuku z tzv. orchestrální zkušebny, orchestr tedy hraje v jiné části divadla, odkud je s malým jevištěm Divadla „12“ propojen obrazově i zvukově. Dirigent Jakub Židek přebíhá při představení mezi touto zkušebnou a samotným jevištěm, kde některé písně doprovází pouze na klavír. Hana Fialová v něm v těchto chvílích získává také hereckého partnera: vidí v něm jednotlivé muže, o kterých vypráví. Židek proto Milana Bátora zaujal nejen skvělým hudebním nastudováním, ale také „*svým komediálním talentem a slušným hereckým rejstříkem*“. Pochvalu sklídila také scéna a kostýmy Lucie Loosové, stejně jako celkové pojetí a nápady režiséra Juraje Čiernika. (hn)

Hana Fialová s Jakubem Židkem a členy orchestru na premiérové děkovačce
Foto Martin PopelářHana Fialová (Žena)
Foto Martin Popelář



RODINA VLČKOVA

Život není dokonalý, ale i tak je to paráda

Do domácnosti **Martiny** a **Lukáše Vlčkových** v nedávné době zavítal nový člen. Malá **Violka** je zatím ve věku, kdy pro ni debatování o divadle není nijak zásadní událost dne. I proto jsme ji ze společného rozhovoru protentokrát vynechali.

Pamatuji si, že před mnoha lety, když se hvězdnému tenisovému páru Steffi Grafové a Andremu Agassimu narodily děti, sázkové kanceláře vypisovaly bouřlivé kurzy, zda to budou geniální tenisté. Když vidím vás tři, skoro bych si taky vsadil.

Lukáš: V tuhle chvíli samozřejmě nevíme, jestli tam budou nějaké umělecké tendence, ale každopádně už teď můžeme

zhodnotit její hlasový fond, který je zvláště v nočních hodinách poměrně výrazný.

Takže cvičí.

Martina: Ano, začíná trénovat a sílu evidentně má. Ale klidně se může stát, že bude mít absolutní „hudební hluch“.

Já myslím, že to se právě stát nemůže.

Lukáš: Faktem je, že jí pořád zpíváme. Martinka například *Tři oříšky pro Popelku*.

Martina: To je taková osvědčená uspávací klasika. Tu má ráda, ale snažím se jí zpívat i jiné písně ze svého repertoáru. V těhotenství jsem jí popravdě moc nezpívala, protože mi v průběhu něj nebylo úplně nejlíp. Takže teď se jí to oba snažíme vynahradiť.

Z vaší svatby se mi snad nejvíc vybavuje to, že Martina k oltáři přiletěla vrtulníkem. Měla i Violka nějaký speciální příchod?

Martina: Měla. Narodila se císařským řezem, takže výjimečný přilet to byl. A adrenalin taky. Ale když přišla na svět a poprvé vyjekla, bylo to...

Lukáš: No, tak se zkrátka na chvíli zastavil svět. Mně se zastavilo srdce...

Martina: ...a oba jsme byli ohromně dojatí. Přiznám se, že mě dojde máloco, ale tahle chvíle byla pro nás oba něčím neopakovatelným.

S vámi oběma jsem v nedávné minulosti dělal rozhovor, ovšem vlivem koronaviru či časového presu to bylo na dálku, přes telefon. Ani nevíte, jak rád vás vidím naživo. Vypadáte šťastně! Děláte to jenom kvůli tomu, že jsem přišel na návštěvu?

Martina: Ne, je to normální stav. Jsme opravdu šťastní. I když se samozřejmě kolem nás občas dějí věci, okolnosti a situace, které třeba úplně šťastné nejsou.

Lukáš: Potkávají nás různé zatěžkávací zkoušky. Třeba pár dní po porodu začal v celé naší ulici mnohadenní „sbíječkový koncert“ při příležitosti výměny plynového potrubí.

Martina: Pokazila se spousta věcí doma.

Lukáš: Rozbila se myčka...

Martina: ...vytekl nám odpad...

Lukáš: ...v noci vypadl proud, takže jsem chodil ohřívat vodu na divadelní vrátnici... Zkrátka nás každý den potkalo nějaké zajímavé zpestření. Ale šťastní jsme!

Martina: Život není dokonalý, ale i tak je to paráda a myslím, že to zvládáme hezky. A Lukáš mi hodně pomáhá. Myslím, že mám opravdu štěstí, protože občas slyším, že tatínkové tolik nepřikládají ruku k dílu...



V době očekávání potomka
Foto soukromý archiv Vlčkových



Manželé Vlčkoví s dcerou Violkou
Foto soukromý archiv Vlčkových

Lukáši, slyšíš, byl jsi veřejně pochválen...

Lukáš: Já zírám!

V obou rozhovorech s vámi padlo velké téma – cykloturistika. Konečně vás tu mám oba, abychom si mohli sjednotit názory. Jak to u vás s touto kratochvílí vypadá?

Martina: Vypadá to, že se zase vymlouvám, ale já teď po operaci opravdu nebudu moct pár měsíců jezdit... Ale moc se těším, až ta chvíle někdy přijde a projedeme se, protože mi to opravdu chybí.

Lukáš: Mně to popravdě taky chybí. Kolo stojí zaprášené v Brně...

Martina: Ale nic ti nebrání v tom, aby sis to kolo přivezl sem, že? Když ti tolik chybí, proč pro to nic neuděláš?

Lukáši, to byla pro změnu veřejná výška...

Martina: Každý problém má řešení.

Vzhledem k tomu, že děláme rozhovor do divadelního časopisu, možná bychom se mohli chvíli věnovat divadlu... Martinko, stýská se ti po divadle? Po nás?

Martina: Moc. Ta pauza byla opravdu dlouhá, navíc prodloužená koronavirem. Jak už jsem zmínila, průběh těhotenství nebyl úplně snadný, takže mi nebylo umožněno dělat to, co miluju, a užívat si i to, co si člověk užít chce. O to víc mi všechno chybělo. Teď mám samozřejmě myšlenky někde úplně jinde, ale pomalu začínám zpívat. Zrovna včera jsem začala cvičit a hlas tam někde pořád je.

Lukáši, ty teď u nás nezkoušíš – stýská se tobě?

Lukáš: Je pravda, že jsem měl trochu víc

volna. To se teď ale rychle mění. Probíhají přípravy na muzikálový koncert v Litomyšli (rozhovor vznikl na začátku června – pozn. red.), na *Galavečer* v září atd. Na zkoušení se ale moc těším, i když jsem si popravdě trochu odvykl...

Martina: Je skvělé, že jsme teď na všechno mohli být dva. Uvidíme, jak nám to půjde v plném provozu...

Martinko, náš nedávný rozhovor pro divadelní časopis končil mou otázkou, zda si dovedeš představit, že se jednou ujmeš role maminky. Netrvalo to dlouho a je to tady. Byla tato premiéra těžká a jak probíhaly zkoušky?

Martina: No, bylo to náročné... Zatím se snažím úspěšně reprízovat, ale pořád je to spousta práce... Stále se učím a tato role je opravdu zatím nejtěžší. Přiznám se, že jsem v životě i v práci hodně netrpělívá a chci, aby šlo všechno hned. A tady to najednou hned nejde. V jednu chvíli mám pocit, že vše zvládám a za malý moment je to přesně naopak – cítím, že roli mámy absolutně nezvládám a jsem nemožná...

Lukáš: Já bych řekl, že Martinka tuhle roli zvládá perfektně! Do toho obstarává spoustu věcí doma... Spíš se mi nedaří ji trochu zastavit a přesvědčit ji, že všechno nemusí být hned.

Martinko, takže taky veřejná pochvala... Když to vezmu opět z toho divadelního hlediska, v muzikálu Pět let zpět zpíváš: „Chci ženou tvou se stát, jednou ti dítě dát...“ S jakými pocity se ti to bude zpívat teď?

Martina: Právě muzikál *Pět let zpět* jsem hrála, když jsem byla pár týdnů v jiném stavu, což nevěděl nikdo kromě Gábiny (Gabriela Petráková, šéfka souboru – pozn. red.), která to poznala hned ten den.

Tam jsem tu větu zpívala a věděla, že to tak zanedlouho opravdu bude. A na tu chvíli jsem moc zvědavá... Bude to nejspíš trochu změna.

Lukáši, myslíš, že se ti tato otcovská zkušenost promítne do života na jevišti?

Lukáš: Přemýšlím nad svým repertoárem... A zatím mě nenapadá žádná role, do které bych tuto zkušenost promítnul...

Lukáši, hrál jsi vlastně někdy otce?

Lukáš: Ano, hrál. A nejen svatého otce...

V muzikálu *Děsnej pátek* v Městském divadle Brno jsem hrál vyložené příkladného, vzorového otce.

Martina: A byl v tom senzační! Úplně mu to sedělo. Až jsem si říkala: Takového správného chlapa a otce by chtěl mít každý. To mu fakt půjde.

A když se vrátím na začátek – vsadíme se? Když se Violka přihlásí na konzervatoř, mám u vás basu piva...

Martina: Bránit jí v tom rozhodně nebudeme. Myslím, že nemá význam jí cokoli odpírat, každý člověk si stejně svůj směr najde. A kdybychom jí tu uměleckou cestu odpírali a hledali pro ni něco, jak se občas říká, „normálního“, tak bychom tu naši profesi shazovali. Copak naše profese není pořádná? Je. A děláme ji, protože ji milujeme. Tak to samozřejmě nebudeme naší dceři odpírat. A když bude chtít být lékařkou, tak bude lékařkou a budu z toho mít taky radost. Hlavně ať ji život baví.

Lukáš: Přesně tak. Ať dělá, co ji baví, a my ji v tom budeme podporovat. Třeba bude po Martině a bude vrcholová sportovkyně... **Martina:** Ty si ze mě děláš srandu, ale já jsem fakt byla dřív hodně sportovně založená...

Takže cyklistika bude rodinné hobby?

Oba: Rozhodně!

Děkuji vám oběma.

(tn)



Violka Vlčková
Foto soukromý archiv Vlčkových

Mel Brooks (1926) – Thomas Meehan (1929–2017)

PRODUCENTI

Návod, jak zničit broadwayskou show



Ke konci tropického června již sice divadelní prázdniny klepaly na dveře a léto do nich vstoupilo plnou silou, soubor muzikálu ale přesto – nutno podotknout z posledních sil – pilně zkoušel a ladil přípravy na novou inscenaci, která otevře tuto sezónu.

Jedná se samozřejmě o slavný americký muzikál **Producenti**, který na jeviště Divadla Jiřího Myrona vstoupí **27. a 29. října 2022**. O tomto slavném díle Mela Brookse podle stejnojmenného filmu bylo v minulých číslech časopisu či v internetovém magazínu již leccos napsáno. Rozhodli jsme se tedy poodkrýt vám pár obrázků ze zákulisí příprav muzikálu. Koneckonců – vždyť právě o zmíněném divadelním zákulisí celý muzikál pojednává...

Připomeňme, že režii má na svých bedrech šéfka souboru Gabriela Petráková, hudební nastudování má na starosti hudební ředitel souboru Jakub Židek a choreografii Ladislav Cmorej se stepařskou podporou Anežky Knotkové.

Fotky ze zkoušek pořídila představitelka hlavní ženské role Ullý Kristýna Štarhová na svůj analogový fotoaparát Praktica. (tn)

Radek Melša se snaží dohnat herecké zaujetí Lukáše Vlčka



Portrét herce, který ví, že je focen (Tomáš Krpec)



Karol Regeci a Tobiáš Hrnčíř vztyčující ukazováček v přípravě na grand plieu



Marek David dumající, Lukáš Vlček vášnivě hrající, spokojená režisérka Gabriela Petráková a Radek Melša zády sedící



GALA MUZIKÁL v Litomyšli

Dirigent Jakub Židek a orchestr muzikálu NDM; zvuk byl živě přenášen ze zámekské jízdárny Foto František Renza

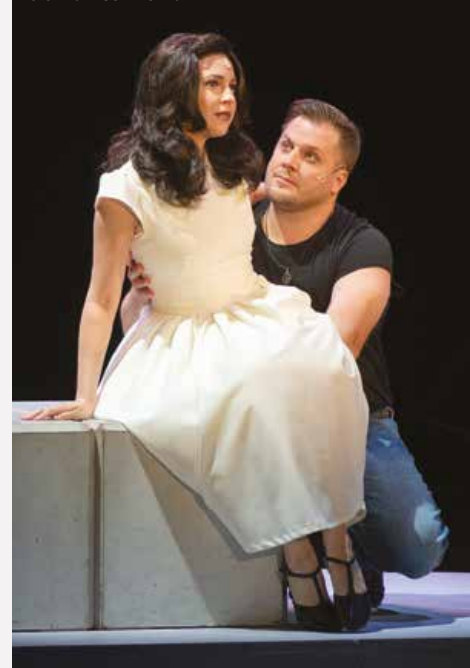


Závěr sezóny připravil soubor muzikálu ve velkém stylu! **V pátek 17. června se představil na 64. ročníku Národního festivalu Smetanova Litomyšl s koncertním programem Gala muzikál.** Program vycházel z koncertu **10 let muzikálu v Ostravě**, který jsme připravili pro živé vysílání ČT art v únoru 2021 a který je stále dostupný na iVysílání České televize. V Litomyšli dostal soubor příležitost tento koncert zopakovat. Před festivalovým publikem na vyprodaném zámekském nádvoří představil oblíbené tituly své desetileté éry. Rovněž předvedl malou ochutnávku z chystaného muzikálu **Producenti**, který bude mít premiéru 27. října 2022 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona. (red)

JESUS CHRIST SUPERSTAR – Jan Drahovzal, Jiří Siuda, Lukáš Vlček, Peter Svetlik, Marcel Školout a company Foto František Renza



WEST SIDE STORY – Patricia Janečková, Tomáš Savka Foto František Renza



Závěrečná scéna GALA MUZIKÁLU Foto František Renza



MARTINA SMRČKOVÁ

Koncertní mistryně orchestru muzikálu NDM

Pořádný důvod k oslavě má koncertní mistryně souboru muzikálu Národního divadla moravskoslezského Martina Smrčková. Kromě toho, že na jaře jsme jí mohli gratulovat ke kulatému životnímu jubileu, oslaví v září navíc neuvěřitelných třicet let v angažmá!

Při této příležitosti jsme se jí zeptali, jaké to je pracovat takovou dobu v jednom divadle. Bez váhání odpověděla, že skvělé. Za zajímavý považuje i fakt, že když do divadla nastupovala, byla v orchestru jednoznačně nejmladší, kdežto do této sezóny vstupuje naopak jako nejstarší. Za celou tu dobu si váží ještě jedné

věci: „Jsem ráda, že za dobu, co jsem v angažmá, jsem měla možnost vnímat nespočet mladých, začínajících umělců, z nichž se postupně rodili sebevědomí kumštýři a opravdové hvězdy.“

Mezi její vyložené srdcová díla uváděná v historii našeho divadla patří muzikál *Evita* a otevřeně přiznává, že se jí trochu stýská po operetě. A stejně jako herci má i koncertní mistryně pár svých profesních snů: „Jako vyloženě krásnou výzvu vidím operetu *Candide* *Leonarda Bernsteina*, ráda bych na jevišti *Divadla Jiřího Myrona* viděla a zároveň si ráda zahrála i muzikál *Elisabeth* *autorské dvojice Michaela*

Kunzeho a Sylvestera Levaye (jejichž *Rebecca* je na našem repertoáru již mnoho let). A přiznávám, že mému srdci je velmi blízká i rocková muzika. Tak snad někdy...“

S Martinou Smrčkovou jsme si povídali uprostřed prázdnin, přesto se už cítila zcela odpočatá a těšila se na začátek nové sezóny. „Ten pocit, když člověk poprvé po prázdninách projde vrátnicí a začne vstřebávat divadelní ruch... No znáte to.“

Ano, známe. I my se těšíme a přejeme, ať nadšení a optimismus naši koncertní mistrýni provází i v budoucích letech!

(tn)

TO PRAVÉ MÍSTO PRO MILOVNÍKY KNIH A SKVĚLÉ KÁVY

KNIHCENTRUM.cz
vedle Divadla A. Dvořáka

KNIHCENTRUM.cz
Dům knihy Ostrava



INZERCE

Foto archiv

JAN PACL

Neskonale laskavý člověk, jenž svým uměním rozdával radost!

* 4. 8. 1902, Radvanice – † 3. 11. 1980, Ostrava

Angažmá:

Herec a zpěvák ostravského divadla/NDM (1. 8. 1921 – 30. 9. 1950)

Šéf operety (1947 – 30. 9. 1950; 1. 1. 1957 – 31. 8. 1971)

Radvanického rodáka Jana Pacla už v devatenácti letech angažovalo ostravské divadlo jako basistu operního sboru a jeho

první rolíčkou byl Flořin sluha ve Verdiho *La traviatě* (1922). Od roku 1927 se stal sólistou operety a zahrál si i několik operních a činoherních rolí. Paclovo herectví se často neslo v komediálním duchu s nádechem rozšafného světáctví. Na celé desetiletí tak na Ostravsku například zpopularizoval postavu havíře Hanyse z Kubínovy operety *Děvčátko z kolonie* (1942) a jeho satirické hlášky namířené proti fašistickému režimu sklízely velmi živý ohlas u diváků. Po uzavření

Liběna Astrová (Germaine) v inscenaci *TABÁKOVÝ KAPITÁN* (1950)
Foto František Krasl



LIBĚNA ASTROVÁ

Šarmantní ostravská subreta!

* 17. 7. 1922, Praha – † 10. 7. 2012, Ostrava

Angažmá: sólistka ostravské operety (1. 8. 1949 – 31. 12. 1982)

A byl to právě Jan Pacl, který v roce 1949 nabídl Liběně Astrové, tehdy již zkušené umělkyni s bohatým klasickým repertoárem a hereckou vyzrálostí, záskok v roli Eurydiky v Offenbachově *Orfeoovi v podsvětí*. Liběna Astrová byla typickým divadelním dítětem se životem od začátku spjatým s osudem svých rodičů a prarodičů, hrajících u kočovných divadelních společností. Už v 16 letech dostala první angažmá ve Středoslovenském divadle v Trnavě, kde začínala jako baletka s povinností pěveckého sboru, pak následovala pražská divadla (Unitaria a Moderní divadlo na Žižkově), Jihočeské divadlo a opera v Olomouci. Každé divadlo jí umožnilo spolupracovat s vynikajícími umělci, jakými byli Ljuba Hermanová, František Filipovský nebo basista Ladislav Mráz, a učit se od nich. Ještě v době okupace se začala učit zpěvu u profesora Davida,

divadel v září 1944 se stal iniciátorem a vůdčí osobností mimodivadelních vystoupení herců uvolněných z totálního pracovního nasazení. A od roku 1939 se tento publikem oblíbený herec věnoval i operní režii, kterou po válce postupně nahrazoval režii operetní, jíž zůstal věrný až do odchodu do důchodu v roce 1971. Dvakrát se stal šéfem ostravské operety, přičemž ve svém druhém šéfovském období ji spolu se šéfdirigentem Vladimírem Brázdou úspěšně dovedli na umělecký vrchol. Paclova tvůrčí aktivita byla oceňována i v celostátním měřítku, což dokazuje udělení titulu zasloužilého umělce v roce 1959.

Jan Pacl byl velmi společenský člověk, který se rád podílel i na různých občanských aktivitách: byl členem Svazu českého herectva (od 1929), jednatelem Závodní rady NDM (od 1945), členem v poradním orgánu ministerstva školství a osvěty (od 1948) a předsedou krajské pobočky Svazu českých divadelních a filmových umělců (od 1961). Jeho laskavost, kultivovaný projev i všudypřítomný humor se osobitě otiskly v denících, ve kterých krom zmínek o svých zálibách, jimž vévodilo rybaření, velmi vtipně a mile líčil každodenní zážitky nejen z divadelního prostředí. I proto byl často oslovován, aby přispíval svými postřehy do tehdejších „tydeníků pro zájmy divadelní“ a do obrazových almanachů divadla, které obohacoval vzpomínkami na své kolegy, události či inscenace. Od roku 1945 začal redigovat *Divadelní listy*, kde jeho články dodnes zůstávají důležitými svědky doby a ostravského divadelního života. (kp)

někdejšího doprovazeče Emy Destinnové. Zde se pravděpodobně rozhodla, že se chce věnovat hlavně subretnímu oboru. Tehdejší ostravská opereta jí to umožnila, Liběna Astrová v jejím souboru strávila přes třicet let a okouzlovala ve více jak stovce operetních a později s nastupujícím novým hudebním žánrem i muzikálových rolí. Muzikál považovala za nástupce operety a prorocky v něm viděla budoucnost hudebního divadla. Byla skvělou interpretkou například Germaine v *Tabákovém kapitánovi* (1950), Rosalindy v *Netopýrovi* (1950, 1960), Hany Glawari ve *Veselé vdově* (1959), Marianne v *Madame Favart* (1961), titulních rolí v *Krásné Heleně* (1957) nebo *Hraběnce Marici* (1966), Dolly Leviové v *Hello, Dolly!* (1971) či Slečny Schneiderové v *Kabaretu* (1978). Liběna Astrová podstatnou část svého profesního života věnovala nejkrásnějším operetním a muzikálovým rolím a ostravskému divadlu, za což jí byl již v roce 1970 udělen titul zasloužilá umělkyně a později v roce 1999 ocenění Senior prix za celoživotní uměleckou práci. (kp)

Kouzlo
jevištní
výpravy

ZA KOUZLEM JEVIŠTNÍ VÝPRAVY

První členové dekoračních dílen ve 20. letech – uprostřed ak. malíř a výtvarník Vladimír Kristin, vpravo dekorační malíř Josef Dušek, vlevo jeho pomocník Jiří Stark
Foto archiv NDM

S koncem minulé sezóny jsme uzavřeli seriál věnovaný bývalým ředitelům Národního divadla moravskoslezského. V nové sezóně se na této stránce vypravíme do světa kulis, dekorací, rekvizit a jevištní mašinérie, především se však seznámíme s těmi, kteří mu dávají nápad a řád. Jsou to šéfové výpravy a jejich nejbližší spolupracovníci – scénografové.

Je těžké si v dnešní době představit, že tak velký divadelní kolos, začínající v první sezóně s neuvěřitelnými 89 premiérami, neměl po dlouhou dobu na mnoha pracovních pozicích žádné zastoupení. Ani s profesí šéfa výpravy se v našem divadle nepočítalo hned na počátku jeho existence. Nebylo to ale nic neobvyklého, ani ostatní divadla nemívala běžně k dispozici fundovaného člověka, jenž by byl zodpovědný za scénickou realizaci. **Nákladné pořízování nové výpravy pro každou inscenaci se stalo výsadou pouze Národního divadla v Praze a jen příležitostně hostování pražských výtvarníků přineslo také do jinak nevelkých zásob ostravského divadelního fundusu ojedinělý kousek.** Takové privilegium měly především velkolepé opery. O významnosti slavnostního představení *Prodané nevěsty*, jíž se roku 1919 započala historie Národního divadla moravskoslezského, nikdo nepochyboval. Už tehdy ředitel Václav Jiříkovský přizval z Národního divadla

v Praze renomovaného šéfa výpravy Karla Štapfera, který mimo jiné vymaloval podle kreseb Mikoláše Alše interiér chaty Libušín na Pustevnách. Jiříkovský pozvání ještě několikrát zopakoval, třeba při realizaci inscenace Janáčkovy *Její pastorkyně* (1919), či Dvořákovy opery *Čert a Káča* (1919).

Jinak si museli režiséři většinou vystačit s univerzálními malovanými kulisami, opakovaně využívanými pro inscenace napříč soubory. A když se přece jen ve skladu kulis žádaná dekorace nenašla, svěřili režiséři své představy tehdejšímu mistru malírný

Josefu Duškovi (1898–1967). Ten se původně vyučil malířem pokojů v Písku, ale okamžitě jej přitáhlo prostředí Městského divadla na Královských Vinohradech, kde po čtyři sezóny poznával divadelní zákonitosti a kouzlo malovaných kulis. **Své ostravské působení zahájil výpravou pro Smetanovy *Branibory v Čechách* (1923) a za svou čtyřiačtyřicet let dlouhou profesní dráhu se podílel na více než sto dvaceti inscenacích.** Koordinoval výrobu kulis v nesnadných finančních podmínkách dvacátých i třicátých let, přesto musel vést i další pomocné profese, jako byli čalouníci, truhláři, dekoratéri či nábytkáři. I když za jeho práci v pozdějších letech zodpovídali opravdoví šéfové výpravy, Dušek byl stále uznávaným mistrem svého oboru a zárukou precizní práce. A že to hlavně ze začátku nebyl proces vůbec jednoduchý, o tom vyprávěl ostatně sám: „*Ředitelna se na chvíli proměnila v orientální tržiště, kde se dva dohadují a navzájem přesvědčují, co koupit nového, co vzít z vlastních zásob, co všechno se tam musí dát. ‚Perský koberec?’ – ‚Namalovat na plátno!’ – ‚Baldachýn z modrého brokátu?’ – ‚Namalovat na molino!’ – ‚To schodiště musí být po obou stranách a kulaté? Snad by bylo lepší jen jedno a středem, nemyslíš? Porad se ještě s režisérem a rozmluv mu to.’ – ‚Kulisy udělejte nižší, kamna menší a tu oponu namalujte na nějaký starý prospekt. Žádná peřina ani přehoz se kupovat nebude, musejí postačit ty, co máme.’ “*

Malíř Dušek tak musel i přes snížený rozpočet vytvořit poutavou výpravu. A přestože byl spíše samouk, malebné pohádkové kulisy nakonec vyráběl i pro loutkovou scénu Kašpárkova bouda, určenou až pro 320 diváků, jež našla roku 1930 své působiště na verandě zahrady Národního domu. (to)



Výroba dekorací za Městským divadlem (dnešním Divadlem Antonína Dvořáka) v létě 1924
Zdroj Ostravské muzeum

Už počtvrté
se změnil název
slavnostního sálu
v Divadle Jiřího Myrona.
Ponese jméno ostravské
činoherní herečky
Táňa Hodanové.

TÁŇA HODANOVÁ

Zářivá ostravská heroina
(* 22. 8. 1892, Strakonice
– † 4. 6. 1982, Ostrava)

DŮM BERNARDY ALBY (1960)
– Táňa Hodanová (Bernarda Alba)
Foto František Krasl

Táňa Hodanová byla z těch umělců, v jejichž osobnosti, životě a práci se koncentrují vlastnosti a okolnosti tak, že průběžně formují fenomén, který, i kdyby nechtěl, je nucen zanechat výraznou stopu v historii svého oboru.

Ač se narodila do rodiny učitele, učitelství vystudovala a několik let praktikovala, věděla, že chce k divadlu – a toho také, i přes odpor otce, dosáhla. Odešla sice ke kočovné herecké společnosti, ale až po zralé úvaze a přípravě. Tu absolvovala v Plzni mj. u Otýlie Beníškové, kde se naučila hereckým základům. Přijala také pseudonym Táňa Hodanová, své původní jméno Františka Hladká však oficiálně opustila až ve 42 letech.

Když 1. srpna 1920 nastoupila do činohry NDM, Ostrava zatím netušila, že přichází osobnost, která svým uměleckým působením zásadně zasáhne hned několik epoch zdejšího divadla. Její poslední vystoupení proběhlo 27. května 1975 a Táňa Hodanová se tak s publikem rozloučila po téměř 55 letech na ostravských jevištích. Nicméně např. v roce 1928 absolvovala studijní pobyt na berlínské konzervatoři a v divadle Maxe Reinhardta, hostovala také v pražském Národním divadle a v Národním divadle v Brně.

Nenáviděla průměrnost a na své kariéře pracovala od počátku racionálně, soustavně a svědomitě, přesto nebyla jen typem

intelektuální herečky. Dokázala bezezbytku zúročit svůj talent díky intenzivní a nikdy neutuchající samostatné práci na rolích a jejich prostřednictvím i sama na sobě. Nepodceňovala sebemenší detail právě zkoušené dramatické figury, sama o sobě říkala, že se do nové role umí „dravě zakousnout“, a tahle dravost ji, k užitku ostravské Thálie a potěšení publika i odborné veřejnosti, neopustila po celou hereckou kariéru. Osvojila si schopnost klenout pevně vybudovaný, a proto tolik působivý dramatický oblouk postavy,



nespokojila se se základními charakterovými rysy role a také se nebála ukázat postavu v její dynamické protikladnosti a třeba paradoxnosti. Čímž si mnohokrát hereckou práci na postavě sice zkomplikovala, ale divákům tím nabídla maximum ze sebe, z autora i tématu díla. Byla herečkou moderní, schopnou hrát podtexty her, přičemž vnímala i morální poslání divadla a dokázala je nenásilně předat dál v konotacích s aktuální dobou. **Byla považována za jednu z nejlepších tragédek své doby (Ofélie, Markétka, Jana z Arcu, Lady Macbeth, Regan, Roxana, Anna Karenina, Vassa Železnovová, Matka Jugovičů, Bernarda Alba, Maryša, Runa, Hippodamie, Matka), ovládala umění nosit historický kostým a vynalézavě s ním hrát (Marie Tudorovna, Královna Alžběta, Císařovna Josefina) a kritika oceňovala její dramatickou gradaci postav i schopnost bez problému fyzicky zvládnout role, při nichž tzv. nesešla z jeviště.** Uměla být jako postava bouřlivá a vášnivá, psychicky rozervaná, eroticky nezkracená, a přitom předvést i ty nejjemnější záchvěvy duše. Tyto schopnosti dokonale využila také v titulech moderní dramatiky, a ač byla ztělesněním představitelky antických hrdinek, hrála z nich jen Médeu (1941). Nejvlastnější jí byly dramaticky vyrocené charakter, velice dobře se ale dokázala pohybovat i v žánru konverzačních komedií a během své kariéry tak nazkoušela více než 400 rolí.

Ve svém uměleckém životě se potkala i s režii, kterou si poprvé vyzkoušela roku 1929 ve Studiu vzniklém z iniciativy umělců NDMS snažících se o nekonvenční divadlo. Vrátila se k ní na konci 30. let v rámci Dětské scény a pro dospělé publikum inscenovala především konverzační komedie ze současnosti, ve kterých jí šlo o přirozenost jevištních situací i hereckého projevu. Po válce se pak ještě několikrát režijně angažovala v nově vzniklém divadle mladých, později Městském divadle mladých, předchůdcích Divadla Petra Bezruče.

Otýlie Beníšková ji v začátcích přivedla k recitaci a lásce k mluvenému slovu a Hodanová se přednesu po celý život věnovala jak v samostatných večerech poezie, tak při slavnostních příležitostech. Také ostravský rozhlas ji často vyhledával pro její kultivovaný projev, protože jak na jevišti, tak v rozhlase věděla, jak jen hlasem navodit dokonalou sugesci a vystihnout obsah textu.

Táňa Hodanová žila pouze pro divadlo, osobní a pracovní vztahy oddělovala, a tak jen úzkému okruhu přátel dovolila nahlédnout do svého soukromí. Když ale nad ránem 4. června 1982, necelé tři měsíce před svými 90. narozeninami zemřela, odešla s ní jedna z největších kapitol ostravského divadla obdivovaná tisíci diváků. (at)

NDM EXTRA

MIMOREPERTOÁROVÉ AKCE, PŘEDNÁŠKY, DEBATY, BESEDY A VÝSTAVY

NDM EXTRA (ZÁŘÍ–ŘÍJEN 2022)

5. září 2022 v 19 hodin ve slavnostním sále Táni Hodanové
XXII. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ:
LÁSKA TO (NE)JSOU JEN PÍSMENA
Jitka Molavcová, Petr Ožana (klavírní doprovod)

Jitku Molavcovou uslyšíme jinak, než ji známe z jejího padesátiletého působení v divadle Semafor po boku Jiřího Suchého. Kromě zpěvu zvládá Jitka Molavcová hru na kytaru, saxofon a na středověké hudební nástroje, recitaci v latině, francouzštině, němčině i galštině (jazyky, které se v jí



Jitka Molavcová

zpívaných písních rovněž objevují). Je literárně činná v oblasti tvorby pro děti, přičemž příběhy z jejího pera se dostaly dokonce do výběru *Nejkrásnější české pohádky historie*. V herecké profesi byla Jitka Molavcová oceněna především za titulní roli v muzikálu *Hello, Dolly!*, za niž obdržela Cenu Thálie. V Národním divadle excelovala v roli Tety z Liverpoolu v jazzové opeře *Dobře placená procházka* pod režijním vedením Miloše Formana. Večer s touto dámou bude jistě plný emocí, krásné hudby, prožitků i dokonale oddechové atmosféry. Koncert živě přenášá TV Noe.

26. října 2022 v 19 hodin ve slavnostním sále Táni Hodanové
XXII. CYKLUS KOMORNÍCH KONCERTŮ:
RECITÁL PETRA ŠPAČKA
Petr Špaček (violoncello), Jan Kubín (klavír), Štěpán Váňa (kontrabas)

Dne 26. října 2022 nabídneme recitál violoncellisty Petra Špačka, kterého posluchači znají jako „toho z Prague Cello Quartet“, a ano, houslista Josef Špaček je jeho bratr (společně si v řadě zahrají 1. února 2023). Petr mnoho let, kdy studoval a hrál na violoncello, hledal to, co by ho v hraní naplňovalo. Našel malou elektrickou šlapací krabičku,



Petr Špaček

tzv. looper, a to změnilo jeho celý cellový svět. Od té doby se mu dvě hodiny cvičení zdají jako deset minut... Svě nápady během pár minut může proměnit v realitu a zároveň vymýšlet bez limitů. A jakou hudbu vlastně hraje? Pop, rock, klasiku i jazz. A ještě krátce z životopisu: Vystudoval na New England Conservatory v Bostonu a na HAMU, vyhrál mezinárodní rozhlasovou soutěž Concertino Praga, odehrál dva roky v orchestrální akademii České filharmonie a sólově vystupoval s mnoha orchestry. Spolu s ním vystoupí na koncertě klavírista Jan Kubín a kontrabasista Štěpán Váňa. (ks)

GALERIE SOUČASNÉ MALBY

2. 9. – 31. 10. 2022
v Divadle Antonína Dvořáka
Vernisáž výstavy 14. září 2022 v 17 hodin
JAN VRABČEK: CLUSTER

Jan Vrabček, absolvent malířského ateliéru doc. Františka Kowolowského na Fakultě umění Ostravské univerzity, se ve své aktuální malířské sérii, jejíž sedm částí prezentuje pod názvem *Cluster* v Galerii současné malby v Divadle Antonína Dvořáka, zabývá vizuální tematizací místa a rolí člověka v kontextu dějinných, environmentálních i technologických změn. Motivy, které na svých obrazech maluje, můžeme primárně chápat jako symboly naplněné obsahy, které lze dekodovat jednoznačně i mnohoznačně zároveň.



Cluster – Alter, 200 x 180 cm, 2022

V tomto kontextu autor vnímá člověka nejen jako aktivního a dějtvorného hybatele, ale také jako toho, komu se změny zkrátka dějí, a on je musí trpně přijímat, reflektovat a chtít nechtě se jim přizpůsobovat. (mm)

Moment
PROSPĚSNÝ SECOND HAND
Cirkulujeme oblečení

NDM pořádá sbírku pro Moment

Máte doma nepotřebné oblečení, boty, kabelky, bytové textil, hračky či doplňky ve výborném stavu?

Darujte je do naší sbírky a udělejte tak dobrou věc pro jeden z 6 vybraných neziskových projektů.

Sbírka se uskuteční jednorázově, a to 1. 10. 2022 od 10 do 17 hodin v prostorách Ateliéru pro divadelní vzdělávání při NDM (vchod na rohu ul. Milíčova a Čs. legií).

Více informací o akci i společnosti MOMENT na www.ndm.cz.

VŠECHNY BARVY DUHY



Ondřej Gregor Brzobohatý – patron účinkujících a host letošního koncertu VŠECHNY BARVY DUHY
Foto Agentura Brodthers, s. r. o.

BARVY DUHY SE VRACÍ

Po dvouleté, covidem zaviněné pauze se 3. října opět vrátí na jeviště Divadla Antonína Dvořáka koncert Všechny barvy duhy. A je třeba říci, že se sem všichni, kteří se na těchto koncertech pravidelně podílejí, moc těší. Nejen pro nádherné prostory divadla a vstřícné zaměstnance, ale i proto, že jde o jeden z mála kulturních stánků v našem městě, jež nabízí bezbariérové prostory jak divákům, tak účinkujícím. Lidé se zdravotním postižením, kteří výborně zpívají, hrají na hudební nástroje nebo tančí, budou totiž i letos hlavními aktéry tohoto koncertu.

zpěvačku Annu K. a vzbudilo bouřlivé ovace publika.

Letošním partnerem účinkujících zpěváků, hudebníků a tanečníků se zdravotním postižením bude výrazná osobnost české kulturní scény, vynikající hudebník, skladatel, textař, aranžér a herec Ondřej Gregor Brzobohatý. Na koncertu *Všechny barvy duhy* jej bude doprovázet saxofonista Matouš Kobylka. Ondřej G. Brzobohatý je autorem mnoha hudebních hitů, jako skladatel se věnuje muzikálu i scénické a filmové hudbě. Několikrát již hostoval u nás v Ostravě – v loňském roce například vyprodal koncertní halu Gong ve Vítkovicích

úspěšným koncertem s Janáčkovou filharmonií Ostrava, na letošní říjen připravuje mj. vlastní koncert v Grand Ballroom Bohemian National Hall v New Yorku. Není tedy pochyb o tom, že i letos se mají návštěvníci koncertu *Všechny barvy duhy* v Divadle Antonína Dvořáka na co těšit.

Koncert bude opět moderovat člen činohry Národního divadla moravskoslezského Jiří Sedláček, tentokrát však nikoliv ve společnosti herečky Pavly Dostálové, ale svého syna Michala Sedláčka – člena souboru ostravského Divadla Mír. Oba se již na tuto nezvyklou „rodinnou spolupráci“ velmi těší a jejich humor určitě přispěje k tradičně výborné atmosféře koncertu.

Organizátorem 15. ročníku koncertu *Všechny barvy duhy* je Čtyřlístek – centrum pro osoby se zdravotním postižením Ostrava ve spolupráci s Národním divadlem moravskoslezským pod záštitou hejtmána Moravskoslezského kraje Ivo Vondráka, prezidenta Asociace poskytovatelů sociálních služeb Jiřího Horeckého a náměstka primátora města Ostravy Zbyňka Pražáka. Koncert se uskuteční díky finanční podpoře Moravskoslezského kraje a statutárního města Ostravy.

Každý, kdo na letošní koncert *Všechny barvy duhy* zavítá, se může těšit na kvalitní zábavu, a zároveň tak může podpořit desítky účinkujících – lidí se zdravotním postižením, kteří se i touto formou snaží překonávat svůj zdravotní hendikep. Koncert začíná v 18 hodin a vstupenky na něj můžete od září zakoupit na prodejních místech Národního divadla moravskoslezského.

Bohdana Rywiková

Uvidíme a uslyšíme skvělé muzikanty a zpěváky z ostravské Múžické školy a Lidové konzervatoře, spolupracující na tomto koncertním projektu s ostravským Čtyřlístkem už plných patnáct let. Nebudou chybět ani muzikanti a tanečníci z neziskových organizací – hudební skupina Mentallica ze spolku Naděje pro všechny nebo tanečníci z Bílé holubice, osvěžující každoročně program těchto koncertů novými nápady, stejně tak jako členové hudební skupiny Rytmy pořadatelské organizace: Čtyřlístku – centra pro osoby se zdravotním postižením Ostrava. Ten již několik let spolupracuje s ostravským muzikantem a hudebním pedagogem Jakubem Kupčíkem, který si spolupráci s „Rytmáky“ nemůže vynachválit. Čtyřlístek letos opět přizval ke spolupráci i Dětské sborové studio Ostrava-Jih, jež loni doprovázelo hostující



Skupina Rytmy ostravského Čtyřlístku – centra pro osoby se zdravotním postižením Ostrava – je hudebním reprezentantem Ostravy i daleko za hranicemi svého města
Foto Bohdana Rywiková

DIVADELNÍ AKADEMIE TŘETÍHO VĚKU

První cyklus přednášek, zaměřených na historii a vývoj jednotlivých divadelních žánrů a určených primárně seniorům, máme úspěšně za sebou.

Po celou divadelní sezónu 2021/2022 jsme se pravidelně každých 14 dní scházeli ve slavnostním sále Divadla Jiřího Myrona a poslouchali zajímavé a podnětné povídání dramaturgyně a překladatelky Hany Novákové, během něhož jsme se dozvěděli vše podstatné o vzniku a vývoji nejmladšího divadelního žánru, totiž muzikálu. Slyšeli a viděli jsme i množství ukázek z děl probíraných muzikálových autorů i nejrůznějších jejich interpretací divadelních i filmových.

V průběhu zimy, když se zhoršovala epidemiologická situace a někteří z frekventantů se chtěli raději dočasně vyhnout pobytu v kolektivu, jsme pro ně několik přednášek streamovali. Když se situace uklidnila, opět jsme se všichni sešli osobně a rozloučili se poslední muzikálovou přednáškou na konci května.

V nové divadelní sezóně chystáme pro seniory druhý cyklus, v němž se tentokrát budeme věnovat činohře. Přednášky povede Alice Taussiková, dramaturgyně, teatroložka a scenáristka, která v letech 1994–2004 působila jako dramaturgyně činohry NDM a v současné době je mj. koordinátorkou projektu **Ostravský divadelní archiv**. Vydáme se s ní nejen po stopách vývoje činoherního divadla obecně, ale zaměříme se i na historii ostravských činoherních divadel.

Přednášky budou probíhat vždy každou druhou středu dopoledne ve slavnostním sále DJM.

Cena za celý cyklus přednášek: 300 Kč / za jednotlivou přednášku: 30 Kč

Máte-li chuť se přidat mezi členy naší Divadelní akademie třetího věku, napište na adresu daniela.jirmanova@ndm.cz. Všechni přihlášení obdrží veškeré potřebné informace e-mailem.

POETICKÁ KAVÁRNA

Nový pořad, který jsme uváděli pravidelně od prosince 2021 a který si postupně našel mnoho diváků (což nás velmi těší!), bude pokračovat i v nové sezóně.

Po kavárně vánoční (prosinec), čtení z díla Oty Filipa (leden), kavárna masopustní (únor), aprílové (duben) a májové (květen) pro vás chystáme cestu k pramenům lidové poezie: společně se vypravíme k prapočátkům všech vyprávěných příběhů, a to mezi Eskymáky, indiány, do Afriky, Tibetu a dalších vzdálených krajů.

Poetická kavárna: Prameny světové lidové poezie
10. října od 18 hodin v kavárně Národní dům
Účinkují: Anna Cónová, Jan Fišar, Tomáš Jirman, Kamila Janovičová, Vít Roleček a David Schreiber (hudební doprovod)

(dj)

ПРОПОЗИЦІЯ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ СІМЕЙ З МАЛИМИ ДІТЬМИ ТА УКРАЇНСЬКИХ ПЕНСІОНЕРІВ

Приєднуйтеся до наших активностей.



ПРОГРАМА ДЛЯ БАТЬКІВ З ДІТЬМИ

Ура! Гра.
Цикл сімейних драматичних майстер-класів для батьків з дітьми 3–5 років. Викладачі використовують методи і прийоми драматургічного виховання і базуються на багаторічному театральному-педагогічному досвіді у розробці художньо-виховних уроків з ляльками. Щопонеділка з 15:30 в студії Моравсько-Сілезького національного театру (починаємо в жовтні).

Демонстраційний урок: 19. вересня 2022 року з 15:30 в студії Моравсько-Сілезького національного театру.

Маєте бажання зареєструватися? Або у вас є запитання? Пишіть на електронну адресу daniela.jirmanova@ndm.cz

Адреса Atelier NDM (студії Моравсько-Сілезького національного театру): Milíčova 1, Moravská Ostrava (Студія Моравсько-Сілезького національного театру знаходиться в будівлі театру Їржі Мирона (Divadlo Jiřího Myrona), вхід на розі вулиць Milíčova та Čs. legii).

ПРОГРАМА ДЛЯ ПЕНСІОНЕРІВ

Театральна студія для пенсіонерів
Регулярні зустрічі групи пенсіонерів, які цікавляться театром і культурою загалом. Змістом уроків є розвиток драматичних навичок, творчого письма, прийомів релаксації, а також громадської діяльності - обмін спільним культурним досвідом та драматична обробка власних спогадів. Щовівторка з 10:30 в студії Моравсько-Сілезького національного театру (починаємо в жовтні).

Демонстраційний урок: 27. вересня 2022 року з 10:30 в студії Моравсько-Сілезького національного театру.





Operu Julese Masseneta MANON nastudoval jako první klasické dílo v našem divadle francouzský dirigent Bruno Ferrandis (zleva s bílým motýlkem vepředu na děkovačce 28. dubna). Vedle dirigenta (vpravo) kostýmní výtvarnice Simona Rybáková, režisér Jiří Nekvasil, představitelka Manon Jana Sibera a Mickael Spadaccini jako Rytíř des Grieux. *Foto Martin Popelář*



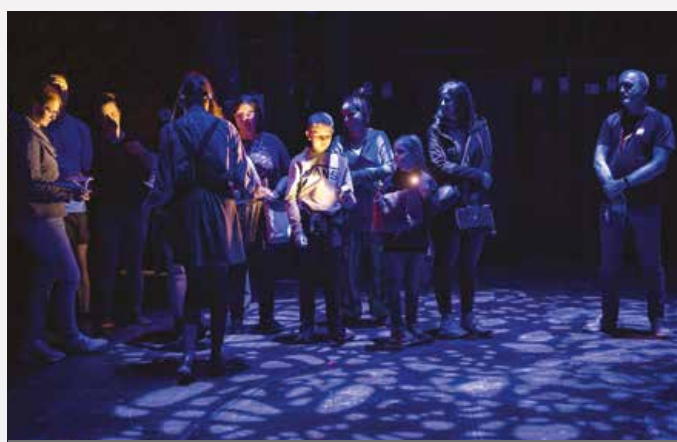
Soubor baletu společně na jevišti při závěrečné děkovačce po premiéře inscenace CARMEN 12. května – v popředí choreograf Jiří Pokorný. *Foto Martin Kusyn*



Poslední výstavu obrazů v uplynulé sezóně v Galerii současné malby s názvem OBRAZY, KTERÉ JSOU TAK KRÁSNÉ uvedli 4. května spolu s autorem Antonínem Střížkem (vpravo) ředitel NDM Jiří Nekvasil (vlevo) a kurátor Martin Dostál (uprostřed). *Foto Martin Kusyn*



Výstavní sezónu v Galerii Opera v Divadle Jiřího Myrona uzavřela fotosérie FRAGMENTY ZE ŽIVOTA TĚŠÍNSKÉHO SLEZSKA A OSTRAVSKA od Jiřího Žižky. Na vernisáži 2. června zleva manažerka mimořádných projektů NDM Kateřina Svobodová, vedoucí Institutu tvůrčí fotografie PrF Slezské univerzity Vladimír Birgus, kurátor Ivo Židek a autor snímků. *Foto Jan Král*



Letošní OSTRAVSKOU MUZEJNÍ NOC ozvláštnila naše sekce extra projektů spolu s Ateliérem při NDM speciálními nočními zážitkovými prohlídkami Divadla Antonína Dvořáka. Všechny časy byly rozebrány během dvou hodin po otevření rezervací! *Foto Martin Kusyn*



Členové baletu NDM byli pozváni na slavnostní setkání na Velvyslanectví Itálie v Praze při příležitosti festivalu italské kultury v Česku. Na snímku členové baletu NDM Arianna Marchiori, Ida Frau a Francesco Fasano s ředitelkou Italského kulturního institutu Albertou Lai (druhá zleva). *Foto archiv*



Výmluvné gesto aneb pochvala šéfky souboru baletu Lenky Dřímlové pro představitelku titulní role v baletu CARMEN Natalii Adamskou směrem k její rodině, která si nenechala premiéru samozřejmě ujít. Vpravo dědeček, který tančil v baletním souboru operního divadla v polské Bydhošti. Ty geny! *Foto Martin Kusyn*



Taneční kritik a publicista Roman Vašek (vlevo) a člen rady Asociace tanečních umělců ČR, choreograf a pedagog Zdeněk Prokeš (vpravo) si také nenechali ujít premiéru baletu CARMEN. Přítomni byli recenzenti Divadelních novin, členové poroty Cen Thálie a další hosté. *Foto Martin Kusyn*



Muzikál Andrewa Lloyda Webbera LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI nabídl další velkou roli Haně Fialové. Na premiéru přijela také Marie Vrbová, vdova po textaři Pavlu Vrbovi, který muzikál přeložil na přelomu tisíciletí pro Martu Kubišovou. Námí uváděná verze muzikálu je širší a spolu s Pavlem Vrbou je pod jejím českým textem podepsán také Michael Prostějovský. *Foto Martin Popelář*



LÍP SE LOUČÍ... po premiéře. Inscenační tým muzikálové novinky: zprava scénografka a kostýmní výtvarnice Lucie Loosová, režisér Juraj Čiernik, představitelka jediné ženské role Hana Fialová, šéfka souboru muzikálu Gabriela Petránková a Jakub Židek, který se zhostil hudebního nastudování, role němých mužů na scéně, klavírního doprovodu a ve finále i zpěvu. *Foto Martin Popelář*



Celých 50 let služby pro naše divadlo má za sebou jevištní mistr JAN BENEK. Na premiéře opery DVĚ VDOVY se rozloučil s divadlem a za jeho práci mu tentokrát zatleskali i diváci! Darem dostal vidle – aby je užil k práci na zahradě. Jenže my víme, že na to ho neužije a bude makat dál – inu, žádaná profese a mistr v oboru! *Foto Martin Popelář*



U příležitosti české premiéry opery Luigiho Nona PROMETEO. TRAGEDIA DELL'ASCOLTO (v rámci 6. bienále festivalu NODO / Dny nové opery Ostrava) proběhla v Centru PANT 29. června debata, které se on-line zúčastnila vdova po skladateli Nurie Schönberg-Nono, skladatel a ředitel Hudebního informačního střediska Petr Bakla, skladatel a hudební publicista Jiří Slabihoudek, skladatel a umělecký ředitel Ostravského centra nové hudby Petr Kotík a režisér inscenace a ředitel NDM Jiří Nekvasil. *Foto Martin Popelář*

klia
květinové studio



Hlučín
Ostravská 7, 747 01 Hlučín

Avion Shopping park
Rudná 3114/114,
730 30 Ostrava

www.studioklia.cz

Moment
PROSPĚŠNÝ SECOND HAND

Cirkulujeme oblečení



Nakoupit a darovat krásné kousky můžete na 6 místech v Ostravě.

Avion, Nám. Mag. Šrámka, Československá, Poruba, Hrabůvka, Mar. hory

www.moment-ops.cz www.darujobleceni.cz

PODPORA

PODNIKATELSKÝCH AKTIVIT V MORAVSKOSLEZSKÉM KRAJI

- Objektivní informace z regionu
- Rozhovory s klíčovými osobnostmi kraje
- Propojení businessového prostředí a governmentu
- Networking
- Elektronická verze, webový portál, newslettery
- Česko-anglická verze



www.positiv.cz | +420 602 578 735

INFORMUJEME VÁS

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ příspěvková organizace statutárního města Ostrava

Čs. legií 148/14, 701 04 OSTRAVA – Moravská Ostrava,
telefon: 596 276 111, e-mail: vstupenky@ndm.cz

KDE SI MŮŽETE ZAJISTIT VSTUPENKY ČI DÁRKOVÉ VOUCHERY?

- **PRODEJ VSTUPENEK v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava**

pondělí až pátek	8.00 – 17.00
sobota	8.00 – 12.00

tel.: 596 276 203
596 276 242

e-mail: vstupenky@ndm.cz

objednávky vstupenek nad 10 ks
tel.: 596 276 189
596 276 260
- **PRODEJ PŘEDPLATNÉHO v pasáži v Divadle Jiřího Myrona, Čs. legií 148/14, Ostrava**

pondělí	8.00 – 13.00	13.30 – 17.00
úterý	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
středa	8.00 – 13.00	13.30 – 17.00
čtvrtek	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30
pátek	8.00 – 13.00	13.30 – 15.30

tel.: 596 276 202

e-mail: predplatne@ndm.cz
- **e-VSTUPENKY, DÁRKOVÝ VOUCHER a MOJE ABO**
– nakupujte, platte a tiskněte v pohodlí domova na www.ndm.cz (zvýhodnění senior, dítě, ISIC, ITIC lze uplatnit i na e-vstupenky)
- v prodejních sítích **Colosseum Ticket** a **Ticketportal**
- **hodinu před začátkem představení u pokladny**
– v Divadle Antonína Dvořáka – telefon: 596 276 420
– v pasáži Divadla Jiřího Myrona – telefon: 596 276 242
- na dalších prodejních místech NDM – jejich seznam najdete na www.ndm.cz

Předplatné je stále v prodeji (i on-line)

VEŘEJNÉ GENERÁLKY

Vstupenky je možné zakoupit **on-line**, ale také v pokladně **v pasáži v Divadle Jiřího Myrona**. Na veřejné generálky platí jednotné vstupné. Konání veřejné generálky určuje inscenační tým.

CENÍK VSTUPENEK

Ceník vstupenek na jednotlivá představení a přehled poskytovaných zvýhodnění naleznete v pokladnách NDM.

U nevyprodaných představení jsou vstupenky v prodeji **hodinu před začátkem představení přímo ve večerních pokladnách** v Divadle Antonína Dvořáka a v divadelní pasáži v Divadle Jiřího Myrona.

ZÁKLADNÍ OBCHODNÍ INFORMACE PLATNÉ PRO 104. SEZÓNU

Ceny a zvýhodnění jsou poskytovány dle aktuálního ceníku Národního divadla moravskoslezského

- **zvýhodnění 50% pro seniory nad 65 let, pro ZTP, ZTP/P** (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- **zvýhodnění 50% pro držitele ISIC karty / studentské karty**, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenku (neplatí pro mimořádná představení a hostující soubory)*
- **zvýhodnění 50% pro držitele ITIC karty / pro pedagogy**, zvýhodnění lze uplatnit také na e-vstupenky (neplatí pro gala, premiéry, hostující soubory, silvestrovská a mimořádná představení)*
- **zvýhodnění 50% na rodinné vstupné** (pouze u takto označených představení)
- zvýhodnění se nesčítají
- NDM je oprávněno poskytovat zvýhodnění změnit / uplatnit pouze na vybraná představení

* pokud není uvedeno jinak

PODPORUJÍ NÁS

Činnost Národního divadla moravskoslezského, příspěvkové organizace, je financována z rozpočtu statutárního města Ostrava.

Aktivity Národního divadla moravskoslezského jsou také finančně podporovány Ministerstvem kultury České republiky a Moravskoslezským krajem.



prodej – předprodej vstupenek



www.ndm.cz



OSTRAVA!!!

DIVADLO ANTONÍNA DVOŘÁKA

PROGRAM – ZÁŘÍ 2022

3.	GALAVEČER K ZAHÁJENÍ SEZÓNY 2022/2023		18.30	
4.	GALAVEČER K ZAHÁJENÍ SEZÓNY 2022/2023		18.30	
8.	MANON	C.	18.30	O
9.	TOSCA	IV.	18.30	O
10.	REVIZOR		18.30	Č
14.	DVĚ VDOVY	II.	18.30	O
17.	BOUŘLIVÁ PLAVBA – premiéra	PP	18.30	Č
19.	BOUŘLIVÁ PLAVBA – první repríza	ČP	18.30	Č
20.	REVIZOR	V.	18.30	Č
22.	NAROZENINOVÝ GALAKONCERT EVY DŘÍZGOVÉ-JIRUŠOVÉ	VOP	18.30	O
24.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č
28.	BOUŘLIVÁ PLAVBA		16.00	Č
29.	DVĚ VDOVY	VII.	18.30	O

VYUŽIJTE SVÉ ZAMĚSTNANECKÉ BENEFITY

Kde? U nás, v Národním divadle moravskoslezském! Zpřijemněte si večery divadelními zážitky.

K nákupu vstupenek můžete využít poukázky Sodexo – Flexi Pass, Dárkový Pass, Relax Pass a Fokus Pass.

Poukázky mohou být použity pro nákup vstupenek na všechna představení NDM.

Jak na to? Vyberte si libovolné představení, zaplaťte v pokladně poukázkami a užijte si krásný večer!



ON-LINE REZERVACE A NÁKUP VSTUPENEK

Přímo z domova si můžete nejen vybrat titul a termín návštěvy divadla, ale i provést rezervaci či zakoupit vstupenky na webových stránkách divadla **www.ndm.cz**

Přes on-line nákup lze využít zvýhodnění pro seniory, děti, ISIC a ITIC

PROGRAM – ŘÍJEN 2022

1.	NABUCCO		18.30	O
3.	VŠECHNY BARVY DUHY XV.		18.00	K
5.	VIŠŇOVÝ SAD	II.	18.30	Č
6.	BENEFICE „SEŠLI SE, ABY POMOHLI...“		19.00	K
8.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	PS	18.30	O
9.	REVIZOR		16.00	Č
12.	ZÁSNUBY VE SNU	F	18.30	O
14.	HUBIČKA	D	18.30	O
15.	TOSCA	PS2	18.30	O
16.	VIŠŇOVÝ SAD	N	15.00	Č
18.	BÍLÝ PÁN aneb Těžko se dnes duchům straší	V.	18.30	O
19.	BOUŘLIVÁ PLAVBA		18.30	Č
20.	MANON	VOP	18.30	O
23.	RUSALKA		16.00	O
25.	DVĚ VDOVY	E	18.30	O
26.	REVIZOR		18.30	Č
27.	BOUŘLIVÁ PLAVBA	C	18.30	Č
28.	RUSALKA		16.00	O
29.	GOLDONI PO OSTRAVSKU aneb Sluha dvou pánů		18.30	Č

Změna programu vyhrazena!

Červeně označené dny – so, ne, svátky
O – opera, Č – činohra, B – balet, M – muzikál, K – koncert

Předplatitelské skupiny:
E, F, C, D, N, V., II., VII., IV., VOP, PP, MP, PS, PS2

DIVADLO PRO VÁS

– za e-mail dostanete **BONUSY, ZVÝHODNĚNÍ...**

Přihlaste se k odběru novinek přes úvodní stranu webu **www.ndm.cz**

DIVADLO JIŘÍHO MYRONA

PROGRAM – ZÁŘÍ 2022

3.	GALAVEČER K ZAHÁJENÍ SEZÓNY 2022/2023		20.30	
4.	GALAVEČER K ZAHÁJENÍ SEZÓNY 2022/2023		20.30	
6.	TESTOSTERON		18.30	Č
7.	HARPAGON JE LAKOMEC?		18.30	M
8.	HABAĐÚRA		18.30	Č
10.	WEST SIDE STORY		18.30	M
11.	WEST SIDE STORY		16.00	M
14.	REBECCA		18.30	M
15.	REBECCA		18.30	M
18.	COPPÉLIA		16.00	B
20.	COPPÉLIA		18.30	B
22.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY		18.30	Č
24.	KOČKY		18.30	M
25.	KOČKY		16.00	M
27.	KOČKY		18.30	M
28.	HARPAGON JE LAKOMEC?		16.00	M
29.	MAHLEROVY VZPOMÍNKY	C	18.30	B
30.	MAHLEROVY VZPOMÍNKY	D	18.30	B

DIVADELNÍ KLUB

PROGRAM – ZÁŘÍ 2022

25.	NĚCO PRO LIDI		19.00	Č
-----	---------------	--	-------	---

PROGRAM – ŘÍJEN 2022

1.	DONAHAI (Hole dupy)		18.30	Č
4.	CARMEN	E	18.30	B
5.	KOČKY		18.30	M
7.	CARMEN	IV.	18.30	B
8.	TESTOSTERON		18.30	Č
13.	CARMEN	VII.	18.30	B
14.	NANEBEVSTOUPENÍ LOJZKA LAPÁČKA ZE SLEZSKÉ OSTRAVY		18.30	Č
15.	WEST SIDE STORY		18.30	Č
18.	TESTOSTERON		18.30	Č
19.	MAHLEROVY VZPOMÍNKY	II.	18.30	B
27.	PRODUCENTI – premiéra	PP	18.30	M
29.	PRODUCENTI – druhá premiéra	MP	18.30	M
30.	HABAĐÚRA		16.00	Č

MOJE KARTA NDM

Více divadla za méně peněz...

- karta bude **automaticky uplatňovat výši zvýhodnění**
- jednorázová investice** do nákupu karty 80 Kč
- je **přenosná** a můžete ji **darovat**
- uplatnění slev při nákupu vstupenek i **on-line**
- platnost **1 rok** od data zakoupení a **bezplatná aktivace** karty na další období



Zvýhodnění až -60% z ceny vstupenky

PROGRAM – ŘÍJEN 2022

7.	NĚCO PRO LIDI		19.00	Č
12.	NĚCO PRO LIDI		19.00	Č

SLAVNOSTNÍ SÁL TÁNI HODANOVÉ

PROGRAM – ZÁŘÍ 2022

5.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
----	------------------------------------	-------

PROGRAM – ŘÍJEN 2022

26.	KOMORNÍ KONCERT AGENTURY PRESTO	19.00
-----	------------------------------------	-------

DIVADLO 12

PROGRAM – ZÁŘÍ 2022

11.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	14.00	M
11.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	16.30	M
17.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
18.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
21.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
22.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
24.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
25.	DÍTĚ A KOUZLA	16.00	O
28.	DÍTĚ A KOUZLA	16.00	O
30.	HODNÝ PAN DOKTOR	18.30	Č

Změna programu vyhrazena!

PROGRAM – ŘÍJEN 2022

1.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
3.	TEROR	19.00	Č
5.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
7.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
8.	THRILL ME (Vzruš mě!)	19.00	M
10.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
11.	TEROR	19.00	Č
13.	HODNÝ PAN DOKTOR	19.00	Č
14.	PĚT LET ZPĚT (The Last Five Years)	19.00	M
15.	POHÁDKA O BÍDNÉM HAVÍŘI (z cyklu Tajemství bludných balvanů)	17.00	M
18.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
19.	LÍP SE LOUČÍ V NEDĚLI	19.00	M
22.	DÍTĚ A KOUZLA	19.00	O
25.	TEROR	19.00	Č
28.	HODNÝ PAN DOKTOR	16.00	Č
30.	DÍTĚ A KOUZLA	16.00	O

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

DIVADLO
DO KAPSY

INTERNETOVÝ

MAGAZÍN



- PODCASTY
- AUDIO

- VIDEO
- ZÁKULISÍ

magazin.ndm.cz

Benečice: Sešli se, aby pomohli...
na rekonstrukci Charitního domu sv. Václava – domova pokojného stáří

6. 10. 2022 | 19:00
Divadlo Antonína Dvořáka, Ostrava

Vstupné: 390 Kč | děti do 12 let zdarma; ZTP, ZTP/P – sleva
Předprodej: pokladny NDM, OSTRAVAINFO!!! a www.colosseumticket.cz

Zrni
Veronika Rovná
Camerata Janáček

MOJE ABO

Šetřete svůj čas a namíchejte si své vlastní předplatné

- Zvýhodnění **-30% z celkové částky**
- Lze zakoupit **on-line** nebo **osobně** v prodeji předplatného
- Zvolte si **počet představení, termíny, sedadla i počty vstupenek**
- Zakupte vstupenky na **minimálně 4 různá představení**
- **MOJE ABO je přenosné**

NÁRODNÍ DIVADLO
MORAVSKOSLEZSKÉ

GALAVĚČER

2022/2023

JEDEN VEČER • DVĚ DIVADLA • ČTYŘI SOUBORY



Ochutnejte z naší nabídky!

Pouze 3. a 4. září 2022 v Divadle Antonína Dvořáka a v Divadle Jiřího Myrona